ERLAND KOPS

5 × VERDENSMESTER *i single*

Chr. Erichsen

Erland Kops:

5 x VERDENSMESTER I SINGLE

Fem gange har Erland Kops vundet herresingle ved All Englandmesterskabet — det uofficielle verdensmesterskab i badminton — og denne turnering har selvsagt en stor plads i Kops' bog. Men også andre turneringer har Kops et ord at give med på vejen, f. eks. Thomas Cup. Vore badmintonspillere har det med Thomas Cup som vore fodboldspillere med Sverige. Hvorfor kan vi ikke vinde denne eftertragtede pokal? Er det, fordi vi holder alt for fast ved vore strenge amatørregler? Kops' mange kampe i Østen er der naturligvis også morsomme ting at berette om — og tage ved lære af. På hver side giver Kops sine erfaringer videre til læseren, og enhver badmintoninteresseret vil nyde hans bog.

Hanne Kops
har velvilligt givet tilsagn om, at Erland Kops bog
5 x VERDENSMESTER i single
frit kan scannes og benyttes af

BADMINTON
MUSEET

Erland Kops sidste ketsjer befinder sig i
Badminton Museets varetægt

Palle H. Nierhoff

Erland Kops

5 × VERDENSMESTER
i single

Denne bog er doneret af

Jens Peter Nierhoff

CHR. ERICHSENS FORLAG
København 1963

1. kapitel

Jeg glemmer aldrig den dag
— lørdag den 22. marts 1958.

Det var næsten ikke til at holde ud ...

Jeg måtte tage et alvorligt tag i nakken på mig selv, holde krampagtigt om ketcheren med begge hænder for ikke at slå til bolden.

Det føltes, som om den blev hængende i luften. Jeg syntes, der gik timer, inden bolden nåede gulvet. Men naturligvis var det kun sekunder — ja, i virkeligheden kun brøkdele af sekunder — der gik, inden det viste sig, at jeg havde beregnet bolden rigtigt.

Den faldt ned uden for banen.

Jeg var verdensmester ...

I et kort øjeblik svimlede det for mig. Den store Empire Pool i Wembley svajede — eller var det mig? Det hele forekom så uvirkeligt, og ustandselig fo'r det gennem min hjerne: Er det nu også rigtigt?

Det var rigtigt. Jeg havde vundet finalen om All Englandmesterskabet i herresingle — det uofficielle verdensmesterskab i badminton. På den anden side af nettet stod Finn Kobberø i en ikke uvant situation. Som nederlagets mand i den turnering, han helst af alle ville vinde. Min klubkammerat — verdens bedste badmintonspiller.

Jeg vil aldrig glemme lørdag den 22. marts 1958. Det var den dag, det skete. Den dag, jeg vandt mit første verdensmesterskab. Og mit andet. Til overflod lykkedes det nemlig en time senere at vinde All Englandmesterskabet i herredouble sammen med min gode ven Poul Erik Nielsen. Også ved den lejlighed var Finn på den anden side nettet — sammen med sin mangeårige makker Jørgen Hammergaard Hansen. De to blev betragtet som verdens stærkeste doublepar.

Der var ikke lang tid mellem mine to finaler.

Og en stor del af den kostbare pause blev brugt til pokaloverrækkelse. Formanden for det internationale badmintonforbund, Bruce Hay, holdt en venlig tale til mig, da han gratulerede til mesterskabet og overrakte pokalen. Jeg kunne mærke på hans håndtryk, at den var venlig — jeg hørte nemlig ikke ret meget af den.

Dels spekulerede jeg stadig på, om det dog kunne være rigtigt — men efterhånden gik det naturligvis op for mig, og så var den næste tanke, at jeg hurtigst muligt måtte ringe hjem og fortælle mine forældre om det store, der var sket. Men Bruce Hay talte i timevis, syntes jeg. Det forekom som en evighed, inden han sluttede.

Endelig var han færdig — jeg styrtede af sted til omklædningsrummet. Ænsede næppe de mange hænder, der blev rakt frem for at gratulere. Hørte ikke, hvad der blev sagt. Jeg måtte have den telefonsamtale igennem i en fart.

Den kom hurtigt. Jeg havde så meget på hjerte, syntes jeg — det var min mor, der havde svaret hjemme i Sct. Jacobsgade. Men så slog det klik for mig. Det blev kun til dette ene:

Jeg blev verdensmester ...

Jeg har aldrig fået spurgt min mor om det, men jeg er sikker på, at hun et øjeblik var nervøs for min tilstand, da jeg omkring en time senere igen ringede og sagde:

Jeg blev verdensmester ...

Men også det var rigtigt. Denne gang drejede det sig jo om doublemesterskabet.

Prøv at sætte Dem i mit sted. Jeg var 21 år dengang — på en time havde jeg vundet to verdensmesterskaber. Forstår De, hvor lykkelig jeg var?

Jeg var kommet til disse All Englandmesterskaber uden større håb om at vinde noget. Jeg var blot indstillet på at yde mit bedste — handicappet som jeg var efter at have sluppet to måneders sygdom kort tid før afrejsen til mesterskaberne. Men min samvittighed var i orden. I den sidste måned før All Englandmesterskaberne havde jeg trænet bog-

stavelig taget hver eneste aften. Jeg syntes ikke, jeg kunne være bekendt at tage over til så fornem en turnering uden i hvert fald at have prøvet på at nå den absolut bedste træningstilstand. Efter sygdommen var jeg fysisk ikke så stærk som normalt — men det lykkedes altså på alle måder at nå målet. Det mål, som jeg ikke havde turdet tale højt om. Og som jeg iøvrigt opgav at nå, da jeg kom til London og blev helt klar over seedningen i herresingle.

Den forekom mig uretfærdig.

Året i forvejen — altså i 1957 — havde jeg også spillet mig frem til finalen i herresingle. Modstanderen var Eddie Choong fra Malaya, som fejede mig ud af banen i to sæt. Men jeg havde dog været i finalen, og så var det efter min mening uretfærdigt at seede mig fra nr. 4 til 8. Det betød nemlig, at jeg — hvis jeg nåede kvartfinalerne — ville komme til at møde Eddie Choong her. Og ham regnede jeg slet ikke med at vinde over. Foruden i 1957 var Eddie Choong mester i 1956, 1954 og 1953, og efter at malayerne brød igennem i international badminton i 1949, da de vandt den første Thomas Cup-turnering, havde de vundet herresingle ved All Englandmesterskaberne siden 1950. De øvrige fire gange havde Wong Peng Soon taget sig af det.

Så humøret kunne ærlig talt have været bedre, da jeg begyndte.

Men efterhånden som jeg mærkede kræfterne vende tilbage, kom også humøret igen. Og jeg var ganske fortrøstningsfuld, da jeg stillede op til kvartfinalen mod Eddie Choong, der året i forvejen nærmest havde gjort mig til grin for øjnene af en halv snes tusinde tilskuere.

Før denne kvartfinale havde jeg spist mit livs mest betydningsfulde frokost. På den tid var hele livet — eller i hvert fald det halve — nemlig badminton for mig. Jeg spiste frokost sammen med den tidligere engelske storspiller Noel Radford. Vi sludrede naturligvis om den forestående kamp, og Radford sagde til mig, at der var en chance for at vinde over Choong, hvis jeg kunne angribe ham ustandselig. Indtil denne dag havde Eddie Choong fået lov til at bestemme farten —

havde tvunget sine modstandere til sin spillefacon. Jo, tak — jeg huskede ham fra året i forvejen. Ingen anede noget om, hvordan han ville reagere, hvis han blev presset.

Allermindst Eddie Choong selv.

Dagen efter var både han og jeg meget klogere.

Sejren over Eddie Choong var det hidtil største, jeg havde nået som badmintonspiller. Den kom lige så meget bag på mig som på alle andre. Må jeg have lov at citere fra min scrapbog — det første er et telegram fra Associated Press:

> *Den britiske sportspresse er i dag fuld af beundring over Erland Kops' sejr i aftes ved All Englandmesterskaberne i badminton over den hidtil suveræne malay Eddie Choong. Den danske sejr, der påny bringer All Englandmesterskabet og dermed det uofficielle verdensmesterskab inden for Europas rækkevidde, kaldes »den mest chokerende sejr i efterkrigstidens badminton« og »den største badminton-overraskelse i årevis«.*

Roy McKelvie skriver i Daily Mail:

> *I aftes hævdede Europa sig over for Asien for første gang siden 1949 ved disse mesterskaber!*
>
> *Kops udtalte efter kampen til den britiske presse, at han havde dårligt ben, da han sidste år spillede mod Choong i finalen, og at han tabte, fordi han måtte gå i defensiven hele tiden.*
>
> *— Men, tilføjede danskeren, i år kunne jeg angribe. Det skal imidlertid siges, at Eddie ikke spillede nær så stærkt som sidste år.*

News Chronicle anerkender den sportslige beskedenhed i denne udtalelse og tilføjer: — *Det er måske meget rigtigt, hvad Kops siger, men få spillere i verden kunne have overlevet hans angreb i de to sidste sæt ...*

I selve referatet af kampen skrev Associated Press:

> *Det malayiske eneherredømme i international badminton er brudt, og det blev en dansker, der stødte ma-*

layerne endeligt fra tronen. Eksperterne, der allerede efter den første dags spil ved All Englandmesterskaberne forudså malayernes Waterloo, fik ret.

Eddie Choong, det malayiske fænomen, der i mange år har været badmintonspillets ukronede konge, blev knækket af Erland Kops i en kamp, som længe vil huskes, når der tales badminton rundt om i verden.

Kops mobiliserede hvert gran af kampånd, alle fysiske reserver og slog verdens mest frygtede spiller så overbevisende, som man kan forlange det. Danskerens talent for at udrette det utrolige slog ligefrem gnister, efter at han var spillet grundigt ned i første sæt, som Choong vandt 15—1. Der var næppe mange, som ville give Kops en chance, men danskeren fik tilskuere og eksperter til at spærre øjnene op, da han kom igen i fejende stil og hentede de to næste sæt hjem 15—2, 15—8.

Det var den 21-årige danskers revanche over Choong, som slog ham sidste år i All England-finalen. For et år siden spillede Kops mod Finn Kobberø i semifinalen. Efter 75 minutters tempospil hentede Kops sejren hjem, men det tog så hårdt på hans kræfter, at Choong havde let ved at slå ham i finalen næste dag. I aftes mødte malayen Kops i topform, og det blev hans skæbne ...

Jeg havde slået Eddie Choong en gang tidligere — det var i en turnering herhjemme — men det var ikke et resultat, man kunne lægge noget i. Og selv om jeg havde oparbejdet en god portion selvtillid og fået yderligere håb gennem Noel Radfords råd om at angribe ustandselig, gjorde jeg mig ikke større forhåbninger om at vinde denne gang.

Det var i virkeligheden også lige så meget de pauser, der var i vor kvartfinale, som det var mine angreb, der afgjorde kampen til min fordel. Vi havde nogle hårde dueller, og det var på den tid Choongs styrke, at han ikke lod sin modstander få pusterum, når en duel var forbi. Han servede omgående. Det fik han blot ikke lejlighed til mod mig. Jeg vendte sim-

pelthen ryggen til ham, når han skulle serve. På den måde fik jeg tid til at koncentrere mig om de næste slag, og Choong fik ikke lejlighed til at spille sit næsten uafbrudte, lynhurtige spil — det, han mestrede så strålende.

Mit farligste våben var faktisk at vende ryggen til ham!

Fysisk følte jeg mig i topform, og efterhånden som denne kamp skred frem, blev jeg klar over, at jeg også psykisk var rustet bedst muligt. Jeg ivrede ikke, som jeg så ofte havde gjort — jeg havde tålmodighed til at vente med det afgørende slag i næsten hver eneste duel, efter at jeg havde fået overtaget.

Men det var opslidende — udmarvende — at spille denne kamp mod en mand, som man ikke på noget tidspunkt turde være sikker på at vinde over. Ligegyldigt hvor stor føringen var. I det sidste sæt kom jeg smertefrit foran 4—0, men lod mig heldigvis ikke påvirke af det — jeg vidste jo, at Choong kunne komme igen. Han udlignede da også til 4—4, senere til 6—6 og han nåede op på 8—9 efter at jeg havde ført 9—6. Så kom jeg imidlertid foran 11—8 og regnede med at kunne holde det nødvendige forspring kampen ud, hvis blot jeg fik to points mere.

Og det lykkedes at fortsætte i det anlagte spil — jeg løb ingen risiko og vandt de sidste fire bolde.

Vejen syntes på det tidspunkt åben til finalen — min modstander i semifinalen skulle være svenskeren Berndt Dahlberg, som jeg havde mødt to gange tidligere og slået begge gange. Jeg turde dog under ingen omstændigheder løbe nogen risiko mod ham, og så tidligt som det var muligt, tog jeg uden for London for at slappe af og hvile ud til næste dags kamp. Jeg opholdt mig hos den engelske landsholdsspiller Hugh Findlay, der har en farm et stykke uden for den engelske hovedstad — hos ham var der masser at beskæftige tankerne med. Det var bedst ikke ustandselig at have badminton i hovedet.

Om det nu var landluften, der gjorde det, ved jeg ikke — noget har den vel hjulpet — men i hvert fald havde jeg

ikke større besvær med at vinde over Berndt Dahlberg 15—7, 15—12.

Finn Kobberø kvalificerede sig til finalen mod mig ved at vinde over indoneseren Ferry Sonneville i tre sæt, 5—15, 15—11, 15—3.

Vi vidste altså, at vi efter 10 års forløb igen ville vinde All Englandmesterskabet i herresingle. I 1948 vandt Jørn Skaarup finalen over Poul Holm — den gang var det altså også en rent dansk finale.

Nu var det Finns og min tur. 10 år efter. Det var vel en triumf for dansk badminton — selv om den ikke kunne blive så stor som i 1947 og 1948, da Danmark vandt samtlige titler i All Englandmesterskaberne.

Finn var Danmarksmester på den tid. Vi havde mødt hinanden fire gange i sæsonen 1957—58. Jeg havde tabt hver gang.

Der var ærlig talt lidt nerver på, da vi begyndte. Nu var jeg så tæt ved målet, men jeg forudså, at det hele kunne bryde sammen. Finn var og er stadig en tekniker af højeste klasse, og han kunne stille op i bevidstheden om at have slået mig fire gange forud for denne kamp.

Men det var mig, der kom bedst i gang. Da jeg i første sæt var bagud 5—6, fik jeg serven, jeg forcerede og vandt seks bolde i træk. Førte altså 10—6. Jeg vandt sættet 15—10. I andet sæt kom Finn foran 6—3, jeg fik udlignet til 7—7, men havde brugt så mange kræfter, at jeg gang på gang blev udspillet og tabte 8—15.

I sidste sæt gik det omtrent som i kvartfinalen mod Eddie Choong. Jeg kom foran 4—0, Finn fik udlignet ved 6—6, men kom ikke foran. I andet sæt havde Finn spillet umådeligt sikkert — han nærmest piskede mig rundt på banen. Bolden faldt skiftevis tæt ved nettet eller ved sidelinjerne — og som regel inden for.

Men i tredie sæt havde jeg sat tempoet en tand op, Finn var ikke mere så sikker. Da jeg førte 14—8 i egen serve, forsøgte han at udspille mig med en cross-bold. Jeg kunne have returneret den — men jeg gjorde det ikke. Den faldt ned

uden for banen — jeg havde vundet sættet 15—8 og dermed kampen.

Jeg var All Englandmester — verdensmester!

Da jeg rejste fra London, var det som nævnt med to verdensmesterskaber. Poul Erik Nielsen hjalp mig til mesterskabet i double. I finalen slog vi Finn Kobberø og Jørgen Hammergaard Hansen med 15—7, 11—15, 15—8. Finn var også i finalen i mixed-double, sammen med Aase Winther — og også her tabte han. Modstanderne var englænderne Jordan og Timperley, der vandt 15—9, 7—15, 15—5.

Det var en krank skæbne, Finn led på denne dag — at være med i tre finaler uden at vinde et eneste mesterskab. Men han har vundet mange All Englandmesterskaber — i herredouble og i mixed-double. Og han er stadig en strålende spiller.

Jeg tror blot, han aldrig har været i rigtig træning. I hvert fald har han ikke været i træning til at klare tre rækker i så krævende en turnering som All Englandmesterskaberne. Hvem kan iøvrigt komme det?

Før mesterskaberne i 1963 indrømmede Finn, at han var utrænet og på en måde ude af form. Alligevel vendte han hjem fra London med to mesterskaber — et i herredouble sammen med Jørgen Hammergaard Hansen og et i mixed-double sammen med Ulla Rasmussen.

Hans makker i herredouble er en kolossal støtte, men al ære og respekt for de vekslende makkere i mixed-double, så er det først og fremmest Finns fortjeneste, når sølvtøjet er hentet hjem i denne række.

Den slags fortæller noget om hans kolossale talent. Men det fortæller også noget om hans begrænsning.

Han kunne givetvis være nået længere i single, hvis han havde været toptrænet. Der er for mig ingen tvivl om, at han kunne være blevet verdensmester. Det havde nok også krævet lidt mere psykisk energi. Finn bryder sig ikke om det monotone — hans lyst går ikke i retning af at bombardere en modstanders svage punkt. Han vil variere. Prøve

noget nyt — noget, der ser sjovere ud. Også selv om det skal koste et point eller to.

Det er derfor, det går så fint for ham i doublerne. Her er der brug for det store repertoire, her kommer sansen for finesserne til sin ret. Her er han den store mester.

Finn vil gerne more sig, når han spiller. Det var morskaben ved spillet, der tiltrak ham fra start. Og allerede som 17-årig var han nærmest fremragende. I dag er det nok vanskeligt for ham at finde morskaben i singlerne. Det går lettere i doublerne — fysisk er de mindre krævende. De er mere underholdende.

Jeg er ikke sikker på, Finn bliver toptrænet igen. Selv om vi siden begyndelsen af september har været i gang med fællestræning til Thomas Cup-turneringen. Naturligvis vil vi alle gerne vinde den — det er det eneste, vi mangler for med rette at kunne kalde os verdens bedste — men naturligvis kan man ikke finde hverken fem eller syv spillere med den samme indstilling til deres sport.

Dog er der næppe tvivl om, at Finn Kobberø kan vinde mange verdensmesterskaber endnu!

Jeg ved ikke, om jeg er i stand til det.

Foreløbig er det blevet til fem verdensmesterskaber i single og et i double.

Men jeg ved, at jeg vil møde bedst muligt forberedt til en hvilken som helst opgave.

I en sammenligning med Finn er det sagt om mig, at jeg ikke har samme gode teknik som han. Vel at mærke hvis man skal måle efter slagrepertoirets størrelse og de spidsfindige finesser. Min teknik udmærker sig først og fremmest ved en dræbende sikkerhed, hævdes der.

Jeg har aldrig lagt skjul på, at jeg vil gøre et endog meget stort arbejde for at nå mine mål. Og hvad badminton angår, har det hidtil lønnet sig. Forhåbentlig lyder det ikke for pralende, når jeg nævner, at jeg har et særligt øje for at finde min modstanders svagheder. Det er taktik. Når jeg har fundet de svage punkter, koncentrerer jeg mig om dem — jeg borer i dem, træder i dem, jeg udvider dem og prøver ad

den vej at nedbryde modstanderens moral. Jeg sætter alt ind på at udmatte min modstander — ikke bare fysisk, også psykisk.

Når det lykkedes mig at vinde All Englandmesterskaberne i 1958 — og når jeg har beskæftiget mig så meget med det ene — det første — af mine fem single-mesterskaber, har det en særlig forklaring.

Dagene i London i forbindelse med det års turnering betegnede mit gennembrud som badmintonspiller. Men jo længere tid der er gået, des mere er det gået op for mig, at jeg også som menneske fik en slags gennembrud.

Når der blev talt om baggrunden for min dobbelt-triumf i 1958, blev det gang på gang fremhævet, at jeg havde spillet et helt andet spil end det, der hidtil var set fra min side. Nok har han været temperamentsfuld, men det har været med måde, og først og fremmest har temperamentet vist sig på de rigtige tidspunkter, hed det bl. a. i et referat. Han har kunnet forcere, når der har været en chance for at score points, og de voldsomme udladninger, man ellers plejer at se, når noget ikke lykkes for ham, er man helt blevet sparet for.

Jeg har måske af og til skabt mig lidt rigeligt, når noget gik mig imod på badmintonbanen. Og jeg har været klar over det. Men jeg var også klar over, at det er de færreste, der undgår børnesygdomme — og at de fleste kommer over dem. Jeg følte selv, at jeg havde ganske god kontrol over nerverne i de kampe, der gjorde mig til verdensmester — ellers var jeg næppe blevet det. Og det er også gået nogenlunde siden. Ellers var det næppe blevet til yderligere fire mesterskaber. Ganske vist røg der en ketcher under de sidste All Englandmesterskaber — jeg knækkede den i arrigskab — men en gang imellem skal man vel give sit besyv med. I det store og hele går det da vist nogenlunde nu.

Men lad mig iøvrigt vende tilbage til Empire Pool 1958 — da Poul Erik Nielsen og jeg vandt double-mesterskabet. Det var i høj grad hans fortjeneste, at det gik så godt den gang — kunne jeg ikke styre nerver og temperament, så kunne han gøre det for mig. Hvis jeg gik for vidt, var han

der omgående med en beroligende bemærkning, et venskabeligt dask på skulderen, eller måske rykkede han mig lidt i håret.

Det dæmpede lidt — ikke mindst, da jeg vidste, at jeg i Poul Erik havde en makker, der som jeg selv var indstillet på at kæmpe til det sidste. Sådan er det endnu — det er ligegyldigt, hvor vanskelig en bold ser ud, han går efter den, enten han triller om på gulvet, ryger i nettet, eller hvad man nu kan komme ud for, når det kun er bolden, det gælder.

Jeg er lidt ked af, at vi ikke har haft lejlighed til at vinde flere All Englandmesterskaber sammen.

For resten er det da blevet til to ...

Men det første er absolut uofficielt. Det vandt vi nemlig før finalerne i 1958. Poul Erik Nielsen og jeg delte værelse på Regent Palace Hotel, men natten til lørdag den 22. marts kunne ingen af os sove. Jeg lå og gennemgik min kamp mod Finn Kobberø, og en gang imellem måtte jeg supplere Poul Erik, som var så optaget af vor double-finale, at heller ikke han kunne sove.

Det var måske min vanskeligste »kamp«. Det er ikke let at spille single og double på samme tid!

Vi vandt de kampe om natten — og vi var altså ikke mere udmattede, end at vi kunne gentage sejrene, da det virkelig gjaldt. De danske resultater var i det hele taget med til at skabe fornyet respekt om dansk badminton. I årene forud for 1958 havde det været lidt svært at opretholde det helt store renommé.

Vi havde ikke haft et mesterskab i herresingle siden 1948, i herredouble havde vi vundet i 1955 og 1956 ved Kobberø og Hammergaard Hansen, men ellers ikke siden 1950 ved Preben Dabelsteen og Jørn Skaarup, damedouble havde kun én gang siden 1952 været på danske hænder, mixed-double to gange siden 1952, og damesingle havde vi sidste gang vundet i 1952.

Det var jo lidt magert, efter at vi i 1947 og 1948 havde taget os af samtlige All Englandmesterskaber. I 1949 fik vi

kun et eneste — nemlig ved Aase Schiøtt Jacobsen i damesingle.

Nu var dansk badminton igen af bedste klasse — lige så meget på engelske læber som dansk smør og dansk bacon.

Første gang dansk badminton gjorde sig rigtig bemærket i All Englandmesterskaberne, var i 1938. Da boede det danske hold på et gammelt klunkehotel, Eccleston Hotel i nærheden af Liverpool Street Station. Dengang blev der spillet i en gammel blomsterhal, der var lavet om til badmintonhal.

Nu bor spillerne altid på det fornemme Regent Palace Hotel — og de sidste år er All Englandmesterskaberne afviklet i den kæmpestore Empire Pool, hvor der til finalerne er en halv snes tusinde tilskuere.

I 1938 var den 17-årige danske juniormester fra KBK, Jesper Bie, med det danske hold på Eccleston Hotel. Der var ikke mange, der regnede med, han kunne nå noget i turneringen — han var en god spiller efter danske forhold, men efter manges mening for defensiv i sit spil, og han manglede det afgørende smash.

Jesper Bie skabte imidlertid det års sensation, da han i semifinalen vandt over Tage Madsen. Det fik folk til at spidse ører — de gamle damer, der boede på klunkehotellet, fulgte også med, og hver gang, de traf en dansker, spurgte de: Are you mr. Bie? De havde ikke heldet med sig — de fik aldrig spurgt den rigtige, som havde gemt sig for at koncentrere sig om lørdagens finale.

Den anden finalist var englænderen R. F. C. Nichols, der havde vundet All Englandmesterskabet fire gange tidligere — han var en frygtet modstander på den tid. Unge Jesper Bie var naturligvis heller ikke glad for at møde netop ham, og værst for ham var det, at han ikke havde landsmænd til at støtte sig. Alle de øvrige, der var slået ud, skulle med båd hjem fra Harwich lørdag formiddag, så det var i bogstavelig forstand en ensom dansker, der stillede op.

Jesper Bie tabte i to sæt, Nichols vandt 15—5, 15—4, men han havde dog fået respekt for sin modstander i de forudgående kampe. Nichols plejede at spille med 3—4 trøjer

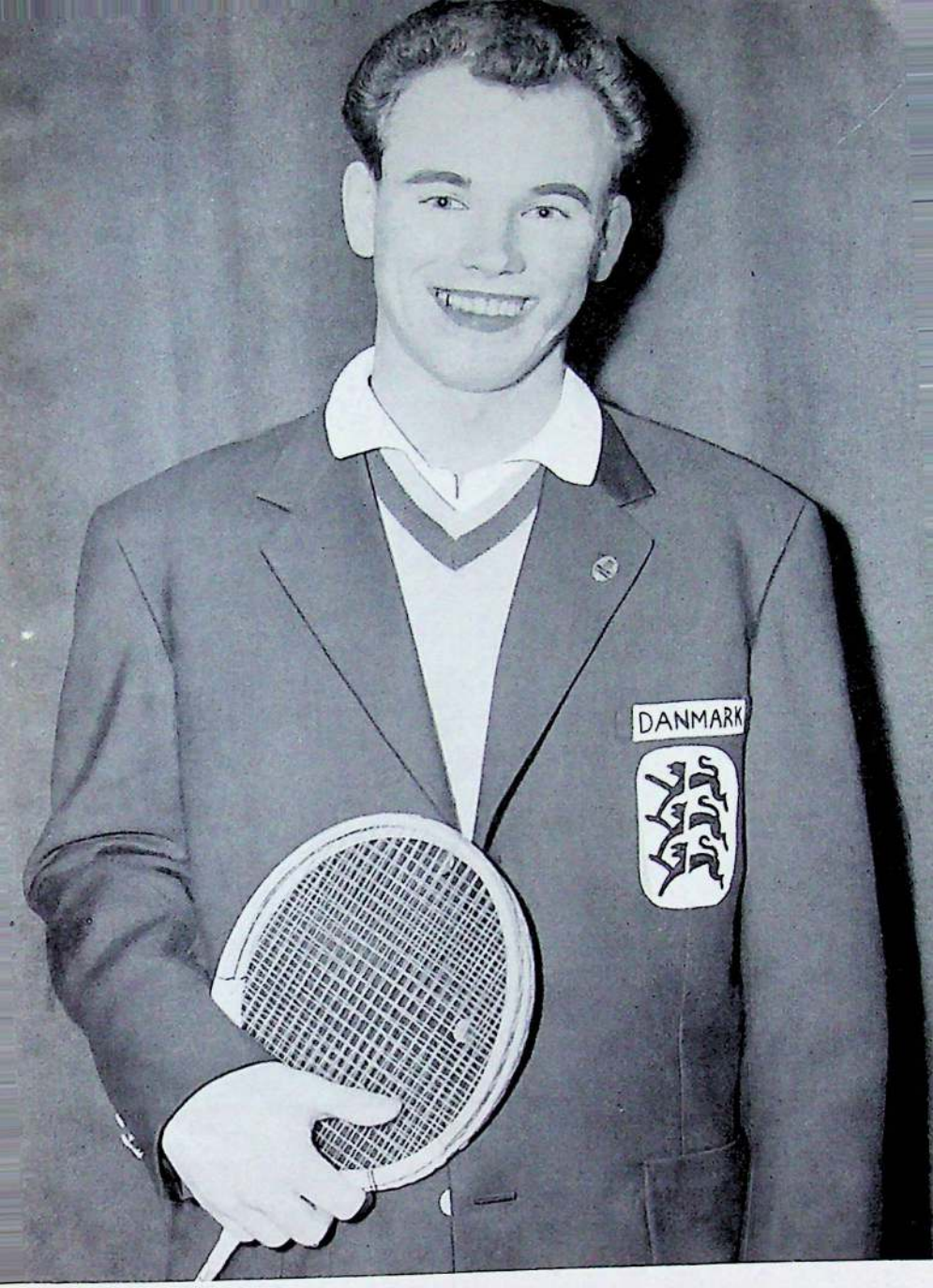

En lykkelig og glad landsholdsdebutant.

Da Eddie Choong blev den lille. Billedet er taget efter min sejr over ham i All Englandmesterskabernes kvartfinale i 1958.

på, og alt efter som modstanden var hård, smed han dem. Som regel var det ikke nødvendigt for ham at tage nogen af, når han mødte danskere. Men han løb ingen risiko mod Jesper Bie — han smed dem alle på nær én inden kampen.

Men Jesper Bie var altså den første dansker, der nåede frem til en finaleplads om et All Englandmesterskab — oven i købet single-mesterskabet. Året efter fortsatte Tage Madsen, Ruth Dalsgaard og Tonny Ahm (Olsen) triumferne. Tage Madsen vandt herresingle, Ruth Dalsgaard og Tony Ahm dame-double.

Ialt har Danmark siden 1947 vundet 42 ½ All Englandmesterskaber — det er nøjagtig halvdelen af dem, der er spillet om siden krigen. Det halve vandt Tonny Holst-Christensen i 1962 i dame-double — sammen med Judy Hashman, USA.

Det siger trods alt lidt om dansk badmintons styrke.

Men det siger ikke det hele.

Vi er nemlig i den ejendommelige situation, at vi har verdens bedste badmintonspillere — det må vi vel have lov at sige, hvor det drejer sig om sværdsiden — men vi er ikke verdens bedste. Forstået på den måde, at det endnu ikke er lykkedes os at vinde den verdensomspændende hold-turnering om Thomas Cup.

Vi troede ærlig talt, vi i 1958 havde en pæn chance for at vinde efter de gode resultater i London. Men endnu en gang blev vi belært om forskellen på at spille i Europa og i Østen. Der er det nemlig ikke alene de spillemæssige kvalifikationer, der er afgørende — udfaldet af kampene i Østen har i høj grad noget med klimaet at gøre. 30—40 graders fugtig varme kan slå selv den bedste ud, og kun godt to måneder efter vore triumfer i London — de triumfer, der skabte så store forhåbninger i forbindelse med Thomas Cup — var vi nede på jorden igen. Vi tabte den første kamp — det var til Indonesien, som vandt med 6—3. Og så var den pot ude — Indonesien fortsatte sejrsrækken og vandt Thomas Cup for første gang, efter at Malaya havde vundet de tre første turneringer om denne fornemme trofæ.

Indonesien gentog sin sejr i 1961 — igen bl. a. i kraft af den fordel, hjemmebanen giver. Næste gang, der spilles finalerunde i turneringen — det bliver i maj 1964 — foregår det i Tokyo, hvor klimaet vist vil være passende for en dansker. Vi håber naturligvis, at heldet er med os ved den lejlighed, men det skal jeg vende tilbage til senere i bogen.

Efter at have vundet alt, hvad jeg deltog i i London, gik det iøvrigt sådan, at jeg tabte alle mine kampe mod Indonesien. I single blev jeg slået af Ferry Sonneville 15—12, 15—9 og af Tan Joe Hok 15—8, 15—5 — og i double blev jeg sammen med Ole Mertz slået af Tan King Gwan og Njo Kiem Bie (hvis de navne siger Dem noget) med 5—15, 15—11, 18—14.

Indtil nu har vor deltagelse i Thomas Cup-turneringen således kun bragt skuffelser — negative overraskelser. Den største overraskelse kom dansk badminton ud for allerede i den første turnering — i 1949, da vi i finalen i Preston mødte Malaya. Jeg tillader mig at låne en artikel af Preben Dabelsteen, der var med i Preston som spiller og journalist:

Preston 1949 har samme klang hos danske badmintonspillere, som Breslau 1937 har det i de hjemlige fodboldkredse (8—0 til Tyskland!). I Preston stiftede dansk badminton for første gang nærmere bekendtskab med de små badmintonspillere fra Malaya — og hvilket bekendtskab! Malayerne havde, som en københavnsk sportsredaktør så rammende udtrykte det, ikke alene medbragt ris til eget forbrug, men der var også rigeligt til de danske haler.

Det er ingen overdrivelse at sige, at de danske Thomas Cup-spillere følte sig sikre på at blive turneringens første verdensmestre. Havde danske spillere ikke i årene umiddelbart efter krigen fejet al modstand til side i europæiske turneringer! Og havde de ikke gjort det på aldeles overbevisende måde?

Det gik også som ventet i den europæiske zones kampe i efteråret 1948. Danmark kvalificerede sig til den afgørende match mod vinderen af interzonekampen mellem Malaya og USA i Glasgow. Nogle af de danske spillere og ledere tog i

forvejen til Glasgow for at overvære kampen, og de blev straks belejret af amerikanske og malayiske journalister og radiofolk. Det var tydeligt at fornemme, at der stod stor respekt om de danske spillere. I single mente malayerne nok, de var lidt stærkere end danskerne, men i double nærede de bange anelser. Det fugtige britiske klima anså man også for et handicap for malayerne, der frøs, så det knagede. Men da de beklagede sig over vind og vejr til den skotske arrangør, mr. David Bloomer, svarede han tørt:

— I skal kun opholde jer her et par dage, men jeg er tvunget til at bo her!

Malayerne besejrede USA med 6—3 efter en strålende match i den stopfyldte Kelvin Hall, som kan rumme vort eget Forum 2—3 gange. De danske »spioner« kiggede lidt på hinanden efter den blændende badmintonopvisning, og de havde især lagt mærke til amerikaneren David Freeman og malayerne Ooi Teik Hok og Wong Peng Soon. Men vores »spioner« var alligevel overbevist om, at det nok skulle gå i finalen i Preston. De danske hard-hitters ville sikkert være i stand til at skyde de små malayer i sænk. Ydermere måtte Malaya melde afbud for sin store spiller, Wong Peng Soon, på grund af en skulderskade, og lodtrækningen magede det således, at det danske holds stærke og robuste Jørn Skaarup skulle møde den malayiske nr. 2, Law Teik Hok, i matchens allerførste kamp. Det måtte da give Danmark en fin start.

Slaget skulle stå fredag den 25. februar 1949. Preston Hall, en kombineret svømme-, danse- og sportsarena, var fyldt til randen af et interesseret engelsk publikum samt af udsendinge fra alverdens badmintonlande. Der var dog ikke gået mange minutter af aftenens første single mellem Jørn Skaarup og Law Teik Hok, før den lille danske koloni var klar over, at der var noget galt med Skaarup. Den ellers så usvigeligt sikre og koldblodige spiller var med et mildt udtryk helt rundt på gulvet. Han gled ustandselig i afsættet, og når han endelig havde tiltvunget sig en smashposition, slog han bolden langt ud af banen. De andre danske spillere på tilskuerpladserne blev skiftevis kolde og varme af nervøsitet.

Nerverne stod på højkant hos Skaarup, som i andet sæt ikke opnåede et eneste point — et særsyn i en international kamp. Men det skal nu også siges, at banen simpelthen var skandaløs. Gulvet, der var lagt oven på et svømmebassin, blev til daglig brugt til dans, og det var glat som en nyfrossen skøjtebane. Det engelske publikum sad imidlertid helt apatisk, som om det var en dagligdags ting, at spillerne kurede rundt på banen i de mest mærkværdige stillinger. Men spillestedet var dels ens for begge parter og dels godkendt af det internationale badmintonforbund, hvorfor protester var nytteløse. Kampens resultat stod fast, og Malaya førte med 1—0. Men det værste for os var, at malayerne havde tabt al respekt for dansk badminton på mindre end en halv time. Når den danske førstemand var sådan til grin mod den næstbedste malay, så måtte resten da være barnemad.

Til alt held kom en skotsk-amerikaner ind i billedet. Det var det amerikanske badmintonholds uforlignelige træner, Ken Davidson, der stille og roligt satte sig op mellem de danske spillere og sagde:

— Malayerne er ikke så uovervindelige, som de ser ud til. Har I lyst til at høre lidt om deres svage punkter?

Og det havde de danske spillere unægteligt. Ken Davidson øste nu af sin rige erfaring som skotsk international spiller og senere professionel toptræner i USA. Vende slaget til fordel for Danmark kunne han ikke, men det er ikke for meget sagt, at Davidson havde en meget stor andel i, at respekten for dansk badminton ikke led for stort et knæk i Preston. Mogens Felsby, den danske 2. single, spillede efter Davidsons recept og besejrede Skaarups banemand den næste aften, således at malayerne måtte »nøjes« med en sejr på 8—1. Senere har dansk badminton nydt godt af Ken Davidsons erfaring, og det var derfor også et smerteligt tab for dansk badminton, da man erfarede om Davidsons tragiske død i en brændende flyvemaskine i Prestwick, Skotland, for et par år siden.

Jeg var med i Preston som både spiller og journalist, slut-

ter Preben Dabelsteen sin artikel fra 1957. Andre store begivenheder er fulgt efter, men mødet med malayerne i den lille engelske provinsby i 1949 vil altid stå prentet med ildskrift i hukommelsen hos mig som hos de øvrige danske deltagere.

2. kapitel

Da 12 indere holdt vagt
ved min seng, mens jeg sov.

Også for mig har der været mange store begivenheder. Eller i hvert fald store og interessante oplevelser. Oplevelser, som jeg næppe havde fået, hvis jeg ikke havde været badmintonspiller.

Det var dog trods alt ØK, der var den egentlige årsag til mit næsten 2-årige ophold i Østen fra 1958—1960. Et par måneder efter at jeg havde vundet All Englandmesterskaberne, blev jeg af Østasiatisk Kompagni sendt til Bangkok. Jeg skulle arbejde på ØK's savmølle, hvor jeg især var beskæftiget med afskibning af teaktræ fra firmaets plantager og skove i Nordsiam.

Efter firmaets plan skulle jeg være der i to år.

Tidspunktet for rejsen til Bangkok passede mig i grunden fint. Det lå jo et par måneder forud for vor deltagelse i Thomas Cup-slutrunden i Singapore — den vi regnede med at vinde! Der var blot én ting i forbindelse med rejsen, som ikke var så heldig — den skulle foregå med ØK-skib, så jeg skulle tilbringe 28 dage uden nogen som helst mulighed for at spille badminton. Jeg havde håbet, at Dansk Badminton Forbund ville give mig fly-billet — de øvrige spillere skulle jo flyve senere, så det ville ikke være nogen egentlig ekstraudgift — men det blev der ikke til. Og da jeg stillede op i Singapore, var jeg måske i dårligere form end de øvrige på vort hold.

Men nok om det. Én svale gør ingen sommer — selv om jeg havde fået bedre lejlighed til at vænne mig til klimaet, ville det næppe have ændret billedet så meget, at vi kunne have vundet over Indonesien. Bagefter ville der jo i hvert fald være Malaya — hvem ved, om Malaya havde mistet Thomas Cup, hvis vi var nået til finalen.

Der er for resten to ting i forbindelse med den finalerunde i Singapore, som jeg synes skal nævnes her. To tildragelser, som viser, hvor megen vægt der på de kanter lægges på gode sportslige resultater. Og hvordan man på alle mulige måder prøver at bortforklare et nederlag.

Malayernes nederlag, der stødte dem fra den trone, de havde siddet på siden 1949, udviklede sig til noget, der lignede en menneskelig tragedie. Og den oprulledes for åbent tæppe ved det malayiske badminton-forbunds middag efter Thomas Cup-kampene. Her rejste præsidenten for forbundet, Heah Jooseang, sig og erklærede med bevæget stemme, at han ville trække sig tilbage på grund af nederlaget til Indonesien.

Samtidig rettede han hårde anklager mod de malayiske spillere og beskyldte dem for at have svigtet deres land.

Denne beskyldning fik Eddie Choong og Abdulla Piriz til at bryde sammen i gråd — de måtte forlade middagen og hjælpes ind i et tilstødende rum. Det var naturligvis en meget pinlig oplevelse for alle — vi var omkring 250 til middagen — udtalelserne og følgerne af dem virkede chokerende, og al feststemning var som blæst bort, da præsidenten satte sig efter at have talt i syv minutter.

Heah Jooseang var meget bleg i disse syv minutter, og han havde svært ved at finde ordene. Men han nåede da at få sagt, at det malayiske hold havde svigtet den hellige opgave at forsvare Thomas Cup-mesterskabet netop i Malayas befrielsesår, og at han derfor måtte trække sig tilbage. Årsagen til nederlaget var manglende træning som følge af tilsidesættelse af træningsprogrammet, men herfor tog præsidenten selv det fulde ansvar.

Præsidenten sluttede med at sige, at offentligheden ville få fuldt kendskab til grundene for, at Malaya blev slået.

Jeg må indrømme, at jeg ikke har fulgt med, så jeg kan fortælle, hvilke grunde der blev givet for Malayas nederlag. Men det var ingen hemmelighed — og der var intet mærkeligt i det. Det lå simpelthen sådan, at Indonesien var bedst.

Men pilles ved Indonesiens sejr skulle der. Bl. a. blev det påstået, at indoneserne havde udøvet sort magi i bestræbel-

serne for at vinde. Der blev hvisket om det, efter at vi havde tabt til dem, og der blev talt højt om det efter deres finalesejr over Malaya. Det hævdedes, at de indonesiske spillere hver fik et emblem af holdlederen Ramli Rikin, og at de derefter var under påvirkning af ham. Det blev også fortalt, at der under holdlederens stol var fundet afbrændte træstykker.

Skotten David Bloomer, der hvert år arrangerer den store invitationsturnering i Glasgow, og som har set alt, hvad der er værd at se af badminton, slog imidlertid fast:

— Hverken sort magi eller tropisk hede var årsag til det danske holds nederlag, og sort magi heller ikke årsag til Malayas nederlag. Indoneserne spillede simpelthen bedst, og det var ganske retfærdigt, de vandt. Jeg er endda temmelig sikker på, at de også vil være i stand til at vinde de to næste turneringer — i 1961 og i 1964 . . .

David Bloomer har allerede fået ret i første halvdel af sin spådom — Indonesien gentog sejren i 1961. Forhåbentlig lykkes det os til maj i Tokyo at hindre Bloomer i at få ret i alt, hvad han sagde i 1958.

Efter Thomas Cup og de malayiske mesterskaber, som vi deltog i umiddelbart efter, havde jeg egentlig ikke regnet med at komme til at spille ret meget badminton i Bangkok. Men det varede ikke længe, før jeg var fuldt engageret. Inden jeg vidste af det, så jeg mig selv som badmintonlærer på to højere læreanstalter, og hver eneste weekend var optaget af opvisningskampe i og omkring Bangkok. Men selv om det var opvisningskampe, var der som regel udsat flotte præmier — og jeg var så ubeskeden at tage godt for mig af retterne. I mange tilfælde var det ministerielle embedsmænd, der fungerede som officials, og jeg har ved flere lejligheder fået sejrskrans om halsen af en ministerfrue.

I Thailand er man badmintoninteresseret helt op i kongehuset. Det gik op for mig første gang under All England-mesterskaberne, hvor prinsesse Vadhana var leder for Thailands »hold« — den små Pattapongse, som i 1958 var den store sensation i damesingle.

Under mit ophold i Thailand var jeg flere gange gæst hos kong Bhumibol, der personligt støttede badmintonsporten, og jeg havde også lejlighed til at spille mod såvel dronningen af Thailand som prinsesse Vadhana — kongens søster — der er en ganske habil badmintonspiller — men som interesserer sig mest for flyvning. Hun har selv certifikat og betragtes som en meget dygtig pilot.

Thailænderne var meget venlige imod mig — og jeg har mange dejlige minder fra mit ophold i Bangkok. Men jeg havde også vanskeligheder at kæmpe imod — bl. a. da jeg deltog i de thailandske mesterskaber.

Lederne her gjorde alt, hvad der var menneskeligt muligt for at få mig elimineret fra turneringen. Det ville jo være noget af en sensation, hvis årets All Englandmester blev slået af en thailænder. Og det blev han. På en eller anden mærkelig måde lykkedes det mig dog at vinde min indledende singlekamp. Det var over Thailands nr. 4 . . .

Det var et sandt mareridt at komme gennem denne kamp. Vi spillede i en dansehal med et meget glat gulv, og for det meste lå jeg ned. Jeg gled — flere gange under nettet over på den anden banehalvdel, og det var kun et under, der frelste mig fra at komme alvorligt til skade. Jeg spurgte venligt, men måske nok lidt bestemt, om der ikke var mulighed for at gøre noget ved gulvet, men jeg blev mødt med skuldertræk og overbærende smil — det kunne »desværre« ikke lade sig gøre. Men det kunne lade sig gøre i denne ene kamp at dømme 11 af 13 »no shots« mod mig og i 99 pct. af alle tilfælde at dømme tvivlsomme bolde til min modstanders fordel.

At det under disse forhold alligevel kunne lade sig gøre at vinde 18—15, 15—6, står stadig som en stor gåde for mig.

Men hverken gulv eller mærkelige dommerkendelser var det værste. Jeg blev syg — fik det, man på de kanter kalder »dinky fever«. Desværre valgte sygdommen at kulminere aftenen før semifinalerne — jeg mødte på et par ben, der lige akkurat kunne holde mig oprejst, og resultatet blev selvfølge-

lig derefter. Jeg spillede først double sammen med Thanoo Kadjabhye, og efter at jeg gentagne gange »behændigt« havde undladt at ramme bolden, foreslog han, at jeg skulle spille fremme ved nettet, mens han tog sig af baggrundsspillet. Det gik meget godt til at begynde med — indtil vore modstandere fandt ud af at spille netspil på mig. Så blev vi slået 15—7, 15—10.

Kun fem minutter efter dette nederlag måtte jeg igen på slagtebænken. Det var i semifinalen i herresingle, hvor jeg mødte min doublemakker Thanoo Kadjabhye. Han vandt første sæt 15—5, jeg halede andet hjem 15—3 og førte 6—2 i tredie sæt, da benene nægtede at lystre. Det svimlede for mig — i perioder kunne jeg slet ikke se bolden. Jeg tabte — og blev kørt på hospital med omkring 40 graders feber.

Nå, men den forskrækkelse kom jeg også over. Der gik ikke lang tid, før jeg igen var all right — klar til at tage fat på de opgaver, der måtte komme.

Og en skønne dag kom der en fornem invitation.

Den gjaldt deltagelse i East Indian Championships, der skulle afvikles i Calcutta i begyndelsen af januar 1959.

Der var ikke angivet noget bestemt tidsrum — jeg blev inviteret til at komme i begyndelsen af januar, så skulle turneringen afvikles, efterhånden som deltagerne nåede frem. Ved ankomsten til Calcutta forklarede man mig, at det jo næsten var for meget forlangt, at samtlige deltagere skulle være i stand til at spille på de samme datoer.

Jeg forstod arrangørernes besværligheder. Jeg havde det meste af et år i Østen bag mig og kendte forholdene — og jeg kunne levende sætte mig ind i, at en sådan turnering, der var beregnet til at vare fem dage, ville løb op til omkring 14.

De 14 dage kom til at passe . . .

Jeg var lykkelig, da jeg fik invitationen til East Indian Championships. I den var inkluderet flyverejse fra Bangkok til Calcutta, og det var min første rigtig lange flyvetur. Humøret var højt på hele turen, og det steg et par grader, da jeg nåede lufthavnen i Calcutta og blev ført gennem tolden

med special-eskorte, så jeg undgik de normale to timers ventetid.

Mit brystmål voksede ærlig talt et par centimeter.

Det var vel en modtagelse, der kunne vaske sig. Uden for lufthavnsbygningen blev jeg modtaget af en større skare badminton-interesserede, der var stimlet sammen omkring lederne, og som nu stimlede sammen om mig og prydede mig med blomsterkranse, pressefotografer skød løs, journalister interviewede i en times tid, så jeg var ved at gå til af varme og træthed.

Men så lysnede det. En af lederne fik gjort dem alle begribeligt, at vi nu skulle ind til byen.

Er der noget at sige til, at jeg havde ventet noget i retning af dollargrin og privatchauffør til denne tur. Efter den helt overvældende modtagelse i og uden for lufthavnen. Og er der noget at sige til, at jeg blev temmelig forkert i ansigtet, da jeg blev klar over, at vi skulle køre i en lille Austin, der havde mindst 25 år på bagen. Den havde plads til fire små passagerer, men ved denne lejlighed skulle vi være syv stykker, så det var et temmelig anstrengt smil, der gled over mine læber, da jeg blev budt inden for i den drosche.

Men naturligvis kunne det ikke falde mig ind at være uhøflig mod disse mennesker, som mente det hele så godt. Selv om det kostede temmelig megen overvindelse at bevare de goder miner. Hele to timer varede turen fra lufthavnen til byen — og jeg gætter næppe forkert, når jeg hævder, at der efterhånden var 50 graders varme i den faldefærdige vogn.

Jo nærmere vi kom byen, des større blev min længsel efter et dejligt bad og en kølig seng. Jeg var efterhånden helt opløst. Men go'morgen — da jeg så hotellet, brast mine drømme øjeblikkelig. Jeg skulle bo på noget, der lignede et dansk 4. rangs hotel — hvis et sådant findes. Der var på hver etage kun 1 stk. bad og 1 stk. toilet til omkring 100 mennesker. Hvilket vil sige, at der de to nævnte steder var optaget døgnet rundt.

Tilmed var de øvrige gæster så nysgerrige, at det kun var

med yderste besvær, jeg havde mit værelse for mig selv. Men det kunne såmænd næsten være det samme, for jeg havde ingen muligheder for at hvile mig efter ankomsten. Jeg fik besked om, at min seng først ville blive redt op om aftenen, umiddelbart inden jeg skulle til ro.

Det var ved at blive for meget af det gode, og da jeg havde overstået yderligere en to timer lang indisk middag, kunne jeg ikke holde til mere. Det lykkedes mig at gøre mine venlige værter klar over, at jeg mente det alvorligt, når jeg sagde, at jeg gerne ville i seng og hvile oven på den anstrengende dag. Men det sidste blev næsten værre end det første.

De kære mennesker tog det som en opfordring til yderligere at pusle om mig.

De insisterede ligefrem på at putte mig i seng!!!

En gruppe på 12 skilte sig ud fra middagsselskabet og eskorterede mig tilbage til hotellet. Da vi nåede dertil, forklarede de rædselsslagne, at de havde glemt at købe hængelåse. Til stor forundring for mig — hvad i alverden skulle jeg med hængelåse?

Det blev jeg snart belært om. Der var ingen lås i døren, der var ingen lås i skab eller skuffer. Og det blev hurtigt klart for mig, at det var temmelig nødvendigt der på stedet. Jeg blev da udstyret med det meste af en mellemstor isenkramforretnings beholdning af hængelåse i alle størrelser — og til dem hørte et nøgleknippe, som jeg ikke kunne have andre steder end i min badmintonkuffert. Der var vitterligt dage, hvor det tog mig op til 10 minutter at finde den nøgle, der skulle bruges, når jeg skulle have fat i et par sokker. Så det varede ikke længe, før jeg opgav at låse andet end døren til mit værelse.

Jeg slap sådan set nogenlunde billigt fra det. Jeg var tre dage på det hotel, og det kostede mig kun 4 sæt undertøj, 3 skjorter, 1 par sko og min yndlingspyjamas.

I de tre dage havde jeg ikke set skyggen af andre badmintonspillere — og jeg havde intet hørt om programmet for turneringen. Jeg var efterhånden lidt i vildrede, kunne

ikke rigtigt finde ud af det egentlige formål med mit besøg i Calcutta.

Da jeg kom til byen, havde lederne ladet mig forstå, at jeg kun blev indlogeret på det omtalte hotel, fordi der var fuldt optaget på alle andre hoteller i byen. Jeg ventede derfor troligt i de tre dage på at høre nyt om flytning til et andet og bedre lokale. Men den fjerde dag mistede jeg tålmodigheden — jeg pakkede mine grejer og gik hen til det nærmeste hotel og spurgte efter et ledigt værelse. Jeg kunne få næsten så mange, det skulle være! Derefter bad jeg hotellets portier om at hente min bagage og lægge besked om min ny adresse.

På hotellet fandt jeg al den komfort, jeg kunne ønske mig. I løbet af nul komma fem pjaskede jeg rundt i et badekar på størrelse med et mindre svømmebassin. Jeg havde det herligt — og det kom slet ikke som nogen overraskelse for mig, at der pludselig stod et par indere i badeværelset. De skulle vel skrubbe mig på ryggen. Der var da heller ingen ende på den service, dette hotel ydede.

Det varede dog ikke længe, før jeg blev revet ud af den vildfarelse. Det var medlemmer af den indiske badmintonledelse, som forklarede mig, at værelset faktisk var optaget. Ja, det var netop lige, hvad det var, svarede jeg dem — og det ville det i hvert fald være indtil den dag, jeg skulle forlade Calcutta. Jeg havde ikke den mindste lyst til at flytte tilbage til mit hængelåsprydede værelse — de kunne for mig godt med det samme sælge deres brugte hængelåse. Mig gav de bare onde drømme.

Der gik en rum tid, inden de indvilgede i at lade mig blive boende, og de var stadig rørende i deres omsorg for mig og mit helbred. De understregede, at jeg under ingen omstændigheder måtte indlade mig på noget så voveligt som at spise hotellets mad. Den var på det nærmeste uspiselig, hævdede de, og de ville sørge for rigelige leverancer af nærende indiske delikatesser fra deres private køkkener.

I løbet af de næste dage blev jeg derfor til tonerne af mit fordøjelsessystems vilde protester fyldt til randen med »alt-

muligt-godt-fra-jeg-ved-ikke-hvad«. Jeg kæmpede indædt for ikke at støde mine værter, men jeg kunne ikke holde det ud — efter et par dage insisterede jeg på at få lov til at spise i hotellets restaurant.

Her kunne jeg få den lækreste franske, italienske og kinesiske mad . . .

Efterhånden gik alt såre godt. Blot var der endnu ikke nogen, der havde nævnt et eneste ord om badminton eller indiske mesterskaber. Og nu havde jeg dog opholdt mig fem dage i Calcutta. Jo, jeg havde en dag haft lejlighed til at træne mod en lokal juniorspiller — i et stort cirkustelt, der var rejst på en asfaltvej. Belysningen klaredes af en stor stander i hvert hjørne — men den hjalp ikke meget, og tilmed var det vanskeligt at spille, fordi der stod en ret kraftig »brise« gennem teltet. Og for fuldstændighedens skyld skal jeg nævne, at asfalten var meget hullet, så hvis jeg ikke ville risikere liv og lemmer, måtte jeg bevæge mig meget forsigtigt.

Oprindelig var det tanken, at turneringen skulle afvikles i dette telt, men det lettede, da jeg hørte, at den var flyttet til en gymnastiksal i nærheden. Det lettede yderligere, da jeg fik at vide, at man faktisk kunne begynde turneringen, når det passede mig.

Tænk, så havde de blot ventet på mit startsignal i 4—5 dage.

East Indian Championships er den mærkeligste turnering, jeg endnu har været med i.

Da arrangørerne havde kigget nærmere på programmet, der indeholdt navne på spillere, som er aldeles ukendte på vore breddegrader, besluttede de at ændre lidt i det. De arrangerede det sådan, at så mange som muligt af deres spillere fik fornøjelsen at spille mod mig. Ja, sådan udtrykte de sig virkelig!

Det betød bl. a., at jeg i to af kampene kom ud for, at modstanderne opgav ved henholdsvis 3 og 5 mod 0. Nu havde de spillet mod verdensmesteren, sagde de, og så var

der ingen grund til at trætte hverken sig selv eller mig yderligere.

Det var ærlig talt en prisværdig indstilling, som jeg på det varmeste kan anbefale adskillige af mine modstandere herhjemme.

Vi fortsatte på den måde i seks dage. Hver dag spillede jeg 8—10 kampe i turneringen plus et par opvisningskampe. Men ingen sagde noget om turneringens afslutning eller om min tilbagerejse til Bangkok. Da jeg dristede mig til at spørge, hvor langt jeg var kommet i turneringen, blev turneringsledelsen klar over, at jeg var ved at blive lidt utålmodig. I hast fik de det arrangeret således, at jeg den næste dag skulle spille semifinaler i tre rækker plus tre opvisningskampe. Så vidste jeg da så meget — men finalerne så?

Jo, de kunne spilles tre dage efter semifinalerne. Den gymnastiksal, vi spillede i, var — ret interimistisk — indrettet på et loft. Og badminton-forbundets lejemål var udløbet med semifinalerne — andre foreninger skulle ind i de følgende tre dage, og derfor måtte vi vente med finalerne.

Finaleaftenen var en ny overraskelse for mig. Jeg havde aldrig tidligere set mine modstandere — de havde ikke været med i turneringen før denne aften. Men jeg fik mere modstand end i de foregående kampe — og det betød, at vi var i stand til at vise de ca. 800 tilskuere en efter forholdene rigtig pæn gang badminton.

Calcuttas borgmester foretog præmieuddeling, og han holdt den tale, der sluttede East Indian Badminton Championships 1959. Den blev fulgt af orkanagtigt bifald — men det gik ikke helt op for mig, om bifaldet gjaldt borgmesteren eller spillerne.

Præmierne var tre af de største pokaler, jeg nogensinde har set. Jeg fik hedeture, da jeg så den præmie, jeg havde vundet i herresingle. En pokal så stor, at jeg næsten kunne være i den. Hvordan i alverden skulle jeg få den transporteret hjem — det ville koste det meste af et års indtægt, regnede jeg med. Til min store lettelse viste det sig at være en vandrepræmie.

Hermed var det ikke forbi. Afslutningen på turneringen, der efter arrangørernes mening havde været overordentlig vellykket, var en indisk festmiddag. Og når nogen siger indisk festmiddag, så mener de indisk festmiddag. I fem stive klokketimer sad vi på gulvet — det havde dog ægte tæpper! — i skrædderstilling, og jeg havde meget vanskeligt ved at rette mig ud i min fulde længde af 178 centimeter, da middagen var overstået.

Det var ikke særlig behageligt, men alligevel en oplevelse, der bød på underholdning af bl. a. et af Indiens dygtigste danse-ensembler.

Dagen efter gik det endelig hjemad. En stor skare mennesker fulgte mig til lufthavnen, og selv om jeg var glad, var det alligevel med en smule vemod, jeg satte mig til rette i flyvemaskinen til Bangkok.

Jeg lærte meget i de 14 dage i Calcutta. Trods alt besværet kom jeg til at holde af mange af disse mennesker, som ikke anede det gode, de skulle gøre for mig.

Der var mange, jeg lærte at sætte pris på i den korte tid.

Mit første indiske eventyr gav mig venner, som jeg stadig korresponderer med.

Venner for livet.

Op til 1958 tabte jeg som regel til Finn Kobhero. Her er dog plads for et lille smil, selv om billedet er taget efter et af mine nederlag.

Smilet er stort her — billedet af Poul Erik Nielsen og mig er taget, efter at vi havde vundet All Englandmesterskabet i double.

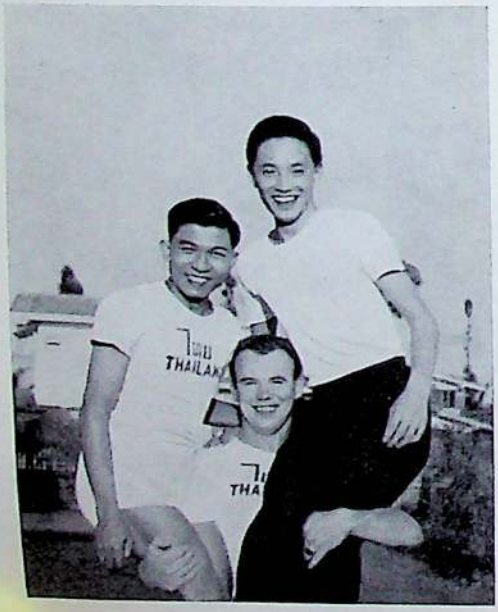

Til bryllup i Østen. Skikken byder, at vievandet hældes mellem de sammenlagte tommelfingre. Gommen holdt hænderne opad, så vandet løb ind under hans manchetter.

Også et billede fra Østen. På min højre arm Tanoe Kadjabhye — på den venstre Charoen Wattanasin.

3. kapitel

Da min modstander styrtede af træthed, var jeg ude af mørket.

I løbet af det næste halve år strømmede det ind fra nær og fjern med invitationer til turneringer og opvisningskampe. Men jeg skulle selvfølgelig passe mit arbejde i ØK, og kun i de tilfælde, hvor arrangementerne blev afviklet over en week-end, kunne jeg acceptere.

Men det blev alligevel til en lang række kampe.

Kampe, som jeg havde stort udbytte af træningsmæssigt, men som også på andre områder fik betydning for mig. En af de mest udbytterige blev spillet i forbindelse med et opvisningsstævne i Bangkok — det var til fordel for toldvæsenets sygefond.

De bedste thailændere var med, og det blev nogle særdeles underholdende kampe. Bagefter blev vi på det hjerteligste takket af toldvæsenets øverste, der forsikrede mig, at han ville gøre, hvad det skulle være, for at vise sin taknemlighed for vor hjælpsomhed.

Det løfte gav mig en idé. I Bangkoks frihavn lå en pæn lille samling pakker til mig — private pakker fra familie og venner. Det havde ikke været muligt at få dem indfortoldet. Nu spurgte jeg, om der ikke kunne lægges et ord ind på rette sted — det kunne der, og det blev der. Siden den dag blev mine pakker bragt til min privatadresse uden at være åbnet.

Et pragtfuldt arrangement var det — og det gjorde mindre til sagen, at jeg senere måtte forpligte mig til yderligere at spille fem opvisningskampe for toldvæsenet rundt om i Thailand.

Jeg fik set mig om — jeg havde det dejligt, når jeg var på rejse. Men i nogen tid havde jeg spekuleret på, om det ikke ville være det bedste for mig at tage hjem. Jeg havde en ganske bestemt plan for hjemrejsen — den skulle gå over

Malaya, Indonesien og Indien. Eventuelt også over Japan og Hong Kong. Hvis denne plan skulle realiseres, måtte jeg spille mig frem.

I et par måneder korresponderede jeg med det malayiske og det indiske badmintonforbund om deltagelse i forskellige arrangementer, og det lykkedes at få så gode betingelser, at jeg fandt det forsvarligt at sige min stilling i ØK op. Rejseudgifterne skulle deles mellem de forskellige landes badmintonforbund, men alligevel var det en vovelig færd. Det kunne ikke bortforklares, at jeg ikke havde sejre af større betydning i den tid, jeg havde været i Bangkok. Jeg forudså mulighederne — det kunne blive en eventyrfærd, men det kunne også ende i total fiasko. Jeg kunne blive blanket af til skindet, hvis jeg ikke indfriede forventningerne.

Ganske vist havde jeg sparet lidt op — men det var ikke tilstrækkeligt til at købe billet til hjemrejsen for, hvis det skulle gå helt galt. Jeg fik så en ny idé. Min bil kunne indbringe mere end dagsprisen, hvis jeg fik lov at sætte den på lodsedler. Jeg skulle under alle omstændigheder af med den, og det gjaldt selvfølgelig om at få så meget som muligt for den.

Den blev hovedgevinst i mit lotteri, der blev solgt en pæn portion lodsedler, men ikke dem alle. Alligevel tilstrækkeligt til, at jeg kunne være tilfreds med indtægten.

Jeg var naturligvis spændt på at se, hvem der vandt den. Det var en dejlig bil — det var egentlig ikke nogen behagelig tanke, at jeg skulle af med den. I første omgang kom jeg det heller ikke — den blev udtrukket på et af de lodder, der ikke var solgt. Bilen var altså stadig min — og så betænkte jeg mig ikke på at sælge den.

I begyndelsen af juli 1959 tog jeg afsked med ØK og rejste til Singapore, hvor jeg skulle spille de første kampe på min vej hjem til Danmark. Som makker fik jeg min gamle bekendt Eddie Choong fra Malaya, og selv om samarbejdet ikke gav anledning til pralerier, nåede vi frem til finalen i double. Modstanderne her var de meget velspillende malayer Lim Say Hup og Tee Kew San — og dem kunne vi ikke

stille noget op imod. Det gik heller ikke alt for godt i single, hvor jeg i semifinalen tabte til Charoen Wattanasin, Thailand. Natten før denne semifinale havde jeg nemlig tilbragt på hospitalet, hvor jeg blev opereret for tre kæmpevabler i den ene fod.

Arrangørerne af turneringen i Singapore havde lejet et lille hotel til alle spillere ude fra. Da vi hørte det, blev vi egentlig så glade, for vi regnede med, at vi så kunne få lov at være os selv. Men vi blev hurtigt klogere. Det strømmede ind med mennesker, som i hvert fald var mig ganske uvedkommende. De kunne sove hvorsomhelst, forklarede de — og de beviste det ved at ligge tætpakket på gulvet i samtlige de dage, turneringen varede.

Men lad det nu være nok om de mørke skyer. Vi fik da lov at beholde vore senge for os selv, og det var temmelig værdifuldt. Selv om det aldrig blev til søvn før et stykke ud på natten. Disse Østens sønner er ret meget talende, og de tager det ikke så nøje med tidspunkterne for deres diskussioner. Manglede de søvn, indhentede de det forsømte mellem kampene. Det var aldrig nødvendigt at lede efter spillerne — var de ikke på eller omkring banerne, var man absolut sikker på at finde dem i deres senge.

For mit eget vedkommende var der meget andet end at sove dagene væk, jeg havde lyst til. Men ind imellem var det nødvendigt med en lille en på øjet efter en nats heftige diskussioner om double-taktik, Malayas herredømme i badminton, og hvad der ellers kunne komme på tapetet.

For ligesom at runde billedet af de uvante forhold af, skal det lige fortælles, at vi — det var bl. a. Eddie Choong, Lim Say Hup, Tee Kew San og jeg — på vort værelse også havde en ung gut med en fantastisk appetit. Og et humør, der ikke var mindre fantastisk.

Han spiste så at sige døgnet rundt, og da han var ekspert i at snakke med mad i munden, stod den bogstavelig taget aldrig stille på ham. Det var hans ganske bestemte opfattelse, at mad smager bedst kl. 3 om natten, når almindelige dødelige forlængst er gået til ro. Det prøvede han at overbevise

mig om ved næsten hver nat at hive mig ud af køjen og slæbe mig søvndrukken ned i en af de små sidegader, hvor han havde en fast middagsaftale med ejeren af en lille kinesisk restaurant. Det var det mindste af to onder at gå med vor unge ven — jeg foretrak de natlige madorgier frem for de ikke særligt interessante foredrag udi badmintonsporten.

Under de himmelstrøg tager man ganske anderledes alvorligt på sagerne — badminton er nationalsporten, og den betragtes nærmest som en videnskab. Hos os, hvor vi jo er amatørspillere, er vi vant til »at tage alle fornøjelserne med«, som man siger. I lande som Malaya, Thailand og Indonesien gribes det an på en anden måde. Her ligger spillerne i træningslejr i indtil seks måneder før en vigtig kamp, de får speciel kost, vitamintilskud og indsprøjtninger af alle mulige slags.

Der er selvsagt meget lidt tid til fornøjelser. Men egentlig heller ingen interesse, så længe badminton-sæsonen varer. Den varer hele året . . .

Umiddelbart efter turneringen i Singapore kørte jeg med Eddie Choong og hans forlovede til Kuala Lumpur. Oprindelig skulle jeg have været i tog sammen med en gruppe spillere, der ligesom jeg skulle deltage i Selangor Gold Cup-turneringen, men jeg slog til, da Eddie spurgte, om jeg ville køre med i hans ny Mercedes 190 SL.

Det er min yndlingsvogn — og Eddie havde på mit spørgsmål svaret, at turen kun ville tage fire timer.

Jeg vil aldrig glemme den køretur. Ikke sådan at forstå, at jeg fortryder den, men jeg skal ærligt indrømme, at jeg adskillige gange var på sammenbruddets rand. Speedometret rundede 180 km/t på veje, der efter min mening ikke var bygget til hastigheder over 100 km/t.

Men som Eddie sagde, da det var lykkeligt overstået:

— Du spurgte jo blot om, hvor lang tid køreturen ville vare og ikke, hvor langt vi skulle køre . . .

Nå, vi slap da godt fra det, og jeg må sige, at Eddie forstod at håndtere sin vogn fuldt ud så godt som sin ketcher.

Men han er — som så mange andre rigmandssønner — temmelig fartglad.

For resten var jeg på et senere tidspunkt gæst hos Eddie Choong. Det var, da han blev gift. Han syntes, det kunne være morsomt at have mig med, når jeg alligevel var på de kanter — og da der i forvejen var inviteret 999 gæster, betød en enkelt mere ikke så meget. Så jeg blev bryllupsgæst nr. 1000 og tilbragte ialt tre uger hos den meget gæstfri familie Choong.

I Kuala Lumpur kom jeg ikke ud for hotel-problemer. Der var sørget for privat indkvartering, og jeg var så heldig at komme til at bo lige uden for byen hos en plantagebestyrer — mr. Hutson, hed han. Mr. Hutson var en lidt ældre engelsk ungkarl med tydelige tegn på mange års godt levned i troperne. Han var min vært i en uge, der desværre gik alt for hurtigt.

Jeg fik min egen bungalow samt vogn med privatchauffør stillet til rådighed. Chaufføren ville dog ikke køre, når jeg en gang imellem prøvede mr. Hutsons Austin Healey sportsvogn — men det var jeg ganske godt tilfreds med. Den kunne jeg li' at køre selv.

Ellers savnede jeg aldrig selskab under mit ophold hos den fortræffelige plantagebestyrer. Selv om han beklagede, at han ikke kunne tage sig så meget af mig, da han skulle passe sit arbejde. I nærheden af min bungalow boltrede et sortiment krokodiller sig i et stort bassin, og i et bur humpede en tre meter lang tiger rundt. Den var kort tid før min ankomst fundet nordpå i junglen i en ulovlig fælde, som havde knust dens ene ben. Min vært havde påtaget sig at pleje den, til den blev rask nok til at komme til en af de mange zoologiske haver. Jeg ved ikke, om den følte sig ensom om natten, men den udfoldede i hvert fald en stemmepragt, som hindrede folk i miles omkreds i at sove.

Jeg havde i det hele taget meget vanskeligt ved at sove der. Uafbrudt lå jeg og stirrede på døre og vinduer for at være på vagt, hvis krokodiller eller en tiger skulle kigge indenfor. Men de betragtede det åbenbart som en stiltiende aftale, at

de ikke ville betræde mit domæne, når jeg ikke betrådte deres.

Mon ikke jeg skulle være mest glad for den aftale . . .?

Selangor Gold Cup-turneringen i Kuala Lumpur blev min første virkelige succes i Østen. Her vandt jeg for første gang, siden jeg blev verdensmester i 1958, en herresingle-række der betød noget. Oven i købet ved finalesejr over så fin en spiller som Indiens Nandu Natekar.

Da jeg havde sagt farvel til Kuala Lumpur, til plantagebestyreren, hans tiger og hans krokodiller, gik turen videre til Seramban, Malacca og Penang, hvor der hovedsagelig blev trænet eller spillet opvisningskampe.

Men jeg havde det egentlig ikke helt godt med mig selv. Det var ikke gået helt efter mit hoved.

Helt ærligt var jeg vist ikke fri for at være lidt selvforherligende, da jeg i sin tid rejste til Østen som dobbelt verdensmester. Jeg var indstillet på, at der næppe var nogen, der kunne lære mig noget, men også på at øse af »min store viden og erfaring«. Til de hårdest trængende!

Nu stod jeg ved begyndelsen af en omfattende turné med noget, der lignede et par fiaskoer og en enkelt sejr — den i Selangor Gold Cup. Den eneste i et helt år med nogen rigtig betydning. Der var ikke megen selvforherligelse tilbage. Jeg følte mig nærmest afmægtig, på bar bund. Klædt af til skindet. Den værste af de muligheder, jeg regnede med, inden jeg forlod ØK.

Trods det pæne beløb, jeg fik hjem for bilen, havde jeg ikke råd til at rejse hjem. Der var altså kun én udvej; jeg måtte se at blive bedre. Jeg måtte kæmpe som en besat for igen at komme til tops. Men jeg var lidt bange for, at man efterhånden havde opgivet at se ordentlig badminton fra min side. At jeg var brugt som trækplaster, fordi jeg trods alt havde to verdensmesterskaber, var vel den egentlige grund til min turné. Men at de af mange blev betragtet som et hændeligt uheld, var vel lige så sikkert.

Det føltes, som om jeg befandt mig i mørke.

Nuvel, vanskeligheder er til for at blive overvundet.

Jeg trænede flittigt, når lejlighed bød sig. Jeg havde turen gennem Malaya, der varede det meste af en måned, og jeg var med i en trættende og hård turnering i Bangkok, hvor jeg endnu en gang blev sat eftertrykkeligt på plads af Østens spillere. De levnede mig end ikke en plads i semifinalen — jeg blev slået ud allerede i de indledende runder. Men jeg blev efterhånden hærdet — både fysisk og psykisk.

Jeg kunne begynde at se lys igen.

Langt om længe nåede vi da frem til den største turnering, jeg efter min egen mening nogen sinde har vundet. Det var The Western India Badminton Championships i Bombay, der havde deltagelse af en række af Østens bedste spillere. Jeg var på den tid kommet i en træningstilstand, som jeg næppe har været i hverken før eller siden. Jeg kunne bogstavelig taget spille døgnet rundt uden at blive træt — og jeg spillede med en meget lille fejlprocent.

Hele mit spil var lagt om, og da jeg i kvartfinalen mødte Indiens nr. 1 — Nandu Natekar — måtte han opgive efter 25 minutters spil i første sæt. Det stod 7—7, men Natekar kunne ikke løbe et skridt mere — han var simpelthen slidt op i en række dueller, som ikke indvirkede synderligt på mig.

Det var om formiddagen. Samme dags eftermiddag spilledes semifinalerne, hvor jeg skulle møde Thanoo Kadjabhye — min banemand i mangen en turnering i Thailand.

Jeg var forberedt på alle tiders dyst. Jeg vidste af erfaring, at denne lille, lynhurtige spiller plejede at udmarve sine modstandere. Han forsøgte sit sædvanlige spil over for mig — spillede i et hæsblæsende tempo, slog fra alle vinkler og brugte en masse kræfter. Men han fik igen af samme mønt — blot var der den forskel, at jeg havde rigeligt med kræfter til den form for badminton, hvor længe kampen end skulle vare. Det havde han ikke — det var sidste gang, han prøvede på at slide mig op.

Efter en time og 20 minutters spil — eller kamp, som det virkelig var — havde jeg vundet 15—13, 15—13.

Thanoo Kadjabhye blev båret fra banen med krampe i hele kroppen.

Så var jeg klar til finalen. Jeg skulle møde endnu en thailænder, Charoen Wattanasin. Han havde slået mig to gange tidligere.

Det blev den mest forrygende kamp, der vist nogensinde er spillet. Det, der var gået forud i kampen mod Kadjabhye, var for barnemad at regne mod dette. Indædt kæmpede vi om hver eneste bold, ingen af os opgav nogensinde. Vi kastede os med dødsforagt ud i det mest håbløse, nåede de mest umulige bolde — blot for at holde spillet i gang så længe som muligt. I et gensidigt håb om at udmatte modstanderen.

Jeg vandt første sæt 18—17 og førte i andet med 14—3, da det skete.

Wattanasin var meget, meget træt. Han fejlbedømte en bold, så jeg fik serven. For at koncentrere mig om det forhåbentlig sidste point, lukkede jeg øjnene i en brøkdel af et sekund.

Da jeg atter så op for at serve, lå Wattanasin besvimet på gulvet på den anden side af nettet. Han var bukket under for de fysiske anstrengelser — ude af stand til at fortsætte.

Holdleder og officials styrtede ind på banen. Prøvede at få ham på højkant, men han kunne ikke støtte på benene. Så blev han båret ud — og lakonisk blev det meddelt, at han »havde trukket sig tilbage«.

Jeg havde vundet . . .

Charoen Wattanasin var længe om at komme til sig selv. En læge blandt tilskuerne undersøgte ham og fandt det tilrådeligt at tilkalde en hjertespecialist. Bombays førende specialist, dr. V. V. Shah, kom hurtigt til Ghymkana Court og konstaterede, at Wattanasins puls var langsommere end normalt. Han blev kørt til sit værelse i Cricket Club of India, hvor vi boede — en sygeplejerske blev tilkaldt for at våge over ham. Han fik ordre til at holde sig fuldkommen i ro.

I løbet af onsdagen blev han bedre.

Dagbladet »The Free Press Journal« i Bombay skrev om kampen:

Wattanasins sammenbrud hindrede Kops i at få det tordnende bifald, som han havde fortjent efter en strålende indsats. Efter at være slået to gange af Wattanasin var Kops fast besluttet på at få revanche, og han kom til Bombay med en ganske bestemt plan. Han havde fysisk og mental styrke til at føre denne plan ud i yderste konsekvens . . .

Jeg havde den største medlidenhed med Wattanasin. Vi havde kendt hinanden siden jeg kom til Bangkok. Han var en af de ivrigste elever, jeg havde på de to skoler, hvor jeg underviste. Han vidste ikke alt det gode, han skulle gøre for mig — han bar min kuffert, når jeg skulle spille, han sørgede for mine ketchere, ja, hvis jeg ikke havde bedt ham lade være, havde han bundet mine snørebånd.

Han var blevet en god badmintonspiller.

Kampen mod ham i The Western India Badminton Championships skulle være min store prøve.

Mange vil sikkert rynke på næsen efter at have læst dette. Og De har ret, hvis De tænker, at det er imod sportens idé sådan ligefrem at »ødelægge« hinanden.

Det var heller ikke min tanke at ødelægge Wattanasin.

Men hvis De selv har været med i konkurrence-sport, kender De den herlige følelse, der kommer til en, når man føler sig i form til at modstå selv det største fysiske pres.

Jeg ønskede naturligvis ikke noget ondt over hverken Wattanasin eller andre af mine modstandere. Men jeg indrømmer gerne, at jeg skød brystet en kende fremad og opad efter denne jættedyst.

Endelig havde jeg fået bevist for mig selv og alle andre, at jeg kunne holde til strabadserne under disse fremmede himmelstrøg med temperaturer, der sneg sig op mod 40—45 grader, mens turneringen stod på.

Endelig mærkede jeg for alvor, at det gik fremad.

Jeg kunne med rolig samvittighed se de næste turneringer i møde.

4. kapitel

Jeg lå i sengen og »spillede« mig frem til tre semifinaler.

Efter triumferne i Bombay blev der lejlighed til at hvile ud et par dage, inden turen endnu en gang gik rundt i det nordlige Indien.

Men jeg glædede mig sådan set til at komme videre. I invitationen fra det indiske forbund stod der nemlig, at såvel ophold som rejse skulle være på 1. klasse. Og da der lå en togrejse på 40 timer forude, inden jeg atter skulle på »de skrå brædder«, så jeg frem til 40 timer i luksus — egen sovekupé og måltider i spisevognen.

Da jeg kom til banegården i Bombay, blev jeg klar over en af mine hidtil største fejltagelser. Der var tog med 1. klasses kupeer og sovevogne — og også dejlige spisevogne — men blot ikke på den strækning, vi skulle køre. Vi var et hold på 6 indere, 4 indonesere, 1 thailænder og 1 stk. dansker — og vi blev overladt til en kontrollør, som skulle skaffe plads i et af de mindre og derfor overfyldte tog.

Det lykkedes ham at finde en kupé med pladser til os alle, og så kunne toget sætte i gang. Vi var blevet anbragt i en kupé uden vinduer — den havde en slags skodder, som vi imidlertid hurtigt måtte lukke, fordi der stod en støvsky ind ad alle åbninger. I den lukkede kupé blev der hurtigt så varmt, at det blev nødvendigt at klæde om til shorts, men alligevel var det nærmest ulideligt. Der var ikke gennemgang fra den ene waggon til den anden, så det var flere gange nødvendigt at opholde sig 4—5 timer i dette bur af en kupé. Vi kunne næppe ånde — og det kneb med at holde ud på træsæderne.

Hvis vi da i det hele taget kunne få plads på dem.

Efterhånden var der nemlig kommet flere passagerer til, og vi måtte skiftes til at stå op. De sidst ankomne var åben-

bart på vej til marked — i hvert fald havde de en ged, en gris og nogle ænder med. De sidste dog i bur. Geden blev malket et par gange undervejs, og den lugtede fælt hele tiden. Med ænderne var det heller ikke for godt — og med mig var det helt elendigt. Jeg var ved at blive kvalt.

Tænk lidt over det — 40 timer på den måde. Oven i købet var det umuligt at få ordentlig føde undervejs. Vi måtte nøjes med bananer, appelsiner og anden frugt.

Vi var ærlig talt temmelig udmattede, da vi nåede vort bestemmelsessted.

Her blev vi modtaget med besked om, at vi skulle være på banen en halv time efter ankomsten, så der blev lige akkurat tid til en kop the og en småkage, inden det gik løs.

Men det var ens for samtlige spillere, så det var egentlig kun publikum, der blev snydt. Vi spillede selvfølgelig alle under vor normale standard.

Manmad er en lille by, der næppe er afmærket på noget almindelig tilgængeligt atlas. Her spillede vi i en lille badmintonhal, der endnu ikke var færdigbygget. Der var ikke lagt tag på den, og det skete adskillige gange, at bolden simpelthen blæste væk, når den kom op i fri luft. Til gengæld sendte de mange fugle ofte »visitkort« ned på gulvet, og det vakte stor jubel, da en af spillerne tog sig en længere glidetur i en af disse opmærksomheder.

Men alting får en ende. Også dette badmintonstævne. Da det havde varet et par timer, begyndte regnen at sile ned — og så fik jeg den oplevelse med, det var at aflyse en badmintonturnering på grund af regn. Det har jeg ikke været ude for hverken før eller siden.

Jeg har heller aldrig på noget andet tidspunkt været genstand for loppers og andet utøjs bevågenhed, som jeg var det i Moradabad. En sand hærskare lejrede sig på mig, og jeg slap først de sidste »gæster«, da jeg på et langt senere tidspunkt vendte tilbage til det mere civiliserede Bombay. Her begyndte alvoren, hvad angår badminton, igen at melde sig. Efter turneringen i Bombay havde vi kun spillet opvisningskampe, men nu skulle vi til Lucknow til The Northern

India Championships. Lucknow er en af det nordlige Indiens mere interesserede badmintonbyer.

Allerede før turneringen var jeg imidlertid uheldig. Jeg fik et såkaldt hold over lænden — jeg kunne hverken ligge, stå eller gå, uden at det gjorde forfærdelig ondt. Jeg fik alle mulige behandlinger og smertestillende indsprøjtninger for at komme på benene til turneringens begyndelse, men det hjalp ikke ret meget. Jeg regnede ærlig talt med, at jeg var blevet slettet af deltagerlisten. Jeg var ikke med i de første fire dages kampe — jeg fik i stedet en række behandlinger af moderne læger og tilsyneladende også af indtil flere kvaksalvere, men intet hjalp. Det var ikke det fjerneste morsomt.

Men jeg vidste ærlig talt ikke, om jeg skulle le eller græde, da jeg på turneringens femte dag blev revet ud af min seng og harpuneret med en kraftig, smertestillende indsprøjtning. Jeg fik at vide, at den ville hjælpe, så snart jeg fik lidt varme i kroppen, men at den ville være nytteløs fra det øjeblik, jeg blev kold igen. Underforstået holdt op med at spille . . .

Jo, det var virkelig arrangørernes alvorlige mening, at jeg nu skulle med i turneringen. Mens jeg lå i sengen, havde de »spillet« mig frem til semifinaler i alle tre rækker — herresingle, herredouble og mixed-double. Det var lidt utraditionelt!

Arrangørerne ville mig det imidlertid godt. For at jeg skulle få det fulde udbytte af min smertestillende indsprøjtning, havde de lagt det tilrette således, at jeg skulle spille alle semifinaler og finaler lige efter hinanden. Det kunne jeg måske have klaret, hvis jeg havde været rask — men dette gik ikke. Der var dog ikke langt igen. Da jeg havde spillet uafbrudt i mere end otte timer, havde jeg vundet de to doublerækker, og jeg førte i første sæt i singlefinalen med 13—7. Så gik den heller ikke længer — jeg havde krampe i begge ben og måtte bæres fra banen.

Humøret var helt nede i kælderen, men det lysnede lidt, da vi fik at vide, at den næste turnering var strøget af programmet, og at vi i stedet skulle på en fire dages tur til en

by, der hedder Agra. Her ligger blandt meget andet et af verdens vidundere — »Taj Mahal«. Besøget her fik mig til at glemme alle bekymringer.

Selve byen Agra er ikke imponerende, men så meget mere overvældet blev jeg af besøget ved »Taj Mahal« — et bygningsværk, som udstråler en skønhed og en atmosfære, der ikke kan forklares. Det er simpelthen det smukkeste, jeg har set.

Selv nu — så lang tid efter — sidder jeg ofte og tænker tilbage på den nat, da jeg i fem timer sad helt alene og nød måneskinnets spil i den hvide marmorbygning.

Bare sad og så.

»Taj Mahal« skal ses om natten, når luften er klar og kølig. Og helst i måneskin.

Jo, naturligvis har der været kolossale oplevelser på disse ture i Østen — en mængde uforglemmelige minder har man samlet. Hvad gør det så, at det har gjort lidt ondt en gang imellem i en badmintonkamp.

Jeg kan blive helt vemodig ved tanken om alle de beviser, jeg har på østerlandsk gæstfrihed. End ikke en guvernør holdt sig tilbage for at hjælpe mig på den omfattende turné i 1959.

Jeg var gæst hos guvernøren i Hyderabad i de tre dage, vi spillede The Third Gold Medal Championships der. Han inviterede mig til at bo i sin paladsagtige villa, og en sådan gestus var naturligvis med til at sætte humøret i vejret. Det indvirkede også på mit spil — jeg vandt singlen i den turnering, og blandt mine kosteligste præmier har jeg en gedigen guldmedalje på størrelse med en tokrone.

I finalen vandt jeg over Nandu Natekar, og forinden havde jeg vundet over Indonesiens førstesingle, Lei Poo Djian.

Så snart denne succes var i hus, kørte jeg i stort dollargrin til næste bestemmelsessted — det var en lille by ved navn Akola. Her blev der i to dage spillet opvisningskampe for stuvende fuldt hus. Til trods for, at billetterne kostede fra 10—15 danske kroner.

Det er naturligvis ikke altid let at yde sit bedste som bad-

mintonspiller i lokaler, hvor balkoner generer, og gulvene undertiden er glatte som is. Men man glemmer hurtigt vanskelighederne, når tilskuerne er ved at koge over af begejstring, så luften sitrer af skrig, skrål og klapsalver.

En del af grunden til en begejstring som den, jeg oplevede under mit første besøg i Østen, lå forståeligt nok i, at der de pågældende steder aldrig tidligere havde været udenlandske badmintonspillere på besøg. Men det gik virkelig op for en, hvor stor interessen for badminton var på de kanter, når man undertiden spillede i kirker. Det var ikke helt ualmindeligt — kirken var det eneste store samlingssted, man havde. Det eneste sted, hvor der var plads til en badmintonbane. Så var der ikke andet at gøre end at bruge den til badminton.

På en sådan baggrund er det ofte uhyre nemt at begejstre det brogede publikum, men det ville være uhyrligt at slække på indsatsen af den grund. Ja, det ville ligefrem være bedrageri over for disse mennesker.

En forbrydelse til gengæld for al den venlighed, man mødte og stadig møder derude.

I det foregående er der vist givet en masse eksempler på denne venlighed, men lad mig også få lov til at fortælle om dengang, jeg havde en millionær som chauffør. Det var i forbindelse med turneringen i Hyderabad, hvor der var deltagelse af malayiske, indonesiske, pakistanske og selvfølgelig indiske spillere. Jeg spillede iøvrigt senere i en by, der hedder Bantja, og i New Delhi.

Det var på et tidspunkt, hvor jeg havde brugt min »kvota« på 30 betalte spilledage — det er, hvad amatører kan bruge på et år uden at miste deres amatørstatus — og af den grund var jeg dobbelt glad for min millionær. Jeg havde nemlig aftaler om yderligere en række opvisnings- og turneringskampe, inden jeg skulle hjem til Danmark, og en overgang så det ud til, at jeg kunne blive nødt til at betale alle udgifter — også til rejserne — selv.

Men så trådte millionæren til som redningsplanke — i første omgang. Det var formanden for det indiske badmintonforbund, mr. Sushil Ruia. Det er en mand med mange af-

taler og mange forretninger, men han gav sig alligevel tid til at transportere mig omkring 1500 kilometer. Først kørte han mig fra Bombay til Hyderabad og senere til Bantja.

På resten af turen klarede jeg mig også; det var ved gode venners hjælp, og jeg havde endnu en række helt enestående oplevelser.

Men alligevel — tiden for hjemrejsen nærmede sig. Og jeg glædede mig.

Selv om jeg var blevet klar over, at det ikke ligefrem var nogen hjertelig velkomst, jeg skulle hjem til.

Fra min familie havde jeg fået sendt et udklip fra et københavnsk blad, og det var en temmelig alarmerende artikel.

»Erland Kops vil nu blive erklæret professionel« — stod der i overskriften. Og i underrubrikken: »Har siden i sommer levet af at spille badminton — Forbundet har sat sig imod en kamp mellem Erland Kops og Finn Kobberø, før nærmere meddelelse foreligger«.

Jeg har lyst til at citere mere af artiklen:

— Den tidligere All Englandmester, Erland Kops, bliver ikke modtaget med åbne arme, når han engang i januar måned vender tilbage til Danmark. Dansk Badminton Forbund har til hensigt at anklage ham for professionalisme, og den dygtige badmintonspiller får meget svært ved at modbevise forbundets anklage.

Erland Kops har været ansat i Østen hos ØK i de sidste to år, men fratrådte sin stilling i Singapore den 25. juli 1959. Siden har han levet af at spille badminton, idet han mod betaling har deltaget i en lang række mesterskaber i Indien og Malaya.

... Efter de oplysninger, der er tilstillet Dansk Badminton Forbund, kan der ikke være tvivl om, at Erland Kops har levet af sin sport og endvidere har fået et så stort overskud, at han kan betale den dyre rejse hjem, fortæller en kendt badmintonleder. — Og da det nu engang er forbudt danske amatørspillere at modtage betaling for en sportslig indsats, er der ikke andet at gøre end at erklære ham for professionel og slette ham af forbundet.

Badmintonforbundet skal holde møde i begyndelsen af januar måned, og på dette møde vil spørgsmålet blive bragt på bane. Men før Erland Kops vender hjem og kan afgive en forklaring, vil forbundet ikke udtale sig om sagen.

... Foreløbig har forbundet nægtet Erland Kops start i Danmark, hvor en række klubber har ønsket at se en match mellem ham og Finn Kobberø, der er vor bedste hjemlige stjerne i øjeblikket. De interesserede klubber har fået besked på, at en sådan match ikke kan finde sted, før nærmere meddelelse foreligger en gang i januar måned.

Det var jo ret så hyggelig en hilsen hjemmefra. Jeg havde helt ren samvittighed i amatørspørgsmålet og kunne således med sindsro se diverse afhøringer i møde, men det ærgrede mig selvfølgelig, at min amatørstatus i det hele taget skulle drages i tvivl. Det er aldrig gået op for mig, hvor »de oplysninger, der er tilstillet Dansk Badminton Forbund«, var kommet fra.

I det hele taget viste det sig, at der ikke var meget hold i »anklagerne«, og det viste sig som så mange gange før, at en fjer var blevet til fem høns. Forbundet havde vist i virkeligheden ikke tænkt sig at anklage mig for professionalisme — blot ville det være sikker på, at alt var, som det skulle være. Således at der ikke var nogen risiko for indvendinger fra Østens forbund eller deres spillere, når vi mødtes i store turneringer fremover.

Det har der ikke været.

Den eneste gang jeg har været ude for, at nogen har beklaget sig over min deltagelse, var ved de thailandske mesterskaber umiddelbart inden jeg rejste hjem fra Østen. Det var Thailands spillere, der protesterede over for deres forbund, fordi der var adskillige udlændinge med. Thailænderne hævdede, at thailandske mesterskaber skulle være for dem alene.

Det var altså ikke blot mig, det drejede sig om. Indere og indonesere var også med i billedet. Men det thailandske forbund hævdede, at det ville hæve mesterskaberne op i et højere plan, når mange gode udlændinge var med, og det ville være

en glimrende lejlighed til at måle Thailands styrke i forhold til et par andre stærke badminton-nationer.

Der er da heller ikke tvivl om, at det har haft meget stor betydning for de thailandske spilleres fremgang, at de i så høj grad har fået lov at prøve kræfter med udlændinge. I det hele taget har det meget stor betydning at være med i så meget som muligt, hvis man vil nå noget.

Jeg ved det af egen erfaring.

Da jeg i 1958 for første gang blev All Englandmester, var mange — og til dem hørte jeg selv — enige om, at det var »et hændeligt uheld«. Og de fleste regnede bestemt med, at det ikke kunne gentages.

Dette mit første mesterskab blev vundet på kampvilje og fysik mere end på teknik og taktik. Der blev dengang sagt — og det var rigtigt — at jeg jo kun var en grøn dreng, og at det var min enorme fysik, der hjalp mig frem til mesterskabet.

Men her vil jeg dog gerne have lov at indskyde, at det vel ikke er nogen skam at udnytte de midler, man har. Det er vel trods alt bedre at vinde et mesterskab på fysiske egenskaber end at være i besiddelse af den mest overlegne teknik — og stå som taber!

Det var et sidespring i denne forbindelse.

For selvfølgelig er der noget rigtigt i, at fysik alene ikke gør det. Blandt meget andet lærte jeg det i den tid, der gik i Østen. De mange ture til Indien og Malaya og de mange turneringer i Thailand fik mig til rigtigt at forstå dette.

Den ene gang efter den anden måtte jeg bøje mig for modstandere, der rent fysisk var mig meget underlegne, men taktisk og teknisk var i stand til komplet at udmanøvrere mig. På den tid var jeg aldrig i stand til at afpasse mit spil efter modstanderen. Jeg blev troligt ved med at angribe og forcere — jeg spillede monotont, uanset manden på den anden side nettet. Jeg spekulerede ikke dengang på, om han var stærk i forsvarsspillet eller angrebsspillet — eller om han måske var hurtigere eller langsommere end jeg.

Jeg kværnede bare løs. Og altså ind imellem med sejr til følge, men meget ofte med nederlag som den visse udgang.

Efterhånden som jeg blev træt af at blive kostet rundt på banen af modstandere, som jeg burde kunne slå, udvikledes jeg som badmintonspiller. De spillemæssige unoder blev pillet af mig.

Jeg lærte at variere tempoet under en kamp. Lærte, hvornår det var rette tidspunkt for at give tempoet endnu et par grader for at knække modstanderen. Måske var det vigtigste dog, at jeg lærte tålmodighed. Jeg tvang mig selv til at vente med et dræbende smash eller et velplaceret drop — det gjorde ikke noget for min skyld, hvor længe duellerne skulle vare. Fysikken var der stadig ikke noget i vejen med. Men det gik op for mig, at smash'et ikke er alt — navnlig ikke i single. Det er kun et farligt våben, når det benyttes rigtigt. Misbruges det, kan det blot betyde, at man udmatter sig selv og derved rykker nærmere nederlag end sejr. I den forbindelse er det så ganske ligegyldigt, om man kan smashe virkelig hårdt eller ej.

Det er især på mine ture i Østen, jeg har mødt spillere med meget forskellige stilarter i spillet. Jeg lærte at gardere mig for et hvilket som helst slag, og jeg kan med nogenlunde sikkerhed sige, at jeg i dag ikke lader mig overraske eller udplacere af nye slag mere end et par gange.

Jeg har opnået en rutine, uden hvilken jeg i dag ikke ville være i stand til at stå distancen mod mange af mine langt yngre modstandere.

Vi har en lang række store talenter herhjemme — rigeligt til at bevare den førerstilling vi har haft i så mange år. Men de skal plejes rigtigt. De skal hærdes.

Det kan de bl. a. blive i udenlandske turneringer. Det behøver ikke at være turneringer i Østen — de skal blot så meget som muligt ud og vænnes til atmosfæren.

Til alt det, der er nødvendigt for at opnå gode resultater.

5. kapitel

Lidt langsom på hænder og fødder
— men alt for hurtig i munden.

Det blev iøvrigt begyndelsen af februar 1960, inden jeg nåede hjem fra Østen — en måneds tid før det store stævne, Dansk Badminton Forbund havde planlagt med deltagelse af Malayas og Thailands bedste spillere. Det var Wattanasin, Kadjabhye, Teh Kew San og Lim Say Hup. Spillere, som jeg havde mødt flere gange i Østen — og som jeg havde vundet over.

Nu skulle jeg være med i et stævne med disse spillere — for et dansk publikum. Et publikum, der ganske naturligt ville være særdeles kritisk. Der er jo langt fra Malaya, Thailand og Indien til Danmark — det kunne jo være, at der ikke var så meget at prale af, som det havde set ud til i telegrammerne derudefra. Sejrenes værdi var selvfølgelig afhængig af modstandernes styrke. Nu blev der lejlighed til med egne øjne at vurdere.

Ærlig talt var jeg en smule nervøs.

Der var så meget, der skulle klares i de første uger efter hjemkomsten. Bl. a. måtte det møde med forbundet overstås — men det var faktisk kun en formalitet. Mine papirer var rene, og der var ikke skygge af risiko ved at lade mig fortsætte som amatør. Men jeg fik ikke så meget træning som ønskeligt op til det store internationale stævne. Til gengæld var jeg i topform, da jeg vendte hjem, så hvis jeg fik held til at gennemføre min taktik, ville der være gode muligheder for at nå et godt resultat.

Jeg havde heldet med mig. Jeg vandt single-rækken i det to-dages-stævne, der var arrangeret. Det har man vel lov at sige, når jeg var den eneste, der vandt begge singlekampe.

Min første modstander var Thanoo Kadjabhye — min gamle bekendt fra Bangkok. Han var en hård negl at knække

men det lykkedes efter tre sæt. Jeg vandt 14—18, 15—8, 18—13.

I det første sæt var vi ude i nogle helt vanvittige dueller og fulgtes ad til 13—13. Hvorefter Thanoo vandt omspillet med noget, der lignede legende lethed — 5—1. I andet sæt fik jeg mere fast grund under fødderne og havde ikke større besvær med at få føringen 10—6 og at vinde sættet 15—8. Jeg begyndte at føle mig godt tilpas. Det varede dog kun et stykke ind i tredie sæt — Thanoo spillede lynhurtigt, han kom foran 10—7 og såmænd også 12—7. Det tegnede ærlig talt til et nederlag.

Men rutinen kom mig til hjælp. Jeg var ikke i så god træning som Thanoo — kunne altså ikke følge med i hans tempo. Derfor forsøgte jeg at trække tempoet ned og havde held til det. Jeg nåede op på 13—13, og det slog min gamle ven helt ud af trit. Han havde set sejren inden for rækkevidde — da jeg sikrede mig omspil, styrtede det hele sammen for ham. Jeg vandt det 5—0 og dermed sættet 18—13.

Det viste sig, at Thanoo havde fået krampe i sine ben — anstrengelserne havde trods alt været for store for ham, og ikke mindst prægede det ham psykisk, at jeg var i stand til at slå ham, selv om han var meget hurtigere på benene end jeg.

Finn Kobberø vandt den anden single over Charoen Wattanasin. Doublen mellem Teh Kew San—Lim Say Hup, der var All Englandmestre fra 1959, og Finn Kobberø—Poul Erik Nielsen blev vundet af danskerne. Derimod tabte Knud Aage Nielsen og jeg vores double til Kadjabhye og Wattanasin.

På stævnets anden dag mødte jeg Wattanasin og slog ham 15—5, 15—13. Det var en dejlig opmuntring med disse sejre, der viste, at det ikke stod så slet til endda med formen. Det tekniske og det taktiske havde jeg i behold — nu gjaldt det om at udnytte den næste halve snes dage rigtigt, så jeg også kunne genvinde hurtigheden inden All Englandmesterskaberne.

På ét område var jeg hurtig nok. Efter at vi havde vundet

matchen over dette hold fra Thailand og Malaya, kunne jeg ikke dy mig for at profetere om årets Thomas Cup-turnering. Jeg var ikke blevet klogere, end at jeg på det tidspunkt fandt, at vi måtte have en endog temmelig stor chance for at vriste pokalen fra Indonesien.

Her er ordret, hvad jeg fik sagt ved den lejlighed:

— Vor sejr over et udvalgt hold fra de to ellers så stærke badmintonnationer viser, hvor stærkt Danmark står. Med vilje var vi også kun fire spillere på det danske hold for at måle styrkeforholdet bedst muligt. Malaya har slet ikke sin gamle styrke. Indehaveren af Thomas Cup er Indonesien, men i Østen erfarede jeg, at indoneserne er i store vanskeligheder, fordi deres bedste singlespiller er rejst til Mexico. Desuden er deres næstbedste, nemlig Ferry Sonneville, stadig på studiebesøg i Holland. Han har snart været i Holland i flere år og skal således selv akklimatiseres, inden han kan være i sit es i Østen.

Jeg er overbevist om, at vi kan vinde Thomas Cup i 1961, og har vi først titlen, skal finalekampene spilles her, hvor klimaet er på vor side. Når vi først så langt, må vi kunne beholde den fornemme titel i flere år . . .

Kan De huske, hvordan det gik os i Thomas Cup i 1961?

Jeg kan i hvert fald — det er ikke os, der denne gang skal forsvare pokalen. Men det vender vi tilbage til.

Efter den triumf det var at vinde over Thailand-Malaya, gjaldt det om at koncentrere opmærksomheden om de forestående All Englandmesterskaber. Og med henblik på dem var der i hvert fald muligheder for at vurdere vore chancer i forhold til Østens.

Det kunne jo ikke nægtes, at det så lovende ud.

Og det skal heller ikke nægtes, at jeg var meget opsat på at vinde mit singlemesterskab tilbage — for at vise, at det ikke var nogen tilfældighed, jeg vandt det i 1958. I 1959 havde jeg jo ikke muligheder for at forsvare mit verdensmesterskab.

Som det vist tydeligt er fremgået — måske alt for tydeligt — var jeg i Østen, da turneringen blev afviklet i London.

Dansk Badminton Forbund havde ikke midler til at betale min rejse fra Bangkok til London og retur, og et forsøg på at få det engelske forbund til at invitere singlemesteren var forgæves. Det er sådan set en løjerlig ting at tænke på, at 4-5-6 af Østens bedste spillere hvert år inviteres til All Englandmesterskaberne — de kommer fra Thailand, Indonesien og Malaya, altså derfra, hvor jeg opholdt mig i 1959 — men en dansker, der opholdt sig på de samme kanter, havde man ikke råd til at invitere.

Og dog trods alt en dansker, der året i forvejen havde vundet verdensmesterskabet.

Nogen rigtig forklaring på retningslinierne i forbindelse med disse invitationer er vist aldrig givet, men de har noget at gøre med den store invitationsturnering, der hvert år — eller så godt som hvert år — afvikles i Glasgow. Arrangeret af David Bloomer, der er vicepræsident i det internationale badmintonforbund.

Han inviterer virkelig — rejse og ophold i forbindelse med turneringen betales — og for ham gælder det om at gøre arrangementet så farverigt, så tiltrækkende som muligt. Og så er det nødvendigt for ham at have spillere fra Østen med. Turneringen i Glasgow ligger som regel lige før eller lige efter All Englandmesterskaberne — og deltagerne i Glasgow stiller derfor som regel også op i London. I en årrække betød det, at David Bloomer i virkeligheden bestemte, hvilke danskere der skulle med i All Englandmesterskaberne. Det var nemlig for det første dem, han inviterede — og så et par stykker yderligere, alt efter som der var penge i det danske forbunds kasse. Der er sådan set intet at indvende mod den ordning — hvis man ikke har penge i kassen, er det ikke muligt at drive forretning. Vi skal vel ret beset være glade for Bloomer, som har været direkte medvirkende til at gøre vor repræsentation ved All Englandmesterskaberne så stor, som den har været i mange år.

Men forholdet Glasgow-London affødte en artikel i det malayiske blad »The Straits Times«, som undrede sig såre over, at hverken Erland Kops — den tidligere mester — eller

Tan Joe Hock, verdensmesteren fra 1959, var inviteret til All Englandmesterskaberne i 1960.

Bladet talte ligefrem om, at det var et chok for malayiske badmintonkredse, at jeg ikke var inviteret — en af verdens bedste spillere . . . Det fortalte også, at jeg ikke var inviteret året i forvejen, men at jeg havde set frem til at blive inviteret i denne omgang.

Hele artiklen beroede på en misforståelse. Det fremgik, at den byggede på en »All England-liste«, som det malayiske forbund havde modtaget fra David Bloomer. Men David Bloomer kan ikke invitere til All Englandmesterskaber — han kan invitere til sin turnering i Glasgow — og det var det, han havde gjort. Eller undladt at gøre, hvor det drejede sig om Tan Joe Hock og mig.

David Bloomer havde sendt sin invitation til det danske forbund på et tidspunkt, hvor det ikke anede noget endeligt om, hvornår jeg vendte hjem fra Østen. Derfor var jeg naturligvis ikke med på listen — og jeg kom det heller ikke senere.

Men jeg var med i All Englandmesterskaberne i 1960 — og min deltagelse der bliver jeg nødt til at trætte Dem lidt med nu.

Jeg kan endnu få gåsehud over hele kroppen, når jeg tænker på den start, jeg fik i begyndelsen af kvartfinalen mod Teh Kew San fra Malaya. I løbet af næsten ingen tid så det ud, som om mine drømme om at hente verdensmesterskabet hjem til Danmark igen skulle briste.

Teh Kew San kom foran med 13—3, inden det rigtigt gik op for mig, hvad det var, der var ved at ske. Med opbydelse af alle kræfter og med den yderste koncentration lykkedes det mig at vende slaget — i et referat hed det, at jeg jog min modstander rundt og dræbte bolden ved mindste chance ... Altså for det sidstes vedkommende en fravigelse fra den regel, jeg ellers havde om ikke at løbe nogen risiko. Men i dette tilfælde gik det — det lykkedes mig at vinde sættet 15—13 og dermed slå Teh Kew San psykisk så voldsomt, at han ikke kunne gøre megen modstand i næste sæt. Det vandt jeg

THE WIMBLEDON SQUASH & BADMINTON CLUB.

CRANBROOK ROAD
WIMBLEDON
S.W.19.

Secretary:
M. A. HUNT.

Tel. Wimbledon 6077.

22nd March 1958.

Dear Kops,

On behalf of the Wimbledon Squash and Badminton Club, we offer you heartiest congratulations on your success in the All-England Championships. As a token of our appreciation, we invite you to become an honorary member of the Club for the coming year.

You would under this invitation be entitled to all the privileges of membership of the Club as well as membership of the Wednesday evening Badminton session which, as you may know, is limited to players of international and county standard.

We hope you will accept this invitation but in any case you will be most welcome at the Club at any time.

Yours sincerely,

R. C. Evans

Chairman of Directors.

D D Wilkie

Chairman of Badminton Committee.

Vi havde smil på læben alle fire efter vor finale om verdensmesterskabet i double. Finn Kobbero og Jørgen Hammergaard Hansen til højre, Poul Erik Nielsen og jeg til venstre.

Efter at være blevet verdensmester i to rækker blev jeg æresmedlem af Wimbledon Squash & Badminton Club.

Der var ikke mange muligheder for at få repareret ketchere under den lange turné i Østen i 1959. Vi måtte som regel gøre det selv.

Da Finn og jeg i 1960 var i Indien, fik jeg lejlighed til at hilse på min millionær-chauffør, Sushil Ruia — formanden for det indiske forbund. Billedet er taget under et party i hans hjem.

tisk taget fejlfrit. Han lagde for med at serve, og han udnyttede denne første serveret til en føring på 9—0! Alt lykkedes, og hans hvinende hårde smashes efterlod den ellers så hurtige østerlænding ganske hjælpeløs. Nogle gange søgte Wattanasin at lade nogle lange bolde gå, og så faldt de nøjagtigt på selve baglinien. Det var badminton i renkultur.

Med det første sæt i hus slækkede Kops en smule på tempoet og vel også på koncentrationen. Han blev lidt usikker, og Wattanasin viste sin høje klasse ved kun at skulle have en smule medgang for at komme rigtigt i gang. Hans maskerede slag og frem for alt ganske korte bolde voldte danskeren kvaler, og til almindelig overraskelse vendte Wattanasin slagets gang. Dansk uheld ved et par afgørende bolde hjalp til, og så gik sættet til Wattanasin med 15—11.

Til gengæld lyste koncentrationen ud af Kops i sidste sæt. Han spillede mindre hårdt — undtagen i enkelte smashes — og det hele blev et opslidningsslag, hvor danskerens fysik og gode nerver gjorde udslaget. Wattanasin kunne dårligt flytte benene af bare træthed til sidst. Det blev 15—6, og der var langt mere kamp om boldene, end disse cifre viser ...

Puha ja, det skal jeg love for. Men igen lykkedes det mig at bevare tålmodigheden, så min fejlprocent i sidste sæt blev den mindst mulige. Jeg skal ellers love for, jeg blev bragt ud af fatning i andet sæt — intet ville lykkes for mig. Men heldigvis lykkedes det ikke Wattanasin at ryste selvtilliden ud af mig — jeg troede hele tiden på, lykken ville vende. Jeg kunne mærke på ham, da det begyndte at knibe med kræfterne, og jeg kunne forestille mig, hvordan han havde det.

En gang tidligere var han jo brudt sammen i en finalekamp mod mig.

Jeg søgte at udmatte ham — også psykisk — angreb ham ustandseligt på hans svage punkter — skønt guderne skal vide, at der ikke var mange, og at de ikke var så forfærdelig svage endda.

Men altså svage nok.

Jeg havde vundet verdensmesterskabet tilbage.

Hurtigere end jeg næsten havde turdet håbe på, havde jeg genfundet topformen og bevist, at det ikke var helt tilfældigt, da jeg vandt i 1958.

Men der var meget andet end mit verdensmesterskab at glæde sig over i 1960. Min doublemakker fra 1958, Poul Erik Nielsen, spillede denne gang sammen med Finn Kobberø, og de havde allerede vundet deres finale. De mødte Lim Say Hup og Teh Kew San, som var storfavoritter, men som ikke desto mindre blev slået 14—17, 15—3, 15—1. Og sammen med Kirsten Thorndahl vandt Finn mixed-double over Poul Erik Nielsen—Inge Birgit Anker Hansen, 15—7, 15—2. Vi havde også finalister i damedouble ved den lejlighed, men her blev Kirsten Thorndahl og Inge Birgit Anker Hansen slået af de amerikanske amazoner, søstrene Judy og Susan Devlin, 15—13, 15—6.

Men en stor triumf var det for dansk badminton.

Der var dansk deltagelse i fire finaler — vi fik tre mesterskaber og to andenpladser med hjem.

1960 gav os et af de bedste All England-resultater i mange år.

6. kapitel

All Englandmesterskabernes udvikling
— og hvordan det begyndte herhjemme.

Jo, det var en ny triumf for dansk badminton.

Men der var noget specielt, som gjorde, at det var morsomt at understrege vor styrke netop ved denne lejlighed.

All Englandmesterskaberne 1960 var nemlig et jubilæumsarrangement. Det var 50. gang, mesterskaberne blev afviklet. Og det vil vel være på sin plads at fortælle lidt om udviklingen.

De første All Englandmesterskaber holdtes den 4. april 1899. Hele historien blev afviklet på denne ene dag — og hele historien drejede sig om nogle få doublekampe. Til at begynde med blev der kun kåret All England-mestre i damedouble, herredouble og mixed-double — og for at kåre vinderne behøvedes kun tre kampe. Én i hver række.

De første mestre i damedouble var miss M. Lucas og miss Graeme, i herredouble var det D. Oakes og S. M. Massey, og i mixed-double D. Oakes og miss St. John. Det vil altså sige, at der allerede ved første lejlighed forekom en dobbeltmester — englænderen D. Oakes.

Turneringen dengang havde naturligvis ikke den fjerneste lighed med det kæmpearrangement, den efterhånden har udviklet sig til. For det første var den forbeholdt englændere, for det andet var tre kampe tilstrækkeligt, hvor man nu skal igennem flere hundrede, og for det tredie var der kun nogle ganske få tilskuere. Nu kommer der omkring en halv snes tusinde til finalerne — mange af dem fra lande, der ligger langt, langt væk fra England. Ligesom deltagerne også kommer fra alle egne af kloden.

Allerede i 1900 tog arrangørerne singlekampe med, og blandt deltagerne i turneringens andet år var en spiller ved navn George Thomas. Det var en ung, ærgerrig spiller —

han mødte meget tidligt i London Scottish Drill Hall, hvor kampene skulle spilles — og der mødte han turneringslederen kravlende rundt på gulvet. Oversmurt med kalk — han var ved at kridte banen op ...

Tænk engang på den forandring, der er sket siden denne spæde begyndelse. I dag er turneringen om All Englandmesterskaberne gennemorganiseret, der spilles på badmintonbaner, ikke på et gulv med kalkstreger, som ikke kunne holde en kamp ud. Der er heller ikke tale om, at man nu som dengang kun kan få én bold til hver kamp. Eller måske oven i købet måtte spille flere kampe med samme bold — hvis der ikke var faldet for mange fjer af i farten.

Hvis det endelig skete, at en bold blev så medtaget, at den ikke engang kunne holde til en enkelt kamp, måtte spillerne højtideligt bede stævnets sekretær — der som regel var oversmurt med kalk — om en ny bold.

Tænk også på den ændring, der er sket med spilledragten. Tænk, hvad der ville være sket, hvis en kvindelig spiller dengang var mødt op i shorts. Næh, de havde lange skørter på, havde de. Og adskillige spillede med hatte for at holde på de lange lokker.

Men efterhånden udviklede All Englandmesterskaberne sig til noget vigtigt. De blev afviklet forskellige steder — engang oven i købet i det gamle Crystal Palace.

I 1910 flyttedes arrangementet til Royal Horticultural Hall i Westminster. Her var fire baner — og kampene blev afviklet over seks dage. Det betød dog ikke, at turneringen var mere omfattende end i dag, hvor man klarer det hele på fire dage. Blot var man ikke nået så langt organisationsmæssigt, at det kunne klares på kortere tid. Der var stadig ikke så forfærdelig mange deltagere — og der var så stor forskel i spillestyrke, at flere af kampene blev afviklet med handicap. F. eks. i 1910 var der ikke over 20 anmeldelser i nogen række. I damesingle var der således kun seks.

Kampene blev spillet fra tidlig morgen — det kneb med lys over banerne den gang. Men det betød, at spillerne efter tusmørke havde lejlighed til at kigge sig om i London.

I vore dage ser deltagerne ikke meget andet end deres hotel og Empire Pool, hvor de mange kampe spilles.

Men helt op til 1939 var det et arrangement uden større interesse for publikum. Indtil da var publikumsrekorden 500 ... Indtil 1939 var alle All Englandmestre også englændere — selv om der var ikke-englændere med allerede fra 1930. Til at begynde med drejede det sig kun om irere og skotter — i 1931 kom dog også den canadiske mester over Atlanten for at være med.

Nu er det jo sådan, at end ikke den canadiske mester er canadier. P. t. er det en dansker ved navn (undskyld) Erland Kops. Den daværende canadiske mester var en fortræffelig spiller — men alligevel ikke stærk nok til at vinde et All Englandmesterskab. Det var de første svenskere og danskere, som kom med nogle få år senere, heller ikke, men turneringen havde efterhånden fået virkelig international karakter. Og i 1939 — det sidste år før anden verdenskrig — begyndte den første eksport af All England-pokaler. Vi husker vel endnu, at Jesper Bie i 1938 var i finalen i herresingle. I 1939 vandt Tage Madsen herresingle, og damedouble gik til Danmark ved Ruth Dalsgaard og Tonny Olsen (Ahm). Canada tog sig af damesingle, og herredouble sikrede Irland sig. Det eneste, der blev tilbage til englænderne, var mixed-double.

Det var sandelig en milepæl i spillets udvikling, men dog ikke så skelsættende som en senere begivenhed — nemlig sir George Thomas' idé til og tilbud om at udsætte trofæen i The International Championship — Thomas Cup-turneringen. Og der er ingen tvivl om, at de ikke-engelske spilleres strålende resultater var stærkt medvirkende til at give ham denne idé.

Denne ærgerrige, men vidtseende badminton-entusiast, der som nævnt var med i All Englandmesterskaberne første gang i 1900, måtte vente 20 år på sit første singlemesterskab. Det vandt han i 1920 — til gengæld var han så suveræn fire år i træk. Han vandt sit første mesterskab i 1903 — det var i mixed-double sammen med miss E. Thomson. I 1906 blev han mester i herredouble sammen med H. N. Marrett.

Helt op til 1928 var han i forgrunden — da vandt han sit sidste All Englandmesterskab — det var i herredouble sammen med F. Hodge.

1939 var skelsættende på anden måde end ved »de fremmede« spilleres store andel i pokalhøsten. Man blev dengang klar over, at det gamle system med blot at trække lod til kampene uden hensyn til spillernes kvaliteter ikke kunne bibeholdes. Ved tidligere lejligheder havde arrangørerne forsøgt en seedning, men den var temmelig planløs — og arrangørerne dristede sig end ikke til at offentliggøre den på forhånd. Det hændte, at de ikke var helt sikre på spillernes identitet. Men under alle omstændigheder blev der gjort forsøg, som trods alt var bedre end den gammeldags facon med blot at trække navnene op af en hat.

Selv om der i årene 1939 til 1945, da krigen sluttede — og måske navnlig efter krigen — var meget at spekulere på, var der tid til at tænke på All Englandmesterskaber i badminton. Da arrangementet blev genoptaget i 1947, var det for det første i Harringay Arena, hvor der kunne være mange tilskuere, og turneringen blev afviklet efter det sportsligt bedste mønster — nemlig med en regulær seedning. Dog er det først fra 1948, man har placeret de fire bedste fra hvert deltagende land i forskellige fjerdedele.

Nu er der ikke mere problemer i den retning — lodtrækningen inklusive seedning er blot et led i hele det store maskineri. Ingen har større spekulationer i den anledning. Men lodtrækningen kræver 12 mands arbejde og fem sække med navnesedler som det vigtigste udstyr.

Hurtigt efter krigen blev det en verdensomspændende turnering. I 1947 gjorde de første asiatiske spillere deres entré — de kom fra Indien, og i 1949, da der tillige for første gang skulle spilles Thomas Cup-turnering, meldte amerikanere og malayer sig. Og jeg har tidligere fortalt om, hvordan malayerne chokerede alle i den første Thomas Cup-turnering. Amerikanere og malayer tog dog også godt for sig af retterne i London. Dave Freeman, USA, vandt herresingle, Clinton Stephens og hans kone fra USA vandt mixed-

double, og malayerne Ooi Teik Hoeck og Teoh Seng Khoon tog sig af herredouble, damesingle vandtes af Aase Schiøtt Jacobsen, og damedouble af englænderne H. S. Uber og Q. M. Allen. Og det skal vel i denne forbindelse nævnes, at H. S. Uber har skænket den trofæ, der spilles om i The Ladies International Badminton Championship For The Uber Cup. Den første turnering om denne trofæ blev spillet i 1956—57, og den vandtes af USA. Den anden spilledes i 1959 — den vandtes også af USA, der i finalen slog Danmark med 5—2.

I årene 1950 til 1956 afvikledes All Englandmesterskaberne i Empress Hall i Earls Court — og det var her, man for første gang kunne prale med fuldt hus. Endelig i 1957 flyttedes de til Empire Pool i Wembley, hvor der næsten hvert eneste år er rekorddeltagelse.

Empire Pool ... En del af læserne vil huske, at der er andre danske idrætsfolk end badmintonspillere, som har fejret triumfer her. I 1948, i De olympiske Leges svømmekonkurrencer, var det vore svømmepiger, der stjal billedet. Greta Andersen, Karen Margrete Harup, Jytte Hansen, Fritze Nathansen, Eva Riise og endnu flere høstede medaljer i den store stil. Allerbedst huskes dog måske det tragiske, der overgik Greta Andersen i et af de indledende heats i 400 m crawl. Hun var storfavorit til en guldmedalje i dette løb, men midt i bassinet blev hun syg — kunne ikke svømme videre og var ved at gå til bunds. Tilskuerne og en stor del af svømmerne og lederne så dramaet udspille sig — de sad og stod som forstenede uden at foretage sig noget.

Men ungareren Elemer Szatmarry og amerikanerinden Nancy Lee havde åndsnærværelse nok til at springe i bassinet for at hjælpe Greta Andersen, der var brudt totalt sammen. De holdt hende oven vande og fik hende ind til bassinkanten, hvor andre kom til og hjalp den grædende danske svømmepige op af vandet.

Nå, men det *var* et sidespring — tanker, der randt mig i hu i forbindelse med Empire Pool. Egentlig ville jeg forklare,

hvordan det går til, at man kan afvikle verdens største badminton-turnering i en svømmehal.

Jo, man lægger simpelthen planker over bassinet — dækker det til. Oven på plankerne lægges så store flager linoleum, vinyl eller hvad ved jeg, hele badmintonbaner — som er tegnet op, så det ikke mere er nødvendigt med en sekretær, der går rundt med kridtspand og udbedrer skaderne efter hver kamp. Men jeg skal lige have med, at plankerne ikke lægges over det tomme bassin — ejheller over et bassin fyldt med vand. Nej, de lægges på is ... før All Englandmesterskaberne begynder, fryses vandet til den herligste kunstisbane, og så snart mesterskaberne er afviklet, flyttes badmintonbaner og planker — og et par timer efter, at den sidste bold er gået over nettet, spilles der ishockey i Empire Pool.

Hvis De fra tid til inden har læst om, at der er koldt i Empire Pool under All Englandmesterskaberne, har De nu fået forklaringen. Der skal jo blive koldt, når der ligger flere hundrede kubikmeter is under badmintonbanerne. Og når hallen ikke er ganske tæt. Det kan slå mange deltagere ud, at det undertiden ligefrem blæser i den store hal — det er ikke altid, boldene falder lige netop der, hvor man har beregnet det.

Men der sker iøvrigt andet, inden kampene om All Englandmesterskaberne begynder i Empire Pool. Og det sker i Wimbledon Squash and Badminton Clubs lokaler, hvor der i week-enden forud spilles kvalifikationskampe. Efterhånden har All Englandmesterskaberne taget et sådant omfang, at ikke alle anmeldte kan være med i de fire dage, mesterskaberne afgøres. Derfor er det nødvendigt at sortere en del af de anmeldte — og det er skam ikke blot englændere, der gerne vil være med i denne store turnering, der stiller op i Wimbledon-klubben. Flere udlændinge bliver allerede en uge før finalerne klar over, at de har gjort rejsen til London forgæves.

Inden for en overskuelig fremtid vil det dog formentlig blive nødvendigt at sløjfe denne kvalifikationsturnering. Den

er ved at tage så stort et omfang, at den ikke kan afvikles på en week-end.

I programmet for All Englandmesterskaberne 1960 — de halvtredsindstyvende — skrev det engelske forbunds sekretær og hovedmanden i det store arrangement bl. a.:

Hvad vil tilskuerne til de 100. All Englandmesterskaber synes om nr. 50 i 1960? Vil turneringen undergå ændringer i lighed med det, der er sket siden kridtstregerne. Fra tante Agathe som den eneste tilskuer til fuldt hus i Empire Pool?

Det er meget vanskeligt at spå — navnlig om fremtiden, fastslog allerede Storm P. Men det må være klart, at der vil ske en videre udvikling i de næste 50 år. Spillemæssigt vil den næppe byde på så stor fremgang som i de forløbne 50 — det vil efter al sandsynlighed blive bredden, der får mest. Men dermed følger automatisk, at der bliver en større top.

Vi vil få endnu flere lande med som badminton-nationer. Måske findes der stadig overraskelser som dem, Malaya beredte alle badminton-interesserede, da dette land deltog i den første Thomas Cup-turnering. Jeg ved det ikke, men hvorfor skulle det ikke kunne ske igen?

På ét område vil der ganske givet ske store fremskridt. Der vil blive flere spillepladser — og der vil blive bedre spillepladser. Mange, mange tusinde nye badmintonspillere vil komme til i de kommende år, og det gælder om at følge med udviklingen, hvis vi stadig skal hævde os som verdens bedste.

Tænk på den udvikling, der er sket hos os i løbet af bare 35 år.

Længere er det nemlig ikke siden, vi for første gang for alvor stiftede bekendtskab med badmintonspillet.

Det var Skovshoved Idrætsforening, der begyndte i slutningen af tyverne, og i 1928 havde foreningen besøg af et hold, som kaldte sig »The Strollers«. Det blev ledet af en irsk major ved navn McCallum, som rejste Europa rundt for at gøre propaganda for badminton.

The Strollers vandt over Skovshoved i ren opvisningsstil, og da vi spillede vor første landskamp — det var i 1933 mod England i København — vandt englænderne med 5—0. Siden

har vi vist kun tabt en enkelt landskamp til England, og vi har vel nu spillet en snes stykker.

Dansk Badminton Forbund blev stiftet i 1930, og det var nærmest en eksplosion, der blev sat igang. I løbet af 8—9 år var medlemstallet på omkring 20.000, og i dag er der i Dansk Badminton Forbund små 40.000 medlemmer. Men der spilles badminton snart sagt over alt — i hvert fald lige så mange spiller i store turneringer i gymnastikforeninger, i firmaklubber, i de store boligselskabers idrætsforeninger osv.

Men hvad er forklaringen på dansk badmintons styrke?

Ja, den er vanskelig at give. Allerede ved McCallums besøg i 1928 var der dobbelt så mange tilskuere i Idrætshuset som til det store internationale stævne, forbundet holdt i begyndelsen af 1963. Her kunne man se verdens bedste spillere. Til vor første landskamp mod England var Idrætshuset fyldt. Når vi spiller landskamp mod England i vor tid, er forbundet over al måde tilfreds, hvis der kommer 500 tilskuere.

Folk var nysgerrige, da vi tog fat på badminton herhjemme. Mere end de er i dag.

På en eller anden måde lå det i luften, at badminton var et spil, som tiltalte danskerne — og med hensyn til aktive udøvere er hverken klubberne eller deres medlemmer blevet skuffet.

Men publikums-interessen lagde sig mærkeligt nok ret hurtigt.

Selv om vi godt kan lide at banke svenskerne, er såvel de almindelige sportstilskuere som badmintonspillets egne udøvere ret lige glade med, om vi vinder vore landskampe over Sverige. Eller skal jeg sige, at vi er temmelig sikre på at vinde dem.

For en badminton-entusiast kan det godt virke lidt forstemmende, at en svenskelandskamp i fodbold kan trække 50.000 tilskuere — ja, den kan trække mere, men det er der ikke plads til — som næsten alle som én er sikre på, at vi taber. I badminton kan vi klare os, men det er der ingen, der gider se på. Selv om der ikke mindst fra pressens side gøres

meget for at skabe interesse. Når vi spiller om All England-mesterskaberne, har vi nu hver gang 3—4 danske journalister i den danske koloni i London, men så vidt jeg husker, var det i 1958 første gang, et dansk blad havde en medarbejder i London. Det er dog kun fem år siden. Vor deltagelse i andre turneringer følges også af en interesseret skare journalister, men selv om vi har lov at prale af at have verdens bedste spillere, er der til daglig kun en beskeden »menighed« på tilskuerpladserne.

Hvorfor det store publikum ikke vil se danske mestre, som er verdens bedste, kan jeg ikke give nogen forklaring på. Men i en tid, hvor mange idrætsgrene paces frem, så man kun kan komme i den virkelige elite ved at træne hver dag — og helst flere timer daglig — er der noget tiltalende i, at kravene er mindre i badminton.

De er det naturligvis kun i en vis grad. Hvis man virkelig vil nå noget, må man yde noget ekstraordinært i forberedelserne. Men badminton har mange motionister, som til trods for, at de er motionister, kan være med i store turneringer. De kan få lejlighed til at fornemme suset, hvis De forstår, hvad jeg mener — selv om de fører en ganske normal tilværelse.

Der er naturligvis ikke noget usundt i at have store idrætslige mål for øje.

Det har jeg selv haft — og det har jeg stadig. Men jeg bryder mig ikke om eksempler — eller eksemplarer — der overdriver idrættens mening.

I sport som i alle andre forhold i livet gælder det om at tage hver ting til sin tid. I det store og hele skal man vist være tilfreds med den måde, badminton dyrkes på herhjemme.

Kort kan det udlægges på den måde, at vi kan leve almindeligt og alligevel vinde verdensmesterskaber!

Måske kan idrættens brede masse lære noget af badmintonspillet ...

7. *kapitel*

Dansk idræt en eksportvare, men de sidste amatører må følge med tiden.

Naturligvis kan badmintonspillere også lære en hel del af andre idrætsfolk.

I det hele taget bør vi nok fremover skæve lidt mere til, hvad andre gør for at blive mellem de bedste. Her tænker jeg ikke specielt på badminton — jeg tænker på dansk idræt i almindelighed.

Ganske vist vil vi — i dette tilfælde er det dog vist kun lederne, det drejer sig om — absolut være de sidste amatører. Og det er vi vel. Men vi er også, som det fornylig blev fastslået af fodboldspilleren og journalisten Jørn Larsen, de første amatører, der ledes og behandles professionelt. Måske var det ikke lige netop det ordvalg, han brugte, men sådan var hans mening i hvert fald.

Vi er med i alle de største styrkeprøver, der findes. For badmintonspillerne er det bl. a. All Englandmesterskaber og Thomas Cup-turnering, for fodboldspillerne er det de store turneringer om Europa Cup for landshold, mesterhold og pokalvindere, det er de »almindelige« landskampe og det er olympiske lege. For tennisspillere er det Kings Cup, Davis Cup — det er landskampe, Wimbledon-turnering og meget, meget mere. Håndboldspillere, brydere, fægtere, bordtennisspillere har deres. Kort sagt, i alle idrætsgrene prøver vi at bide skeer med de store.

I badminton har vi været så heldige at klare os godt.

Ingen badminton-nation har fået så mange All Englandmesterskaber som vor. Næppe andre har været med og vundet så mange åbne turneringer som vore spillere. Overalt bliver vi betragtet som de bedste, fra alle steder kommer invitationerne.

Vi er glade for denne opmærksomhed, naturligvis — og

vi rejser ud så meget, det overhovedet kan lade sig gøre. Men tro ikke, det er gratis at være med i denne leg. Det hedder sig ganske vist, at rejse og ophold betales, men vis mig den danske badmintonspiller, der har været på en længere rejse for at deltage i en større turnering, uden at det har kostet ham penge. Hos os, som i de fleste andre idrætsgrene, er der ganske bestemte regler for, hvor meget der må gives i daglige diæter, hvor meget vi må få i lommepenge — og ikke mindst, hvor mange betalte spilledage man må have i løbet af et år.

For badmintonspillere drejer det sig om 30 — og for topspillere er det meget vanskeligt at klare sig med dette antal. Enten må man altså selv betale for de dage, der kommer efter den 30. betalte spilledag, eller også må man sige nej tak til invitationerne. Og det sidste gør man nødig — af mange grunde. Dels er der i mange tilfælde store oplevelser forbundet med dem, dels — og det er egentlig det vigtigste — er der stadig nyt at lære i turneringer, hvor verdens bedste spillere mødes.

Men mens vi i Danmark dyrker vor idræt som en hobby, når arbejdet er overstået, er det klart for enhver, at topidrætsmænd i de fleste andre lande har helt andre betingelser. Jeg ser i denne forbindelse helt bort fra, at der f. eks. i badminton og tennis findes »fars sønner«, som ikke behøver at arbejde, men udelukkende kan koncentrere sig om deres idræt.

Nej, jeg tænker på det, der gøres fra de respektive forbunds side, ja, i mange, mange tilfælde fra regeringens side for at få idrætsmænd i topklasse. Vi ved, at østlandene samler deres bedste i militær-klubber — det sker i Ungarn, det sker i Rumænien, det sker i Czekoslovakiet, og det sker i Rusland. Her er de bedste dog også samlet på fabrikshold.

De fleste har vist hørt om DUKLA fra Prag — ganske vist ikke i forbindelse med badminton, men det kommer måske en dag. Dukla har et af Europas bedste fodboldhold, og det har et af Europas bedste håndboldhold. Størsteparten af spillerne på disse to hold er soldater — og de vil ved-

blive at være soldater. Det ligger nemlig sådan, at de store emner, der findes rundt om i landet, bliver indkaldt — og i hæren bliver de så trænet til det yderste. Ikke som soldater, men som idrætsfolk. Der findes majorer i den czekiske hær, som ikke har en gnist begreb om krigs-strategi, som aldrig har haft et gevær ved skulder eller fod, som aldrig har været på en øvelse eller i det hele taget beskæftiget sig med noget, der minder om soldatertjeneste.

Czekiske soldater har ikke vanskeligheder med at blive fritaget for tjeneste, hvis de kan spille fodbold eller håndbold. De kender ikke de strabadser, som mange danske idrætsmænd har været ude for — først en lang march, så en natøvelse, så et par timer på øjet — måske — og så af sted til fodbold, håndbold, badminton, eller hvad det nu kan være. Herhjemme er det sådan, at mange gode idrætsmænd gør alt, hvad der er muligt for at blive fritaget for militærtjeneste for ikke at få idrætskarrieren ødelagt. Andre steder er det sådan, at man netop søger militæret for at få en idrætskarriere.

Træningslejre er velkendte, fællestræning før store opgaver ligeså. Men ligegyldigt hvilke former, det drejer sig om, så betyder det, at idrætsfolkene i de nødvendige perioder fritages for arbejde — de kan helt og fuldt koncentrere sig om det idrætslige. Når idræt dyrkes på den måde, vil det i det lange løb give de bedste resultater. Det hænder ganske vist, at amatørlandet Danmark hævder sig i konkurrence med en eller anden stormægtig professionel modstander, og hver gang det sker, skal vi igennem det: Der kan I bare se, vi kan sagtens klare os mod de store. Et sådant resultat må være det bedste bevis for, at vi ikke skal have professionalisme hos os. Lederne slår sig for brystet, de aktive, der har fremkaldt begejstringen, er naturligvis også glade.

Indtil det øjeblik, de beder om at få lidt penge til at more sig for, når de er trætte af den banket, der som regel følger efter store idrætsbegivenheder. Stedet, hvor man roser hinanden, hvor ordenes værdi bliver devalueret i utrolig grad. Som regel stedet, hvor idrætsfolkene keder sig utroligt, men

som mange ledere i deres selvforherligelse ikke vil undvære.

Som regel får de aktive ikke en skilling, så de bagefter kan gå ud og slappe lidt af i hyggeligt selskab. Og de får slet ikke, så der kan blive til en lille gave til kone, kæreste eller mor — eller til de børn, som ser så lidt til den far, der først og fremmest skal passe sit arbejde, men som derefter må til træning for at være i bedst mulig form, når der skal slås et slag for konge og fædreland.

Når amatørerne skal ud mod de professionelle ...

Hvor meget amatører er vi i virkeligheden herhjemme? Jo, vi er amatører på den måde, at vi ikke får penge for vor idræt. Men de krav, der stilles til de bedste, er i mange tilfælde meget større end de krav, der stilles til professionelle.

I definitionen af amatørbegrebet ligger bl. a. dette, at vi dyrker vor idræt for fornøjelsens skyld, vi kan selv bestemme, hvornår vi vil være med, og hvor vi vil være med.

Det lyder besnærende.

Men det er langt fra sandheden.

Jeg skal ikke blande mig i fodboldspillernes affærer, men det er fodboldlederne, der har givet det sidste eksempel på, hvor meget — eller rettere hvor lidt — de aktive eller deres klubber selv kan bestemme.

Som mange måske vil huske, sendte samlige B 1913's spillere afbud til de landshold, der var udtaget til kampene mod svenskerne i begyndelsen af oktober. Grunden var, at B 1913 tre dage efter disse landskampe skulle spille i Lyon i Europaturneringen for pokalvindere — den turnering, holdet havde kvalificeret sig til ved at vinde den danske pokalfinale. Efter sejren her blev B 1913 hyldet af DBU's formand Ebbe Schwartz, der ønskede fynboerne held og lykke i den store Europaturnering.

Da B 1913's spillere sendte afbud til landsholdene, accepterede DBU afbudene — dog med mange indvendinger. Situationen var ganske ny, men den får næppe lov at opstå igen. For fra DBU's side hævdedes det, at man ikke kan finde sig i den slags.

Landskampene må være det vigtigste, sagde f. eks. formanden for DBU's udtagelseskomité.

Tidligere har samme UK-formand hævdet, at klubarbejdet kommer i første række. Nemlig når der har været tale om at arrangere fællestræning for vort fodboldlandshold. Den tanke er afvist af hensyn til klubbernes træning, til klubbernes arrangementer.

Nuvel, dette har ikke meget med badminton at gøre, men eksemplet er så frisk — det sidst forekommende bevis på, at der ikke er megen sandhed i påstanden om, at amatører dyrker deres idræt for fornøjelsens skyld.

Er man i toppen, dyrker man den i høj grad for andres fornøjelses skyld ...

Men man kan ikke løbe fra udviklingen.

Hvis vi herhjemme fortsætter i samme spor, vil vi uvægerligt sakke agterud.

Jeg vil ikke påstå, at vi bliver nødt til at gå ind for den rene og skære professionalisme for at hævde os fremover. Og gør jeg det, vil mange i hvert fald søge at tilbagevise den påstand — bl. a. ud fra den betragtning, at det ikke er noget for dansk mentalitet, at vi ikke har råd til det, og hvad modstanderne af professionalisme nu ellers kan finde på. Et af de vigtigste argumenter fra den kant er også de store ungdomsafdelinger, som findes i de fleste idrætsforeninger. De vil ikke kunne bestå, hvis vi får professionalisme, hævdes det. Det er til disse afdelinger, størsteparten af de penge, der kommer ind ved de store arrangementer, bliver brugt.

Det er det vel, men helt galt vil det næppe gå, selv om man på en eller anden måde skulle yde lidt kompensation til den del af de aktive, der slæber pengene hjem. Og der eksisterer jo allerede en slags halvprofessionalisme. Maskeret halvprofessionalisme skal den måske kaldes.

Jeg afslører vist ikke nogen ved at nævne, at det er meget få topidrætsmænd, der selv betaler deres rekvisitter — hvis nogen overhovedet gør det. Det er netop et af smuthullerne i amatørbestemmelserne, at rekvisitter ikke nødvendigvis skal

betales af den udøvende. De må gerne betales af hans forening. Eller af et firma.

Der er et par af vore store fodboldklubber, der vil være i stand til at åbne endog velassorterede herreekviperingsforretninger, hvis de samlede deres »rekvisitter« under ét tag. De jakkesæt, bukser, sko, strømper, skjorter osv., der er købt til de enkelte spillere.

Men ærlig talt — er det noget at jamre over, at de spillere, der er med til at slæbe millioner af kroner til klubkasserne, får en smule igen? Får fornemmelsen af, at man er glade for det stykke arbejde, de lægger i klubben? For den propaganda, de gør for idrætten og — skal vi være lidt højtidelige — for deres land?

Danske idrætsfolk er velanskrevne overalt på kloden.

Vi er ærlig talt en god reklame for Danmark. En god »eksportvare«.

Det kan vi ikke undgå at mærke, når vi kommer ud. Man kan blive helt forlegen ved tanken om, hvad der undertiden ofres for at få danske idrætsfolk med i store arrangementer langt væk.

Jeg har haft det held at være i toppen i nogle år, så der har været bud efter mig ret ofte. Og mens vi husker, at det var All Englandmesterskaberne 1960, vi forlod, må jeg fortælle, at der efter disse mesterskaber endnu en gang kom en invitation fra Indien. Det er trods alt ikke helt almindeligt, at udenlandske arrangører punger ud med 25.000 kroner for at sikre sig et par danske idrætsmænd til nogle stævner.

Men Indien har altså gjort det nogle gange.

I 1960 gjaldt invitationen desuden Finn Kobberø, og rejsen skulle foretages netop i den periode, der var olympiske lege i Rom. Så vi tog et smut den vej og fik den oplevelse med, det var at overvære dette kæmpemæssige idræts-show.

Vor invitation gjaldt iøvrigt deltagelse i fem mesterskaber i de indiske byer Bombay, Jabalpur, Jaipur, Poona og New Delhi — det var de samme turneringer, som jeg havde været med i året i forvejen. I dem alle havde jeg singlemesterskabet at forsvare.

Det lykkedes Finn og mig at vinde samtlige herredoubler på turen, og vi skiftedes til at vinde mixed-doublen. Det afhang af, hvem der var så heldig at få den bedste makker. Jeg genvandt singlemesterskabet i fire af de fem turneringer — i den femte opgav Finn og jeg simpelthen at spille single, fordi spilleforholdene var ganske umulige.

Men vi vidste på forhånd, at turen ville give mange særprægede oplevelser — og det er et par af disse, jeg vil ofre de næste linier på.

Vi spillede først i Bombay, hvor de store turneringer Western India and Cricket Club og India Championships holdes hvert år med deltagelse af spillere fra de stærkeste badmintonnationer, Malaya, Thailand, Indonesien og Danmark. Efter at have lagt Bombay-turneringerne bag os, skulle vi — ligesom jeg tidligere havde været det — ind i landet og deltage i samtlige de der eksisterende turneringer. Det vil sige en tur på næsten halvanden måned.

Turen begyndte, netop som inderne fejrede nogle religiøse helligdage, og det betød, at samtlige tog var overfyldt. Det var os komplet umuligt at komme af sted til den planlagte tid, medmindre vi ville rejse på 2. klasse. Det ville vi ikke — ihukommende min tur året forud i den lukkede kupé med de mange husdyr, den helt ulidelige varme og den frygtelige stank holdt vi stejlt på at rejse på 1. klasse, som man havde lovet os. Det var imidlertid ikke lykkedes arrangørerne at reservere to pladser til os — til trods for, at turen havde været planlagt i mere end tre måneder, og til trods for, at en af arrangørerne var i ledelsen af De Indiske Statsbaner — som det vistnok hedder.

Vi måtte vente i to dage, inden vi kunne komme af sted til Jabalpur.

Og da vi nåede frem for at deltage i Northern Indian Badmintonships, fik vi en generaloverhaling af turneringsledelsen, fordi vi kom for sent til turneringen. I parentes skal det bemærkes, at det var den samme turneringsledelse, som ikke havde sørget for vore togbilletter ...

Det var her i Jabalpur, vi fandt det uforsvarligt at spille

single. Vi lod os simpelthen slå ud i de indledende runder, mens vi spillede os frem til finalen i herredouble. Her spadserede vi os til sejren — og så nærmest stormede vi af sted fra banen.

Vort næste bestemmelsessted var Jaipur — og vi havde fået at vide, at vi for at nå turneringen dér var nødt til at køre med bil til Nagpur, og derfra rejse med fly via New Delhi til Jaipur. Der var mindst tre timers bilkørsel fra Jabalpur til Nagpur, og da flyveren gik kl. 1 nat, var der ikke meget at give væk af — vi havde nøjagtig fire timer til rådighed, og man vidste jo aldrig, hvad der kunne ske os på vejen.

Havde vi vidst det, ville vi sikkert aldrig have vovet os ud på den tur.

Det var blevet os fortalt, at den bil, vi skulle køre i, havde været på serviceværksted det meste af dagen. Den skulle altså være i tip-top stand. Det gik da også ganske godt med bilen til at begynde med, men ved den første jernbanebom satte vi omkring 25 minutter af de 60, vi havde i overskud, til. Bommen var nemlig slået ned, men der kom intet tog. Da vi efter 25 minutters tålmodig venten spurgte vogteren, hvor længe det ville vare, svarede han, at der kunne gå fem minutter, måske en time, inden toget kom — han vidste det ikke rigtigt. Alligevel gav han os først efter lang tids parlamenteren lov til at slippe over.

Vi kunne altså fortsætte — men der var gået megen tid til spilde på en forholdsvis kort strækning, så chaufføren prøvede at indhente noget af det forsømte ved på det nærmeste at presse speederen ud af bunden på den gamle Fordvogn.

Det lykkedes ham at få den til at køre 105 kilometer i timen — det var ganske pænt på snoede, mørke veje, der på lange strækninger gik gennem junglen. Og det lå fint tidsmæssigt, hvis vi kunne holde den fart. Men pludselig var det næste uheld over os — kølerhjelmen sprang op, og kun den omstændighed, at vi befandt os på et temmelig langt stykke lige vej, frelste os fra at køre lukt ind i den tætte skov,

hvor vi næppe var sluppet helskindet fra et sammenstød med de enormt store træer.

Vi fik lidt kold sved på panden! Og vi fik 15 minutters hvil og en cigaret, inden vi var klar til at tage af sted igen. Motorhjelmen var bundet forsvarligt fast — nerverne var så nogenlunde i ro.

Indtil vognens lys gik ud. Vi kørte stadig omkring 100 km/t, det var nogle nervepirrende sekunder, der gik, inden chaufføren fik vognen standset og kørt ind til siden for at undersøge, hvad der var i vejen.

Finn og jeg benyttede lejligheden til at fortære nogle stegte kyllinger, som vi havde fået med fra Jabalpur. Vi satte os på bilens trinbræt — vi havde ikke lyst til at bevæge os alt for langt væk i det næsten uigennemtrængelige mørke, hvorfra junglens mærkelige og ukendte lyde ramte vore trommehinder. Efter et øjebliks forløb var det gået op for chaufføren, at der hverken var værktøj eller lygte i bilen — han havde ingen muligheder for at finde fejlen i det elektriske system. Finn havde heldigvis en cigarettænder med, og den lånte vor chauffør og begyndte at lede efter løse ledninger. Vi tog det egentlig ganske roligt på vort trinbræt — vi havde nærmest opgivet det hele, for det var klart, at vi under ingen omstændigheder kunne nå frem i tide. Vi lod chaufføren fumle rundt i forsøg på at få bilen køreklar.

Pludselig fo'r Finn op, som havde han brændt sig. Rundt om vognen og hen til køleren gik det i en fart. Her var chaufføren i gang med et fortvivlet forsøg på at finde grunden til lyssystemets sammenbrud — med hele overkroppen nede i motoren og den tændte lighter for fuld udblæsning. Finn og jeg løb et stykke væk — vi var sikre på en eksplosion, sådan som der stank af benzin fra den gamle bil. Men miraklernes tid var ikke forbi dengang — der skete intet, og det lykkedes oven i købet vor »opfindsomme« chauffør at få vognen køreklar, så vi kunne fortsætte den begivenhedsrige tur.

Det var dog i et mere moderat tempo — efter vore beregninger havde vi ingen muligheder for at nå det, vi skulle.

I løbet af den næste times tid kom vi dog nærmere målet — Nagpur. Men vi nåede også dertil, hvor et nyt uheld gav vor chauffør og hans vogn »dødsstødet«. Der kom en underlig tikkende lyd i motoren — vi standsede, men kunne ikke finde nogen fejl. Fortsatte — indtil motoren slog bak så pludseligt, at vi væltede rundt mellem hinanden.

Det var uigenkaldeligt forbi.

To cylindre var brændt sammen — der var hverken olie eller vand tilbage i vor ruin af en vogn. Og vi var 120 km fra vort bestemmelsessted.

Uheldet skete i nærheden af en klynge hytter — her tilbragte vi omkring tre timer med at drikke te. Det var nødvendigt for at holde varmen i den kolde indiske nat. Det er altid koldt om natten inde midt i Indien.

Vi ventede på en bus, der kunne tage os med de sidste 120 km.

Vi vidste, det ikke ville være sidste skrig i turistbusser, vi ville blive præsenteret for, men vi havde ikke forestillet os den umådelig gamle, faldefærdige bus uden vinduer, der kl. 4 om natten standsede ud for os. I dette monstrum tilbragte vi så tre timer — ude af stand til at lukke et øje og skælvende af kulde tog vi hul på de sidste 120 km til Nagpur. Og på de 20 timer, der var til næste maskines afgang til Jaipur.

Nagpur så vi kl. 7 morgen — nærmest bevidstløse af træthed og temmelig pirrelige efter de mange uheld. Vi fandt en motorcykel med lad og kørte efter et hotel. Men vi var ikke kommet ret langt, da en myndigt udseende herre i politiuniform standsede os. Han skulle undersøge vor bagage for toldpligtige varer — det var ikke langt fra, vi havde foræret ham, hvad vi havde, blot for at komme af sted og på hovedet i seng.

Det viste sig, at vi under vor begivenhedsrige tur havde passeret en eller anden statsgrænse, og i den stat, vi var i, var det kun tilladt mod lægeattest at købe og nyde spiritus.

Vi tilbragte hele dagen i Nagpur i vore senge. Det gjaldt

om at få hvilet ud efter de mange anstrengelser, inden vi kl. 1 nat skulle med flyvemaskinen til Jaipur.

Her fik vi naturligvis ikke den varmeste modtagelse. Arrangørerne troede, vi med overlæg kom for sent for at sabotere den lokale turnering. Det var vanskeligt at få dem til at tro vor historie.

Og endnu den dag i dag har jeg svært ved at fatte, at så mange uheld kunne ske inden for så kort tid.

Det er ikke altid lige let at være »rejsende i badminton«.

8. kapitel

Mit første danmarksmesterskab kom efter tre verdensmesterskaber.

Oplevelser kan være blandede.

Heldigvis er det stadig sådan, at glæderne er i overtal. På denne tur til Indien var det trods alle fortrædelighederne en glæde og en oplevelse igen at komme til Poona — den by, hvor badmintonspillets vugge stod. I hvert fald hævdes det, at det var her, badminton for første gang blev spillet nogenlunde, som det spilles i dag. Ganske vist er der i Polen fundet et maleri fra 1700-tallet, som viser den kongelige familie i gang med badminton-instruktioner, og malerier fra Kina viser, at man også der på et meget tidligt tidspunkt spillede noget, der mindede om badminton.

Men Poona står altså som spillets vugge. Her blev det spillet af britiske officerer, som bragte det med til England, og i 1873 blev spillet introduceret på hertugen af Beauforts slot. Slottet lå i landsbyen Badminton, Gloucester — og det er denne landsby, der har givet spillet navn.

De første regler blev lavet i 1877, og i 1893 dannedes Badminton Association of England — på et tidspunkt, da spillet allerede i en årrække havde været meget populært i England.

Men her var jeg i 1960 i Poona, hvor udviklingen ikke er gået særlig stærkt. Selvfølgelig er reglerne de samme som andre steder — banen havde heller ikke mere form som et timeglas — men gulvet var glat som is, og vi måtte passe mere på det end på vore indiske modstandere. Det betød for Finns vedkommende, at en øm achillessene blev endnu mere øm — han blev slået i sin første kamp, mens jeg klarede mig igennem første runde. I løbet af natten skrabede inderne så den glatte overflade med glasskår og sandpapir — og i den

resterende del af turneringen havde jeg så meget fodfæste, at jeg kunne vinde uden større besvær.

Vi slap helskindet fra den turné i Indien og vendte hjem i fin form til de københavnske mesterskaber, hvor min modstander i singlefinalen blev — ja, rigtigt gættet, Finn Kobberø. Efter den lange tur under fremmede himmelstrøg, hvor vi havde støttet hinanden, spillet sammen, vundet sammen — stod vi nu på hver sin side af nettet. Indstillingen var den samme på begge sider: Denne kamp vil jeg vinde — jeg vil vise, jeg er den bedste ...

Finn Kobberø stod der med følgende karakteristik:

Han er det fødte talent. Hans stil er elegant, lidt nonchalant, men stærkt varieret og præget af kunstnerens virtuositet. Han er en udpræget ener og kan på sine bedste dage præstere slagkombinationer, der aldrig er set tidligere.

Min karakteristik var stadig denne:

Erland Kops er en slidertype og Kobberøs diametrale modsætning. Energibundtet, der i kraft af sin styrke og stærke vilje har nået at blive verdens bedste. Han er aggressiv, dristig og lynhurtig. Hans spillestil er ikke smuk, men uhyre effektiv.

Jeg blev københavnsk mester i single, og sammen med Poul Erik Nielsen vandt jeg det københavnske mesterskab i double. I Ekstra Bladet stod følgende om de to finaler:

Erland Kops viste i singlefinalen, at han med sit dræbende spil har skaffet sig en position som verdens bedste singlespiller. Hans knaldhårde smash og mange kræfter bliver udnyttet til fulde, og han går på banen for at vinde en match!

Sejren i single over Finn Kobberø blev så stor som 15—3, 15—11, men først i sidste sæt fik han den modstand, man havde ventet. Betydeligt mere spændende blev finalen i herredouble, hvor Erland Kops sammen med den uforlignelige doublespiller Poul Erik Nielsen vandt over Finn Kobberø og Arne Rasmussen med 15—12, 9—15, 18—14. I denne kamp ydede Erland Kops og Poul Erik Nielsen en fortræffelig indsats ved gang på gang at komme igen efter at være kørt agterud på pointstavlen. Den sejr var absolut fortjent, og de

Dette billede er fra Moradabad — dèr hvor jeg i 1959 mødte Sushil Ruia første gang.

Her er vi i Bombay — Finn og jeg. Stroget ligner ikke det, vi kender herhjemmefra.

Så er vi hjemme igen fra Indien — med en kuffert fuld af præmier.

fortjente det bifald, der blev dem til del efter den spændende og velspillede kamp.

Erland Kops overtog altså de to titler, Finn Kobberø har været indehaver af i så mange år ...

Forekommer det mærkeligt, at jeg beskæftiger mig så meget med et par københavnske mesterskaber på et tidspunkt, hvor jeg havde to All Englandmesterskaber i single og et i double plus adskillige mesterskaber i store, åbne turneringer i snart sagt alle badmintonspillende lande? Men tænk så på, at modstanderne her var omtrent de samme som i London 1958, da jeg vandt de første All Englandmesterskaber. I single vandt jeg dengang over Finn Kobberø, og i double vandt jeg sammen med Poul Erik Nielsen over Finn Kobberø —Jørgen Hammergaard Hansen. Arne Rasmussen har ganske vist ikke samme styrke i double som Jørgen Hammergaard, men han er så god en spiller, at en doublesejr over ham og Finn absolut tæller.

Så på en måde var disse to københavnske mesterskaber lige så meget værd som to verdensmesterskaber!!!

Bagefter blev jeg citeret således:

Han (Finn Kobberø) havde ikke en eneste bold, der var farlig — og jeg tror, jeg har krammet på ham nu, fordi jeg netop går ind til hans bolde og lever med i Finns eventyrlige spil. At han er en spiller med verdens bedste teknik, er der ingen tvivl om, men netop en slider som jeg kan ordne ham ... vel at mærke, hvis man kender ham gennem 5—6 års sammenspil ...

Jeg kendte Finn gennem 5—6 år, jeg kendte hans spillestil, og disse to sejre gav mig håb om, at jeg omsider kunne føje et dansk mesterskab til de øvrige, jeg havde. Der var jo nemlig sket det mærkelige, at jeg havde taget tingene i omvendt rækkefølge. Først verdensmesterskaber, så en række internationale mesterskaber, så københavnske mesterskaber — og nu måske et eller to danske mesterskaber.

Men før vi nåede så langt, skulle Finn og jeg igen ud til en stor turnering — dog ikke så langt væk som den foregående. Vi var inviteret til de åbne mesterskaber i Paris, og

for at nå dem var det nødvendigt at suse af sted i bil umiddelbart efter vore oven for nævnte københavnske finaler.

Vi »smøgede« min lille Fiat om os og kørte i nattens mulm og mørke med Bonn som første bestemmelsessted. Det var meningen, vi skulle støde til turneringens tyske deltagere her og køre resten af vejen i deres bus. Men enten man kører i en gammel Ford på dårlige indiske veje gennem junglen, eller man kører i en forholdsvis ny Fiat på gode danske og tyske veje, kan der ske uheld. Vi punkterede to gange på vejen til Bonn og nåede først frem, efter at det tyske hold var taget af sted. Vi søgte at nå frem, men kom et par timer efter turneringens start. Forsinkelsen var altså ikke så stor som den, vi var ude for i Indien, men stor nok til at slå arrangørernes planer i stykker. Og vi havde ærlig talt regnet med en alvorlig røffel — ikke mindst da vore værter var temperamentsfulde franskmænd, der havde regnet os for turneringens trækplaster.

Stor og glædelig var derfor vores overraskelse, da vi blev modtaget med ligefrem overstrømmende venlighed, og næsten før vi var kommet inden for døren, fik vi en invitation til de franske mesterskaber nogle måneder senere. Og vi kom til at spille i forbindelse med denne uheldsramte tur — oven i købet for de franske fjernseere. Fransk fjernsyn bragte nemlig ved denne lejlighed badminton for første gang, og Finn og jeg spillede en opvisningskamp, som blev sendt ud.

Danmarksmesterskaberne 1961 var derefter det, der optog mine tanker mest. Jeg hærdede mig gennem åbne turneringer i provinsen, gennem vore kampe i holdturneringen og et par internationale turneringer i udlandet, og jeg var i topform før mesterskaberne.

Det gik desværre ud over min lillebror Torben, at jeg kvalificerede mig til tre semifinaler. Jeg mødte ham i single, hvor min sejr blev på 15—2, 15—7. Undskyld, Torben, at jeg sådan fejede dig ud af banen, men det gjaldt jo om ikke at tære for meget på kræfterne før de næste semifinaler. Det lykkedes at komme nogenlunde smertefrit også gennem doublen, hvor jeg igen havde Poul Erik Nielsen som makker. Vore

modstandere var Jørgen Hagemann og Bjørn Holst-Christensen, og cifrene blev 15—2, 15—2. Derimod tog ægteparret Holst-Christensen — Tonny og Bjørn — revanche, da vi mødtes i mixed-double. Her spillede jeg sammen med Agnete Varn (tidl. Friis), og vi blev slået 15—11, 15—7.

Men der var da chance for to danske mesterskaber.

Jeg fik dem begge.

Dagbladet BT refererede begivenheden på denne måde:

Verdens bedste havde endelig held med at blive dansk mester.

Sådan lød overskriften, og i selve referatet stod der bl. a.:

Efter at have vundet tre verdensmesterskaber lykkedes det endelig i aftes Erland Kops at hjemføre sit første danske mesterskab. Den kendsgerning understreger kraftigt dansk badmintons enestående internationale position. Den blev iøvrigt påny fremhævet, da Kirsten Thorndahl efter at have vundet danmarksmesterskabet i double med Hanne Jensen som makker udbrød: — Endelig opnåede jeg at vinde lige så mange danske titler som verdensmesterskaber. Hendes sejr i aftes var nr. 13 i forbundets fornemste turnering.

... Erland Kops fik mere modstand af den unge, talentfulde Henning Borch, end tallene 15—3, 15—10 kunne tyde på — stod der videre, og det var der meget rigtigt i. Henning Borch spillede på at presse tempoet ned, og efter at jeg havde vundet første sæt forholdsvis smertefrit, lykkedes det for ham midt i andet sæt. Herefter havde vi flere langvarige dueller om de sidste bolde, og jeg måtte koncentrere mig til det yderste for at vinde.

I herredoublen spillede Poul Erik og jeg mod Ole Mertz—Jesper Sandvad fra Skovshoved, og her fik vi sejren 15—2, 15—11 uden på noget tidspunkt at være truet.

Lad mig få lov til at fortælle en historie fra Danmarksmesterskaberne 1961 — en historie, der viser, hvor hurtigt det går fra den ene yderlighed til den anden i sportens verden.

Indtil disse mesterskaber havde Tonny Holst-Christensen været ubesejret i to år — hun var med i tre finaler. Tonny

Holst-Christensen havde været totalt dominerende i ikke færre end 16 turneringer — den aften forlod hun KBK's hal uden et eneste mesterskab. Men hun tog sine nederlag pænt. Hun fik seks håndtryk — tre fra Dansk Idræts Forbunds daværende formand, Leo Frederiksen, og tre fra Dansk Badminton Forbunds formand, N. P. Kristensen. Det var for de tre andenpladser ...

Hun kunne dog ikke lade være med at undre sig over, at samtlige modstandere var i stand til at yde deres allerbedste inden for et par timer på samme aften.

Men det er den slags ting, man kommer ud for.

For mit eget vedkommende tegnede billedet sig dog ganske lovende. Danmarksmesterskaberne lå en måneds tid forud for All Englandmesterskaberne, og jeg kunne mærke, at formen allerede var god. Men ikke god nok til de store opgaver i London, og i den sidste måneds tid gjorde jeg træningen mere intensiv.

Jeg ville sætte alt ind på at generobre mit verdensmesterskab — og jeg var så ufornuftig at fortælle, at All Englandmesterskabet 1961 skulle være kronen på værket for mit vedkommende. Hvis jeg kunne vinde det, ville jeg lægge op som konkurrence-idrætsmand. Jeg understregede mine ord ved at forære en del af de pokaler, jeg har vundet i Østen, til KBK's store påsketurnering for ungdom. Jeg gav oven i købet pokalerne følgende kommentar med på vejen: Kan de formå de unge talenter til at gøre samme indsats for at komme i toppen, som jeg har gjort, er pokalerne ikke vundet forgæves ...

Og det var jo så sandt, som det var sagt.

Men jeg spiller stadig badminton — jeg fortrød heldigvis beslutningen om at holde op, hvis jeg vandt All Englandmesterskabet også det år.

I dag aner jeg ikke, hvordan tanken opstod. Jeg ved blot, at den opstod under en turné i Canada. Men jeg forstår, at canadierne var lidt skeptiske — deres skepsis blev udtrykt i det telegram, der nåede danske aviser fra Regina i Canada. I det stod der bl. a.: Kops har på turneen gennem Canada

imponeret tilskuerne i alle de byer, hvor han har spillet, og især i kampen forleden, hvor han fejede den skotske mester McCoig ud af banen. På baggrund af Kops' strålende opvisninger er meddelelsen så meget mere overraskende for canadiske badmintonkredse!

Da det gik op for mig, hvad jeg havde sagt, var også jeg temmelig overrasket. Men sådan får alle vel ind imellem en grille, som går ud af hovedet igen.

Måske var en artikel i dagbladet »Aktuelt« medvirkende til, at jeg ændrede mening. Jeg ved det ikke. Den var meget smigrende — måske for smigrende — men det er vel de færreste, der ænser den slags. Vi kan jo lige så godt alle sammen indrømme, at vi kan lide at blive smigret. Men denne artikel stod der altså op til All Englandmesterskaberne:

De kaldes for badmintonverdenens ukronede konger. Erland Kops og Finn Kobberø.

De kaldes også for diktatorer.

Ikke fordi de dikterer, hvad der skal ske i international badminton. Eller når de er på banen.

De kaldes diktatorer, fordi de i løbet af få år har tilført og skabt en fuldstændig ny spillestil. Den har vist sig at være de hidtidige ideer om og opfattelse af, hvordan badminton bør spilles, langt overlegen. Og topstjerner overalt i verden har ikke været sene til at følge de to danskeres stil op.

Badmintonsporten har oplevet en ny renæssance. Takket være de to troldmænd.

De har med deres stil gjort spillet hurtigt. Morsomt og interessant. De har formået at gøre fjerbold til en publikumssport, ikke blot herhjemme, men overalt i verden. Før var spillet stereotypt — lagt til rette efter ganske bestemte retningslinjer. Og uden synderlig stor charme.

Hvad sportsgrenen ikke havde før, har den fået i dag. Og resultatet har været imponerende.

Når Erland Kops og Finn Kobberø rejser verden rundt inviteret kvit og frit af de pågældende landes forbund, er det ikke for at give opvisning. Der ligger en mening bag. Og den går ganske enkelt ud på at lure dem deres taktik af.

De er blevet filmet. Deres værste konkurrenter har studeret dem. Der er tegnet kurver over deres taktik.

Det har stået på i 4—5 år. Og resultatet er ikke udeblevet. Hele den internationale badmintonelite spiller i dag som danskerne. Eller måske rettere — i en stil, der stærkt nærmer sig deres.

Finn Kobberø og Erland Kops kan ikke foreløbig væltes af tronen. Deres strålende indsats under den nylig afsluttede Canada-turné og i Thomas Cup-finalen mod England understregede det med al ønskelig tydelighed.

De er verdens bedste. Men selv den bedste kan tabe. Naturligvis.

Derfor kan der ske sensationer under de uofficielle verdensmesterskaber, der starter i dag i London. Men chancerne er små, og muligheden for et rent dansk finaleopgør i herresingle er stor.

Meget stor.

Eksperterne giver kun én af de mange topstjerner chance for at kunne true de to danske virtuoser. Det er indoneseren Ferry Sonneville, der var i finalen i 1959. Han blev slået af landsmanden Joe Hock, men Sonneville har i indeværende sæson vist strålende form og er kommet direkte til London fra et to måneders træningsophold i Østen.

Erland Kops vandt mesterskabet i fjor. Og er af alle tippet som favorit til titlen igen i år.

Når man tipper Kops som vinder i stedet for naturtalentet Finn Kobberø, der på sine bedste dage disker op med slagkombinationer så idérige, at selv Erland Kops ligner en begynder, så skyldes det, at Kobberø frem for nogen er humørspiller.

Erland Kops er hans diametrale modsætning. Han har en eminent evne til at komme igen og igen. Han giver aldrig op og minder mest af alt om en arrig terrier.

Det gør ham til favorit.

Men måske har Finn »tur i den«.

Og så kan Erland Kops spille sit livs kamp. Det vil prelle af på Kobberø som vand på en gås ...

Det var smigrende — men de sidste bemærkninger også lidt tirrende.

Det måtte da for pokker kunne lade sig gøre at få sin spillestil virkelig accepteret.

Mærkeligt nok har det knebet mest med det herhjemme — men sådan set kan jeg være ligeglad. Det er jo gået meget godt på min facon.

Mesterskaberne udviklede sig som tippet de fleste steder. Finalen i herresingle blev et nyt opgør mellem Finn og mig. Men forud for den skete der så meget, så det næsten var ved at tage humøret fra os.

I en af kvartfinalerne i herresingle mødtes Henning Borch og Ferry Sonneville fra Indonesien — den eneste indoneser, der var med i All Englandmesterskaberne 1961. Det var klart for alle med undtagelse af dommerne, at Sonneville servede forkert, han holdt sin ketcher for højt.

Vi var her igen ude for et problem, som havde beskæftiget os under tidligere All Englandmesterskaber, nemlig dommernes virke.

Det er det gamle ordsprog om, at for mange kokke fordærver maden, der gør sig gældende. Problemet eksisterer nemlig stadig.

Før hver kamp marcherer 11 dommere og linjevogtere ind på banen for at passe på, at ingen gør noget forkert. Ikke desto mindre er dommerne mere optaget af spillet end af at finde fejl. Det er meget menneskeligt, men det er galt, når det drejer sig om så betydningsfulde kampe.

Forklaringen i den overhåndtagende interesse for selve kampen ligger vel i, at det er tidligere engelske topspillere, der fungerer som officials. De har bevaret interessen for badminton, og de betragter det som en æressag at hjælpe ved dette store arrangement. Og når vi gang på gang ved hjemlige turneringer må erfare, hvor vanskeligt det er at skaffe hjælpere, kan man ikke undgå at blive imponeret af den offervilje, der her lægges for dagen. Men alligevel — reglerne skal naturligvis overholdes.

Der er næppe tvivl om, at Henning Borch kunne have

gjort Sonneville nervøs ved at protestere mod hans serve. Ja, han kunne måske have rystet ham så meget, at han kunne have vundet. Han forklarede imidlertid, at han på forhånd havde regnet med et nederlag og derfor ikke ville gribe ind.

Alligevel var det klart i den danske lejr, at Sonneville ikke skulle have lov at fortsætte på den måde og derved mindste chancen for dansk slutsejr. Samtidig med, at Sonneville vandt over Henning Borch, slog Finn Kobberø sig igennem i samme fjerdedel, og de to skulle møde hinanden i semifinalen.

Min semifinale-modstander var Oon Chong Teik fra Malaya. Jeg vandt over ham med 15—8, 15—8. Kampen varede ikke så længe — jeg havde masser af kræfter i behold til finalen. Men hvem blev modstanderen — Finn Kobberø eller Ferry Sonneville? Jeg vidste det ikke, da jeg var klar til finalen, men jeg fik lejlighed til at følge den helt igennem strålende koncentration og viljestyrke, Finn viste. Finn vandt kampen 15—11, 15—3, men ikke så sikkert, som tallene tyder på — i hvert fald skulle der ikke meget til at vende første sæt.

Finn lagde i virkeligheden ud som en begynder — han sendte hver eneste bold i nettet og havde tilsyneladende slet ikke styr på nerverne. Derimod spillede Sonneville eminent, og med sædvanlig ro snuppede han det ene point efter det andet — han kom foran 10—4, og vist end ikke Finn selv troede, det skulle lykkes at vende slaget.

Men netop fra dette tidspunkt viste Finn, hvilken strålende spiller han er. Husker De en halv snes linjer tilbage; sættet endte 15—11 i Finns favør, og ved hovedregning lader det sig gøre at finde ud af, at Finn vandt 11 bolde, medens Ferry Sonneville kun fik én yderligere.

Jeg tror, Finn Kobberø i det sæt nåede sit ypperste inden for de foregående 2—3 år.

I andet sæt beherskede han det hele. Stående midt på sin banehalvdel piskede han Ferry Sonneville ud af banen med de 15—3. Det var en enestående bedrift — indoneseren var totalt udspillet.

Vi havde set noget lignende før — og resultatet kom ikke

helt bag på indoneseren, der alligevel var fortvivlelse nær. Han forklarede, at Finn gennem flere år havde været hans banemand, og at denne simpelthen var umulig at spille imod. Han kan være nok så svag i de øvrige kampe, men lige så snart han skal op mod mig, spiller han helt på toppen, jamrede Ferry. Men det var heldigt for Danmark, at jeg ikke mødte Erland Kops, så er jeg ikke helt sikker på, det var blevet to danskere i finalen. Erland Kops er nok en fighter, men jeg havde fundet ud af, hvordan han skulle spilles, hvis jeg var kommet til at møde ham — og jeg havde vundet kampen.

Måske — ingen kan vide det.

Men nu stod jeg under alle omstændigheder igen i All Englandmesterskabernes herresingle-finale. Min modstander var endnu en gang Finn Kobberø — sådan som det havde været det i finalen om Københavnsmesterskabet.

Finn og jeg var naturligvis spændte på udfaldet — og det tør siges, at der var interesse om kampen. Der blev lagt temmelig meget i dette opgør — udefra.

— Opgøret i badminton i eftermiddag mellem Finn Kobberø og Erland Kops er ikke alene en kamp om titlen som verdens bedste badmintonspiller. Det er også et indbyrdes opgør mellem to spillere, som gennem et helt år har ventet på sin afslutning, hed det således i en af foromtalerne.

Det store spørgsmål er blot, hvem vinder? Nogle siger Erland Kops, andre holder på Finn Kobberø, og det er vel nok de fleste. For netop Finn Kobberø kan nå et mål, som ingen har præsteret siden 1927, da Frank Devlin fra USA blev tredobbelt mester i turneringen.

Det er det samme mål, Finn Kobberø har sat sig, og hans chancer er store. Den eneste dansker, der hidtil har præsteret at vinde tre mesterskaber, er Kirsten Thorndahl, som i 1948 var helt suveræn i All Englandmesterskaberne, men hendes titler er alligevel en smule uden for regnskabet, idet der dengang kun deltog danskere og englændere.

— Hvis Finn Kobberø spiller, som han gjorde det mod mig, kan ingen i verden røre ham. Han er simpelthen verdens

bedste, sagde Ferry Sonneville, da han havde tabt sin semifinale. — Finn kan være oppe eller nede, men i øjeblikket er han oppe, og så vinder han. Fordi han er bedste spiller, ja, måske den bedste, der nogensinde har eksisteret, sagde den engelske vicepræsident C. F. Sharpe.

Finn sagde:

— Jeg tror selvfølgelig på, at jeg har en chance for at vinde. Men jeg er i tvivl, og ærlig talt så vurderer jeg chancerne til 65—35 pct. i Erlands favør. Han har klart vist, at han er den bedste spiller i de sidste år — og det understreges bl. a. af resultaterne fra Canada. Noget andet er, at jeg netop i Canada fik spillet så mange kampe, at jeg kom i fin form. Efter at jeg kom til England, spillede vi Thomas Cup. Det gav yderligere træning, og i All Englandmesterskabet har jeg mærket min gamle styrke vende tilbage fra kamp til kamp. Matchen mod Ferry Sonneville har givet mig håb, men jeg tvivler trods alt på, at jeg kan fortrænge Erland fra tronen som singlespillernes nr. 1 ...

Jeg sagde:

— Man skal have selvtillid. Det er mig, der skal forsvare titlen, og det er nu sådan, at det er Finn Kobberø, der har alt at vinde. I min stilling er selvtillid påkrævet — og jeg tror på mig selv mere end nogensinde.

Jeg var lidt nervøs efter Thomas Cup-kampen mod England, fordi jeg følte mig langsommere end ellers. Men det skyldtes træthed efter den store turné i Canada. Nu er jeg frisk, og selvtilliden stammer netop fra Canada, hvor jeg vandt seks af syv opgør mod Kobberø. Selvfølgelig kan heldet svigte mig netop i den vigtige kamp, men skal jeg vurdere chancerne på forhånd, så tror jeg på sejr ...

Heldigvis fik jeg ret.

Poul Møller gav i Berlingske Tidende et udmærket billede af kampen:

Herresingle-finalen blev ikke det spændende opgør, man havde ventet og håbet. Mens Erland Kops spillede op til sin høje standard, nåede Finn Kobberø aldrig den kvalitet, der mod Sonneville skaffede ham finalepladsen. Kops var

den hurtigste og nåede alt. Han var koncentreret og fuld af kamphumør og selvtillid. Hans aggressive spil med de drønende hårde smashes har fået en værdifuld styrkelse i mere varierede vinkler og ved udnyttelse af maskerede slag, der ofte bragte Kobberø ud af balance. Det var oplagt turneringens bedste mand, der dermed tog sin tredie All England single-titel hjem.

Spillerne fulgtes ad til 4—4, men så fik Finn Kobberø en periode af usikkerhed, hvor hans bolde enten sad lige under netkanten eller 1—2 centimeter uden for linierne. Støt og sikkert kom Kops foran 9—4.

Her kom kampens mest spændende momenter, da Kobberø med nogle blændende præcise bolde fik rystet Kops, så denne fejlede. Langsomt kom Kobberø op til 9—10, men så heller ikke længere. Kops genvandt selvtilliden og sikkerheden, og gradvis blev kampen ensidig — Kops stærkere og stærkere, Kobberø på vej ned ad bakken — mere og mere i spil, udseende og bevægelser den trætte, slagne spiller.

Sættet gik 15—10 til Kops, der straks kom foran 6—0 og 8—1 i andet. Der var dejlige dueller imellem, helt utrolige redninger og smashes af Kops og perler af drop-bolde fra Finn Kobberø, men sidstnævntes usikkerhed var for stor. Der var for mange kiks på lette bolde, og sættet gik til Kops 15—6, selv om der var mere kamp, end tallene viser.

Bagefter sagde jeg:

— Det var ikke nogen god finale. Vi kender hinanden alt for godt og ved nøjagtig, hvordan modparten vil spille. Finn ville prøve at spille mig ud af det, men jeg var for hurtig. Jeg skal på den anden side have ham ud at løbe og holde bolden i gang, til han fejler. Det blev et opslidningsslag, og vi blev begge nervøse. Den, der har de bedste nerver og den største sejrsvilje i en sådan match, vinder ...

Finn sagde:

— Det gik slet ikke for mig. — Jeg følte mig træt og tung allerede efter de første bolde. Det er for hårdt at være med i alle tre rækker. Min fejlprocent var uhyggelig stor, og det

går aldrig mod en spiller af Kops' styrke. Jeg manglede selvtillid og troede ikke på min egen chance ...

Nuvel, det var ikke nogen god finale — men den fastslog, at vi i hvert fald på det tidspunkt ubestridt var verdens bedste i herresingle. Om man syntes bedst om Finns eller mit spil, var en smagssag.

Endnu en gang ringede telefonen i Sct. Jacobsgade:

— Jeg blev verdensmester ...

Men det blev ikke sagt med samme fryd som første gang i 1958 — det er trods alt stadig det hidtil største. Og der blev heller ikke lejlighed til at ringe to gange, selv om jeg igen havde kvalificeret mig til finalen i herredouble sammen med Poul Erik Nielsen. Vore modstandere var de samme, som da vi triumferede i 1958 — Finn Kobberø og Jørgen Hammergaard Hansen. På det vigtigste punkt lignede de to kampe imidlertid ikke hinanden.

Denne gang tabte Poul Erik og jeg.

Finn og Jørgen vandt deres fjerde All Englandmesterskab i herredouble — finalesejren blev på 15—6, 15—5. Heller ikke denne finale var særlig god. Den begyndte lovende med hårde dueller, men fra et vist tidspunkt i hvert sæt var det forbi med både spænding og godt spil.

I mixed-double vandt Finn Kobberø sit andet mesterskab — makkeren var Kirsten Thorndahl, og indtil midten af første sæt bevarede englænderne Jordan og Timperley, der to gange tidligere havde været mestre, håbet om et tredie mesterskab. Men så faldt klokken i slag. Finn og Kirsten beherskede resten af kampen og vandt den 15—12, 15—5.

Tre All Englandmesterskaber med hjem. Ny triumf for dansk badminton.

Vi havde stadig verdens bedste i denne sportsgren.

9. kapitel

Derfor har vi aldrig vundet Thomas Cup-turneringen.

Jo, det blev slået fast endnu en gang.

Vi *havde* verdens bedste — men i 1961 skulle vi igen have det spørgsmål besvaret: *Var* vi også verdens bedste? Med andre ord — det var Thomas Cup-år.

Vi havde allerede kvalificeret os til interzone-finalerne i Indonesien. Der skulle de jo afvikles, fordi Indonesien var titelholder, vinder i 1958.

Et par dage før All Englandmesterskaberne havde vi spillet Europa-finale mod England. Det foregik i Southend on Sea, London, og vi vandt så sikkert som 9—0. Vi kunne altså med fuld ret kalde os europamestre. Kun et par måneder skilte os fra svaret på det næste spørgsmål — kunne vi også blive verdensmestre, hvor det gjaldt holdbadminton?

Har jeg fået nævnt, at Ferry Sonneville var den eneste indoneser, der spillede med i de All Englandmesterskaber, som netop er omtalt? Han skulle oprindelig ikke have spillet — indoneserne var på det tidspunkt i træningslejr med henblik på Thomas Cup-finalen. Vi traf Sonneville allerede i Southend on Sea, hvor vi spillede Europa-finale mod England. Han sugede til sig, registrerede alt, hvad der skete på banen — han sad simpelthen blandt de 2.000 tilskuere som spion. Det var hans opgave at lure os af — og han skulle videreføre opgaven under All Englandmesterskaberne, hvor han trodsede sit forbund og alligevel spillede med.

Men nok var Ferry Sonneville her den eneste indoneser, der spillede med, men ikke den eneste indoneser, der var til stede.

Foruden ham var der en indonesisk filmfotograf og en leder — og de havde én eneste opgave. Det var at filme så meget som muligt af de kampe, vi danske var med i. De viste

ikke interesse for andre hold — det var jo i virkeligheden smigrende, at det var os, de tilsyneladende var mest bange for i de afsluttende kampe om den fornemme Thomas Cup-trofæ. I et par år forud havde vi været ude for det samme — indoneserne lå altså inde med filmstrimler, hvorpå vi spillede hovedrollerne. Men det forbavsede ikke, at de var her igen. De er grundige i deres forberedelser, og de ville ikke løbe den risiko, det var at gå glip af en eventuel ændring i spillestil hos én eller flere af os. Eller at blive præsenteret for en spiller, som de overhovedet ikke anede noget om på forhånd.

Men det var ikke alene ved at udspionere os, indoneserne forberedte sig til at forsvare pokalen.

Ferry Sonneville kom til London fra en træningslejr, som allerede i marts var et par måneder gammel, og som skulle opretholdes så længe som muligt inden finalerne i Djakarta. I denne lejr blev der spillet badminton mindst fire timer hver dag.

Indoneserne blev dog fulgt til dørs af thailænderne i bestræbelserne for at nå den absolutte topform. De thailandske spillere opholdt sig i en militærlejr i 4—5 måneder før All Englandmesterskaberne. 10 mand var officielt udnævnt til officerer og trænede på livet løs på statens regning.

Vi var ærlig talt temmelig rystede over at høre, hvor grundigt de gik til værks derude — og blev ganske naturligt lidt betænkelige med hensyn til vore chancer. Vi havde jo ikke muligheder for at komme i træningslejr, men forbundet arrangerede fællestræning. Axel Bjerregaard udarbejdede et træningsprogram, det blev gennemprøvet på forsvarets gymnastikskole — og det var så godt, som man kunne forlange det. Vi fik oparbejdet konditionen og underbyggede den gennem den almindelige træning. Der blev gjort, hvad der kunne gøres for at hjælpe os i en periode, hvor der jo ikke var turneringer og derfor heller ikke klubtræning.

Tilmed var det lykkedes Finn og mig at realisere en idé, som var fostret allerede under vor forudgående turné i Indien. Vi rejste et par måneder før de afsluttende Thomas

Cup-kampe, deltog i turneringer og spillede opvisningskampe for at vænne os til klimaet. Vi vidste jo fra tidligere, hvor stort et handicap det ville blive at spille i 40—45 graders varme. Men vi var fortrøstningsfulde — også fordi den resterende del af holdet på vejen ud skulle spille en match mod Malaya. Den ville hjælpe med til akklimatiseringen.

Vi vurderede vore chancer.

Vor første modstander var USA, som vi regnede med at slå. Vi forudså, at Thailand ville blive næste modstander — og at netop Thailand kunne vælte vore beregninger. Men vi håbede trods alt at nå finalen.

Vi vidste, at hvis vi nåede den, ville det blive en meget hård kamp mod Indonesien, men vi satte vor lid til, at Finn og jeg ville være nogenlunde vænnet til varmen, og ikke mindst til, at vi ved denne lejlighed igen kunne stille med »Verdens stærkeste doublepar«. I et par sæsoner havde Jørgen Hammergaard Hansen og Finn ikke rigtig kunnet finde ud af makkerskabet. Men den pot var ude.

Og så tænkte vi videre.

Havde vi først Thomas Cup hjemme, ville chancerne for at beholde den være store. Så skulle slutkampene nemlig spilles i Danmark — og her ville vi kunne drage fordel af klimaet.

Vi drømte skønne drømme. Men vi forudså, at det måske hverken blev Thailand eller Indonesien, men derimod varmen, der kom til at give os den kolde douche.

En halv snes dage før det gik løs i Djakarta, var hele vort hold samlet i Singapore. Det bestod af Henning Borch, Knud Aage Nielsen, Jørgen Hammergaard Hansen, Finn Kobberø og mig, og vi havde Poul Erik Nielsen som reserve. Knud Gloggengieser var holdleder.

Det var et beslutsomt mandskab. Nu eller aldrig, sagde vi.

Men odds var imod os.

Hvad forberedelserne angik, så det således ud:

DANMARK: Trænet 2½ måned = 25 spilledage à 2 timer: I alt 50 timer plus personlig træning.

THAILAND: Trænet 6 måneder = 150 spilledage à 3 timer: I alt 450 timer plus fysisk træning og løbetræning.

INDONESIEN: Trænet 8 måneder = 200 spilledage à 3 timer: I alt 600 timer plus fysisk træning og løbetræning.

Men alligevel herskede der optimisme i vor lille lejr.

Finn og jeg havde nærmest pint os selv for at kunne gøre det yderste for at sikre dansk sejr. Vi trænede i den varmeste tid på dagen — i 35—40 graders varme. Selv de indfødte nægtede at røre sig i de to timer, vi benyttede.

Det var da også sådan, at bookmakerne tippede os som vinder af Thomas Cup. Vi blev klar over det i forbindelse med matchen mod Malaya. Her fortalte vor gamle bekendt, inspektør Bing i Singapore Badminton Stadium, at han havde sat adskillige tusinde kroner på os. Også det var med til at styrke vor selvtillid — Bing havde nemlig i 1958 vundet over 10.000 kroner på Indonesiens sejre over henholdsvis Danmark og Malaya. Hans argument var, at vi denne gang havde været tilstrækkelig længe i Østen til at være helt akklimatiseret — og at vort hold havde en stamme, som efter hans opfattelse forstod at kæmpe mod det handicap, det nu engang er at spille i en fremmed verdensdel.

Jeg er ked af, at Bing satte sine penge over styr ...

Vore beregninger vedrørende matchen mod USA holdt stik. Vi vandt den med 7—2. Jeg spillede den femte kamp og sikrede sejren ved at øge til 5—0. Det var mod USA's nr. 2, William Berry, men det tog mig kun 16 minutter at vinde over ham med 15—11, 15—0.

Så gjaldt det Thailand.

Så langt var beregningerne også i orden.

Og de holdt i hvert fald den første kamp over. Den spillede jeg mod Somsook Boonyasukhanonda — den værste opgave i forbindelse med den var at udtale hans navn. Jeg havde ikke så stort besvær med at vinde over ham — det blev 15—8, 15—8. Men så var det også slut med herlighederne. I double spillede jeg sammen med Henning Borch, og jeg brød nærmest sammen på grund af varmen, så jeg ikke var megen støtte for Henning. Vore modstandere var

Det er blevet til utallige rejser — korte og lange. Her starter vi i nattens mulm og mørke med Paris som mål.

I 1961 nåede jeg også til Canada. Til venstre ses skotten McCoig, som jeg slog i finalen om det canadiske mesterskab.

Jeg var lykkelig for BT's guldmedalje for den storste danske idrætspræstation i 1961. Ragnhild Hveger var 25 års jubilar — hun fik medaljer efter De olympiske Lege i Berlin 1936.

Chavalert Chumkum og Chuchart Vatanatham, og de vandt 15—10, 17—16. Finn Kobberø tabte i single til Channarong Ratana-Saeng-Suang, det blev 17—15, 15—13, og så satte vi vor lid til Kobberø og Hammergaard i doublen. Men også denne gav negativ overraskelse — Chumkum og Vatanatham vandt over dem med 15—4, 13—15, 15—10.

Vi var altså bagud efter de fire første kampe — men med fem kampe tilbage var der muligheder for at vinde. Troede vi. Vi holdt et meget alvorligt møde om aftenen — fik bildt hinanden ind, at vi kunne vinde, og mødte optimistiske til de sidste fem kampe.

Da de var overstået, havde Thailand vundet matchen med 7—2.

Endnu en gang blev vore skønne drømme om at hjemføre Thomas Cup ødelagt.

I finalen vandt Indonesien over Thailand med 6—3.

Det er så længe siden nu, at det vel næsten er glemt, men jeg føler trang til at fortælle lidt om de vanskeligheder, vi havde i forbindelse med Thomas Cup-kampene i Djakarta.

Vi kom dertil i forholdsvis god tid, og vi boede så tæt ved den kæmpemæssige, ny hal, der blev benyttet, at det ville have været den letteste sag af verden at passe træningen der.

Men indoneserne var ikke begejstrede for at lukke os ind i de fem dage, vi havde til rådighed. Vi var kun i hallen nogle få gange — og tilmed blev vi stærkt generet af håndværkere, der var i gang med reparationer. Døre og vinduer stod vidt åbne, og det var umuligt at spille blot nogenlunde hæderligt. Bl. a. også af den grund, at indoneserne ikke fandt det nødvendigt at sørge for bolde til os.

Der var himmelvid forskel på deres og vor træning. Deres træning foregik for hermetisk tillukkede døre og uden afbrydelse af nogen som helst art.

Lad mig dog endelig få med, at det ikke blot var os, der var utilfredse — de øvrige ikke-indonesiske deltagere havde ikke bedre vilkår end vi. Til de nævnte fortrædeligheder kom, at vi ikke fik den mad, der var lovet os. Vi havde fået løfte om europæisk mad, men de kokke, der skulle lave den,

nåede aldrig Djakarta — vi fik serveret en blanding af indonesisk, malayisk og kinesisk mad, som kan være morsom at stifte bekendtskab med. Blot ikke for sportsfolk, som skal i gang med krævende konkurrencer. Man skal være vant til den slags.

Men de danskere, vi mødte i Djakarta, tog sig pænt af os. På omgang inviterede de os på rigtig hjemmelavet dansk mad i deres hjem — og de støttede os kolossalt under kampene. Selv om det var vanskeligt at trænge igennem 10.000 tilskueres larm og fanatisme.

Vi gjorde, hvad der var menneskeligt muligt, for at trække os sejrrigt ud af zone-finalen mod Thailand, men uden held.

Den største hindring var vel trods alt de små og uhyre sympatiske thailændere.

De var langt bedre, end vi havde regnet med.

Nu er vi i gang med forberedelserne til næste Thomas Cup-turnering — det er den sjette i rækken.

Vi er lige så optimistiske, som vi har været i de foregående fem. Vi tror på, vi kan vinde denne gang.

Der er flere grunde til denne optimisme. For det første er vore forberedelser begyndt tidligere end ellers. Allerede i et par måneder har vi haft fællestræning, der inkluderer vægt- og cirquittræning. Der er ingen tvivl om, at vi nok skal være i form til de kommende Thomas Cup-landskampe.

Men vigtigst er det måske, at slutrundekampene denne gang skal spilles et sted, hvor klimaet næppe vil komme til at genere os så meget. Stedet er Tokyo — tidspunktet maj 1964, altså ca. fem måneder før De olympiske Lege åbnes. Vi regner med, at maj-vejr i Tokyo er til at holde ud for danskere.

Hvis det er det, må vi se at få bevist, at vi på alle områder er verdens bedste i badminton.

Vi vil ikke lade sporene skræmme os.

Den store, flotte pokal vil pynte blandt Dansk Badminton Forbunds øvrige pokaler.

Thomas Cup-turneringen har jo fået navn efter Sir George Thomas, som er nævnt tidligere i denne bog. Denne mand, som har betydet så uendelig meget for badminton-

sporten, fik ideen til turneringen og lovede at udsætte pokalen i slutningen af 30'erne, og i 1939 vedtog det internationale forbund at udskrive den første turnering. Den anden verdenskrig hindrede imidlertid starten, og først i 1948 fik vi den første Thomas Cup-turnering. Ja, det rigtige navn er »The International Badminton Championship Challenge Cup«, men det er der vist ikke mange, der ved. Og endnu færre bruger denne lange titel. Pokalen blev fremstillet i London allerede i 1939 — den er 28 tommer høj, og den består af tre dele — fod, skål og låg — og den er et meget smukt symbol på verdensherredømmet i badminton. Indgraveringen i pokalen har følgende ordlyd: The International Badminton Championship Challenge Cup Presented to the International Badminton Federation by Sir George Thomas, Bart., 1939.

Før de afsluttende kampe — for den kommende turnerings vedkommende altså i Tokyo — spilles der i fire zoner. Det er den amerikanske zone, den asiatiske zone, den australske zone og den europæiske zone. Vi er selvsagt med i den sidste, og vi har vundet den i de fem foregående turneringer, men kun to gange er vi nået til finalekamp om verdensmesterskabet for hold. Det var — som vi måske kan huske — i den første turnering i 1948, da Malaya slog os 8—1, og det var i 1957. Også her var modstanderen Malaya, og også her blev resultatet 8—1.

I de fem turneringer, der er afviklet indtil nu, har der været spillet ialt 71 kampe — altså holdmatcher. Danmark har været med i flest, nemlig 22, og vi har vundet 17 af dem. England har været med i 14, Indien og Thailand hver i 12, USA i 11. Ingen af de øvrige 22 lande, som har været med, har haft over 9 matcher.

Efter dette kan det ikke overraske, at det også er danskere, der har den individuelle rekord. Jørgen Hammergaard Hansen er topscorer med ikke færre end 17 matcher. Jørn Skaarup og Finn Kobberø har hver været med i 14. I disse 14 har Kobberø spillet 56 kampe i single og double, og han

har vundet 47 af dem. Også det er rekord for Thomas Cup-turneringen.

For mit eget vedkommende er det hidtil blevet til to turneringer, i hvilke jeg har spillet 28 kampe. Jeg har vundet de 21.

Forhåbentlig lykkes det at sætte dette tal i vejret.

Forhåbentlig lykkes det endelig at vinde den Thomas Cup.

Til trods for de store skuffelser, vi har lidt, og til trods for de negative overraskelser, vi har stået overfor i denne turnering, omtales vi stadig som favoritter.

I den internationale badminton-håndbog skriver således sekretæren i det internationale forbund, H. A. E. Scheele:

Som det er bekendt over hele verden, er den nuværende Thomas Cup-indehaver Indonesien. Vil det være muligt for dette land at fortsætte triumferne fra 1958 og 1961 også i 1964? Hidtil har succesen i høj grad kunnet tilskrives Tan Joe Hok og Ferry Sonneville, men begge spillere vil i 1964 være seks år ældre, end da de var i salveten første gang. Og de kan ikke fortsætte evigt.

I 1961 blev Thailand slået meget knebent af Indonesien, og vi ved, at Thailand arbejder meget alvorligt på at vinde næste gang. Thailands spillere er gået betydeligt frem siden sidste turnering, så hvem ved?

Danmark har altid været favorit, fortsætter Scheele venligt, og er det også denne gang. Og måske større favorit end tidligere, fordi klimaet i Tokyo vil passe danskerne bedre end klimaet i Singapore og Djakarta.

Scheele ser helt bort fra, at vi også er blevet ældre siden sidste gang. Finn Kobberø og Jørgen Hammergaard Hansen, som formentlig kommer med igen, debuterede i Thomas Cup-turneringen i 1954, og det samme gjorde Poul Erik Nielsen, som også har muligheder for at komme på vort hold.

I hvert fald bliver det et hold med en stamme af rutinerede spillere, vi til sin tid sender ud.

Om det så også bliver stærkt nok til at vinde, kan kun tiden vise.

Men det var et lille spring frem i tiden. Vi må tilbage

igen — se på noget af det glædelige. Og måske lige gentage, at glæderne heldigvis er i overtal.

Jeg holdt en lille pause efter hjemkomsten fra Indonesien — ferie fra badminton, om man vil. Det var ærlig talt dejligt ikke ustandseligt at have tankerne optaget af spillet — dejligt at leve som et rigtigt menneske. Det satte dog sine spor. Da jeg ved efterårstid begyndte træningen igen, måtte jeg udskifte alle mine badmintonbukser.

Jeg kunne ikke være i dem. Et par kilo ekstra havde sat sig fast — de betød også, at jeg ikke kunne bevæge mig så meget på banen. Jeg blev tvunget til at lægge min stil lidt om — teknikken blev udviklet, håndledet blev mere smidigt — jeg synes også, mit netspil blev bedre end tidligere. Og da jeg så havde nået topformen igen, høstede jeg yderligere fordel af den forbedrede teknik. Mit repertoire blev større ved et tilfælde.

Der var håb om endnu en sæson med gode resultater. Håb om, at jeg i løbet af månederne inden marts kunne blive god nok til at vinde endnu et All Englandmesterskab — det tredie i træk.

I begyndelsen af 1962 fik jeg en opmuntring, som var stærkt medvirkende til øget indsats for at nå dette mål. Dagbladet BT's komité af idrætsledere, som hvert år finder årets største idrætspræstation og belønner den med BT's guldmedalje, valgte mit All Englandmesterskab i 1961 — og bestemte altså samtidig, at jeg for det skulle have den højeste udmærkelse inden for dansk idræt.

Hvor blev jeg lykkelig, den aften telefonen ringede, og en af BT's sportsmedarbejdere bad mig om at tage en bil ind til det hotel, hvor guldmedaljefesten blev holdt. Her blev jeg modtaget af BT's sportsredaktør, Børge Munk Jensen, og af chefredaktør Ralf Buch, af formanden for Dansk Badminton Forbund, N. P. Kristensen, og af hele den store forsamling af idrætsledere med Dansk Idræts Forbunds formand, Leo Frederiksen, i spidsen.

Man fortalte mig, at jeg havde været den mest overlegne vinder siden 1932, da svømmersken Else Jacobsen blev hædret

med medaljen — 30 ledere havde stemt for min præstation. Min nærmeste og eneste konkurrent i afstemningen var atletikpigen Nina Hansen, Frederiksberg Idræts Forening. Hun fik 7 stemmer. Referatet fra guldmedaljefesten fortalte mig, at N. P. Kristensen havde forsvaret min kandidatur ved bl. a. at sige:

Badmintonsportens repræsentant har opnået det absolut højeste inden for sin idræt, nemlig singlemesterskabet i All England-turneringen. Derfor kan jeg ikke møde med en mere kvalificeret kandidat. Kops ejer alle de egenskaber, der skal til for at blive verdensmester. Hans talent er stort, hans energi endnu større — og hans sejrsvilje måske allerstørst. Han er så fantastisk, at kun få i hele verden tåler sammenligning med ham!

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at gråden sad mig i halsen, da jeg blev hilst velkommen til den fest. Ved siden af mig ved hovedbordet sad bl. a. Ragnhild Hveger, der havde fået guldmedaljen i 1937. Hun sad altså som 25 års jubilar.

Heldigvis er der kun ca. 23 år til mit jubilæum. Jeg glæder mig til at være med, når guldmedaljen skal uddeles for den største idrætspræstation i 1986!

BT's guldmedalje er den største anerkendelse, jeg har fået.

Jeg fik den overrakt i forbindelse med et internationalt stævne, som forbundet holdt i Idrætshuset kort tid før All Englandmesterskaberne. BT's sportsredaktør, Børge Munk Jensen, sagde:

— Jeg har den store ære og glæde på BT's vegne at skulle overrække vor guldmedalje for årets største idrætspræstation udført i 1961 — den medalje, som BT udsætter, men som det er overladt Dansk Idræts Forbunds højeste ledelse og en repræsentant for hver idrætsgren at uddele, og som de ved deres afgørelse giver det blå stempel. Alle disse eksperter afstod, da valget blev truffet, fra de kandidater, de selv kunne møde frem med, idet de sagde: Intet kommer på siden af det, badmintonspilleren har præsteret, og Erland Kops vandt den næststørste sejr i guldets 31-årige historie.

Her i denne sagkyndige forsamling er det naturligvis helt unødvendigt at fremhæve de egenskaber, der har gjort Erland Kops til verdens dygtigste badmintonspiller. Til manden, som ingen kan slå, hvad vi netop igen her i aften har set bevis på. Men jeg vil dog gerne have lov til at sige, at selv vi, der farter rundt til verdens største sportsbegivenheder, kun sjældent møder så sammenbidt en fighterånd, så fortættet en sejrsvilje og sidst, men ikke mindst, efter triumferne sådan en ligefremhed og elskværdighed, som den, Erland Kops altid viser. Jeg lykønsker dansk badminton med at have så dygtig og ægte en sportsmand som sin lysende stjerne, og jeg lykønsker dig, Erland Kops, med, at hele den danske sportsverden bøjede sig for dine præstationer og satte dig som en konge på sin trone. Hjertelig til lykke ...

Jeg bøjer mit hoved i dyb taknemlighed for denne udmærkelse.

For det »blå stempel«, jeg fik ved den lejlighed, men ikke mindst, fordi badmintonsporten som helhed fik blåt stempel.

Jeg fik medaljen efter en yderst kærkommen sejr i det nævnte stævne.

Det var over Ratana-Saeng-Suang, Thailand, som havde vundet over mig i vor Thomas Cup-match nogle måneder i forvejen. Min sejr blev på 15—10, 15—10 og gav mig revanche for mit eneste nederlag i tre år.

Ratana-Saeng-Suang var næsten for venlig, da han bagefter sagde:

Erland Kops bliver uden tvivl All Englandmester igen. Efter at have vundet over danskeren på min hjemmebane havde jeg ventet en meget lige kamp, men jeg må erkende, at Kops var klart bedst. Han spiller teknisk godt, men slutter frem for alt uimodståeligt af med sine kanon-smashes, der ligefrem slog mig helt ud af banen. Jeg kunne slet ikke svare igen uden at lægge op til et nyt smash ...

Men i POLITIKEN var SIMON om muligt endnu venligere. I sin overskrift skrev han: Kops i særklasse: Vægt-

løfters styrke og en virtuos' håndled ... Hans referat af kampen lød således:

Det var det rene mord — med Erland Kops i hævnerens rolle. Den slanke, mørke thailænder Chan Narong (han hedder altså også Ratana-Saeng-Suang) er den eneste, der har slået den danske uofficielle verdensmester siden 1958, i Thomas Cup ude i Djakarta, og aldrig har et dansk publikum set badminton — eller blot noget lignende — som det, Erland Kops præsterede i det stopfyldte Idrætshus i matchen Danmark mod »Østen«.

Erland Kops har en vægtløfters styrke, en marathonløbers lunger og udholdenhed, en fodboldspillers ben og bevægelser og en virtuos' smidighed i sit håndled. Han manglede lidt føling med bolden i begyndelsen og var længe om at komme i gang og få sine drop-shots indstillet med den rigtige længde og højde. Men da først han fik indstillet øje og hånd, bestemte og dirigerede han kampen og drev Chan Narong fra side til side, frem og tilbage på banen i et ubønhørligt, ustandseligt pres. I dette sindssvage tempo kiksede Erland Kops en del slag, især når han havde serven og ville sætte tommelskruerne på, men vandt til gengæld nogle fantastiske dueller om at erobre serven, der bød på usandsynlige redninger fra begge sider og kaldte bragende klapsalver frem.

Men Erland Kops var hele tiden den dominerende, den positive, den angribende spiller, og Chan Narong fik mere sine points på den lyse danskers fejlslag — også når Kops ikke var presset — end ved egen evne til at udspille sin modstander og dræbe og vinde bolden. Ved 3—3 i første sæt kom Kops foran 7—3 ved glimrende opbygning af sine angreb og eksplosive, dræbende smashes. Men så fejlede han en serie drop-shots til 7—7, og Narong kom foran 9—8 og 10—9.

På dette psykologiske tidspunkt fik Kops endelig sine drop-shots til at gå, og ved 10—10 vandt han fem bolde i træk og sættet 15—10.

I andet sæt tog han føringen 3—1, og efter 3—3 spadserede han igen fra Narong til 10—4, og med badminton i

verdensklasse fra begge sider vandt Kops sættet 15—10 med en kort, skrå bold lige over nettet.

Narong er en af favoritterne i »all time« All England-verdensmesterskaberne på Wembley. Så Erland Kops må være stor-favorit efter det super-badminton, vi så i aftes ...

Dagen efter vandt jeg i Malmø turneringen om »Kungens Kanna« — i finalen mødte jeg Mohamad Djundi, Indonesien, som jeg slog 15—5, 10—15, 15—5.

Det var små 14 dage før All Englandmesterskaberne, og disse sejre gjorde mig naturligvis fortrøstningsfuld.

En måned i forvejen havde jeg vundet mit andet danske mesterskab i herresingle ved en ny finalesejr over Finn Kobberø — den blev på 16—18, 15—0, 15—1. Jeg var temmelig nervøs for denne finale, men til at begynde med gik det ganske godt. Jeg kom foran 13—8 og havde tilsyneladende første sæt hjemme, da billedet vendte, så Finn Kobberø kunne vinde det 18—16.

Men han fik lov at bruge kræfterne i vore dueller — og i virkeligheden passede det lige i mit kram, at det udviklede sig sådan. Jeg vidste, at Finns kondition ikke var allerbedst, og i en knaldende hård tre-sæts-kamp ville jeg have meget store chancer for at vinde. Jeg forcerede fra begyndelsen af andet sæt, og da jeg havde vundet det, var jeg næsten sikker på at vinde kampen.

Det voldte da — som det måske vil forstås — heller ikke vanskeligheder at tage tredie sæt hjem.

10. kapitel

Først pebet ud af 7.000 tilskuere — dagen efter hyldet af dem.

All England-mesterskaberne 1962 betegnede rekord i enhver henseende. Aldrig tidligere havde der været så mange anmeldelser, aldrig tidligere havde der været så mange med muligheder for at vinde de respektive titler.

Jeg husker, at man i programmets omtale af spillere især hæftede sig ved den thailandske og danske repræsentation. Charoen Wattanasin og Thanoo Kadjabhye blev omtalt som de to, der grundlagde Thailands 7—2 sejr over os i Thomas Cup-turneringen året forud, og Ratana-Saeng-Suang, Bhornchima og Kanchanaraph nævntes som den ny generation.

Programmet fortalte endvidere, at jeg ikke havde tabt en singlematch i Empire Pool, siden jeg i 1957 tabte finalen til Eddie Choong, men at jeg heller ikke havde mødt Tan Joe Hok fra Indonesien. Det var ham, der i mit fravær havde vundet singlemesterskabet i 1959. Måske havde han dog også vundet det, hvis jeg havde været med! Et eventuelt møde mellem disse to må blive en virkelig lækkerbid, forudså programmet — og spåede vel i virkeligheden en finale mellem os.

Tan Joe Hok blev slået ud allerede i sin anden kamp — til stor skuffelse for bl. a. de indonesiske radio- og TV-reportere, der var i London. TV-gruppen havde filmet Tan Joe Hoks første kamp, som han vandt, og sendt den af sted med begejstrede kommentarer. De var ved at fortvivle, da Hok blev slået ud, men de fik humøret igen, da Ferry Sonneville spillede sig igennem til semifinalerne. Her skulle jeg møde ham, efter at jeg i kvartfinalen havde vundet over Bhornchima fra Thailand.

Sonneville vandt sin kvartfinale over Ratana-Saeng-Suang. Blot 14 dage tidligere havde jeg vundet det åbne tyske singlemesterskab netop ved at slå Ferry Sonneville, der i forvejen

havde slået Charoen Wattanasin, der havde vundet single i den store invitations-turnering i Glasgow, hvor jeg ikke var med. Så efter almindelig reguladetri skulle jeg kunne indfri det løfte, jeg havde givet min far: at jeg kunne vinde All Englandmesterskabet igen. Jeg havde oven i købet været så frejdig at sige til ham, at han godt kunne tage til London for at overvære turneringen — og nu var han her for første gang.

Jeg havde dog én bekymring — men jeg holdt den for mig selv. Jeg havde fået et betændt sår i den ene fod — det gav lidt feber, og det smertede temmelig meget. Inden semifinalen mod Sonneville måtte jeg have en penicillinindsprøjtning, og det havde også været nødvendigt med smertestillende piller. Men det lykkedes at vinde over Sonneville i tre sæt, 12—15, 15—5, 15—10.

— Desværre var Erland Kops ikke overbevisende trods sin sejr, skrev Berlingske Tidende bl. a. En hel del skyldes, at han lider af betændelse i sin ene fod, man så ham humpe flere gange, og han kunne dårligt gå efter kampen. Mellem singlekampen og en senere doublekamp gik han rundt i hjemmesko og så meget forpint ud ...

Og jeg var virkelig forpint. Det gjorde mig usikker før finalen mod Wattanasin. Han kvalificerede sig ved at slå sin doublemakker Oon Chong Teik — og vi skulle således gerne gentage 1960-finalen. Da slog jeg Wattanasin i to sæt.

Jeg mærkede ikke så meget til den dårlige fod under finalekampen — lægen gav mig et par piller, som tog smerterne. Jeg kendte Wattanasin så godt, at jeg vidste, hvordan han kunne slås, og det lykkedes mig at gennemføre taktikken. Jeg pressede ham til baglinien, så han ikke fik chance for at gennemføre sine maskerede drop-shots, der er så svære at hente op fra gulvet. Jeg stolede så på, at min kondition ville være god nok til at gøre udslaget, hvis det skulle blive nødvendigt med tre sæt.

Det blev ikke nødvendigt med tre sæt. I løbet af 50 minutter havde jeg vundet mit fjerde All Englandmesterskab i single. Jeg tillader mig igen at »sakse« fra SIMON:

Erland Kops, der i 1956 som et bevis på sin energi og træningsflid tog på tommelfingeren til Stockholm for at deltage i de svenske mesterskaber for egen regning, da Dansk Badminton Forbund ikke ville give noget tilskud, blev i dag All Englandmester for fjerde gang og vandt den pragtfulde sølvpokal til ejendom.

Han slog efter en strålende finale meget overbevisende med 15—10, 15—5 den 24-årige thailænder Charoen Wattanasin, der i de sidste år har studeret økonomi i London på et legat, som betales af den thailandske konge på grund af hans store indsats for badminton i og uden for Thailand.

Wattanasin er en frigjort, uortodoks spiller i besiddelse af en utrolig hurtighed og stor sikkerhed — med meget farlige slag. Men Erland Kops spillede ham uhyre taktisk klogt ved at presse ham så hårdt i baggrunden hele tiden, at thailænderen ikke kunne få sit hurtige smash og sine raffinerede drop-shots sat ind. Erland Kops spillede meget bedre i dag end mod Sonneville, som er en »killer«, der dræber bolden hurtigt uden lange slagudvekslinger.

Slagudvekslinger og langvarige dueller var denne kamp derimod rig på, og det passede Erland Kops, som med sit opskruede tempo kørte Wattanasin træt, så han begyndte at fejle sine lumsk maskerede, overraskende og med stor føling spillede drop-shots og under presset slog ud af banen eller i nettet i 2. sæt.

Erland Kops tog sjældent chancer, undtagen når han var sikker på at dræbe sin bold med sit eventyrligt hårde smash. Ellers holdt han gryden i kog og dirigerede thailænderen fra side til side, frem og tilbage i et opslidende tempo. Efter min mening burde Kops have smashet mere, dræbt bolden tidligere for at komme hurtigere fremad og få nerverne i ro.

Men han førte alligevel hele tiden og havde greb om spillet.

Det var badminton af verdenstopklasse fra begge sider. I 1. sæt tog Kops føringen med 6—2 og 12—7, men så slog han nogle smashes ud, og Wattanasin kæmpede sig op på 10—12. Så blev thailænderen pludselig usikker og droppede

et par gange i nettet. Og med et kanonsmash til baglinjen tog Kops sættet 15—10. I 2. sæt kom Kops hurtigt foran 6—1, og der var ingen tvivl om, hvordan det ville gå.

Thailænderen var for udkørt til at true ham, med sit varierede repertoire af slag kom Kops på 14—5 og endte matchen, som han endte 1. sæt, med et dræbende smash 15—10, 15—5.

Det var en herlig fornemmelse, da finalen var overstået. Jeg fik den store flotte pokal til ejendom efter tre singlemesterskaber i træk, og jeg havde også opfyldt den anden betingelse for at erhverve den. Fire mesterskaber i alt.

Sammen med min far fejrede jeg mesterskabet med endnu en pokal — det var et stort glas godt dansk øl. Han havde ikke gjort rejsen til London forgæves!

I 1962 vandt Finn Kobberø og Jørgen Hammergaard Hansen double-pokalerne til ejendom. De slog i finalen thailænderne Bhornchima og Kanchanaraphi 17—16, 15—3 — og de havde desuden double-sejre i 1955, 1956 og 1961. Desuden blev Finn Kobberø mester i mixed-double sammen med Ulla Rasmussen, der ved den lejlighed debuterede i All Englandmesterskaberne. De vandt deres finale over Poul Erik Nielsen—Inge Birgit Anker Hansen. I damedouble var Ulla Rasmussen sammen med søster Karin Jørgensen i finale mod Judy Hashman og Tonny Holst-Christensen, så også her var vi sikre på at få noget med hjem. Det blev til et halvt mesterskab — Hashman og Tonny Holst-Christensen vandt.

Kun i damesingle var der ikke dansk deltagelse i finalen, men vi fik da 3½ mesterskab af fire mulige.

Efter All Englandmesterskaberne var jeg på turné i Mexico, hvor det blev til yderligere et par internationale mesterskaber — og inden jeg rigtigt vidste af det, var sæsonen 1962—63 i gang.

Den bragte mig større vanskeligheder end nogen tidligere.

Midt i sæsonen fik jeg så store personlige skuffelser, at jeg havde svært ved at samle mig om noget som helst. Umiddelbart før Danmarksmesterskaberne havde EKSTRA BLA-

DET fejret en række idrætsfolk for deres præstationer i 1962. ÅRETS TOLVER — manden på førstepladsen — var cykelrytteren Kaj E. Jensen fra Odense, der jo blev verdensmester i 4 km individuelt forfølgelsesløb i 1962. Men jeg havde den glæde at være med, og at sportsredaktør Julius Larsen sagde følgende:

— Om man i badminton havde et officielt verdensmesterskab, om badminton var en olympisk idræt — hvorfor pokker er den i grunden ikke det? — så havde Danmark nok endnu en verdensmester.

I tre år i træk har Erland Kops banket alle sine modstandere, om de så kom fra Malaya, Indien, USA eller England. Du er faktisk en af de få, som jeg ikke tør give 13 forud.

Nå, jeg ved om dig, at du i den senere tid ikke har rejst så meget, men ment, at du burde koncentrere dig om dit arbejde, søge at skabe dig en karriere. Det tjener dig kun til ære. Men jeg ved også, at når vi nu snart ser dig på banen igen, så er du trænet til minuttet, parat til nye triumfer.

Dejligt! sluttede JULLE sin hyldest.

Og hvor ville det have været dejligt, om jeg kunne have indfriet hans forventninger.

Ganske vist vandt jeg nogle få dage senere i landskampen mod England over C.J. Beacom, som englænderne på forhånd havde stillet store forventninger til. Han var 20 år og debutant på landsholdet, så alene rutinemæssigt lå jeg langt foran ham.

En lille måned senere forlod jeg turneringen om de danske mesterskaber uden at have vundet et eneste ...

Forinden havde jeg i åbne turneringer herhjemme tabt til Knud Aage Nielsen og Jørgen Mortensen, og efter at have haft stort besvær med at nå frem til semifinalerne om Danmarksmesterskabet blev jeg slået ud af Henning Borch. Han vandt 15—9, 15—3.

I et referat hed det bl. a.:

Nederlaget for Erland Kops til Henning Borch kommer ikke som nogen overraskelse. Vor stærke verdensmester har gennem nogen tid været inde i en downperiode med tre vig-

tige nederlag på stribe. Han har helt mistet gnisten og energien, der betyder overordentlig meget for hans indsats, og han tør simpelthen ikke anvende sit farligste våben, det hårde smash, der har gjort ham til verdensmester ...

Det var selvfølgelig en lidt mærkelig fornemmelse med de nederlag, men jeg vidste, hvad der var galt — og mistede ikke modet. Jeg var klar over, det kun drejede sig om en overgang, og håbede på mere normale forhold inden All Englandmesterskaberne. Jeg skulle blot over den skuffelse, det havde været, pludselig at stå uden det led, som var nødvendigt i den fremtid, jeg byggede på netop på den tid. Der var tale om noget, der lignede et psykisk sammenbrud, der var intet i vejen med min kondition eller træningstilstand.

Men som en af mine venner sagde: Man skal ikke være så ked af det, hvis en sporvogn eller en pige forsvinder for næsen af en. Der kommer hurtigt en ny ...

Der gik heller ikke lang tid, før jeg mærkede fremgang igen. Det var i forbindelse med vor landskamp mod svenskerne. Ganske vist var jeg den eneste på vort hold, der måtte afgive sæt, men efter nederlagene hjemme var det trods alt dejligt at vinde herresinglen over Göran Wahlquist og sammen med Poul Erik Nielsen doublen over Bertil Glans og Willy Lund. Vi spillede ved den lejlighed vor 23. landskamp mod svenskerne — den gav sejr nr. 23!!

Forud for All Englandmesterskaberne fik vi igen et stævne med deltagelse af de bedste spillere fra Østen. Det er ved at blive en god tradition med det stævne — og også ved denne lejlighed fik vi en nogenlunde tydelig fornemmelse af, hvad vi kunne vente i London.

For mit eget vedkommende gik det nydeligt ved stævnet i Idrætshuset. Jeg mødte i singlefinalen Chanarong Rata-Saeng-Suang fra Thailand, og jeg vandt over ham med 15—10, 15—4. På det tidspunkt — en uge før All Englandmesterskaberne — følte jeg mig igen helt på toppen. Og heldigvis viste det sig, at alle øvrige danskere var i bedst mulige form til opgaverne i London, der trods alt blev skrappere og skrappere.

Det gik hverken værre eller bedre, end at Finn Kobberø og jeg »stødte sammen med« de to thailændere Ratana-Saeng-Suang og Ratanusorn i All Englandmesterskaberne. Jeg havde slået dem begge ved stævnet i København. Jeg mødte Ratanusorn i kvartfinalen, mens Finn mødte Ratana-Saeng-Suang — jeg vandt, men Finn tabte. Som det senere viste sig til min finalemodstander. Ratana-Saeng-Suang vandt så sikkert som 15—1, 15—2 over Finn, og han fortsatte sine triumfer ved at vinde 15—8, 15—10 over Tan Joe Hok, som af de fleste var tippet i finale.

Heller ikke i 1963 blev det altså til noget med den kamp, som så mange gerne ville have: Tan Joe Hok—Erland Kops.

Min modstander i semifinalen var Knud Aage Nielsen, som jeg vandt over i to sæt — 15—10, 15—6, og jeg fik således revanche for det ene af de tre nederlag til danske modstandere, jeg havde lidt i begyndelsen af året.

Til trods for, at jeg havde slået Ratana-Saeng-Suang så overbevisende en uge tidligere, var han ret optimistisk med hensyn til finalen. Bl. a. også af den grund, at jeg i kvartfinalen mod Ratanusorn havde måttet spille tre sæt for at vinde. Det blev 14—17, 15—9, 15—10. Jeg havde undervurderet Ratanusorn lidt — jeg kendte ham fra mit ophold i Østen som en talentfuld dreng på 14 år. Men på de fire år, der var gået siden da, havde han udviklet sig til noget nær den hurtigste badmintonspiller, jeg nogensinde har mødt.

Ratanusorn og Ratana-Saeng-Suang »lagde skumle planer« før finalen. Planer, som gik ud på at tage verdensmesterskabet fra mig. De trænede sammen formiddagen før finalen — Ratanusorn prøvede at efterligne min stil. Jeg ved, at Ratana-Saeng-Suang regnede med at have fundet et par svage punkter i mit spil, og at han var yderst fortrøstningsfuld.

Men han vidste, at jeg var det samme. Og at jeg havde fået min gamle selvtillid tilbage — og at jeg kun otte dage tidligere havde slået ham så sikkert, at han efter den kamp følte sig overbevist om, at jeg ville blive All Englandmester.

Der var dog alligevel lidt tvivl i mit sind før singlefinalen. Den var opstået, efter at Poul Erik Nielsen og jeg

Mine forældre har altid delt mine glæder og sorger med mig — her glæder vi os over BT-guldet.

Kvindelige borgmestre er vist ikke almindelige. Blackburn havde en i 1962 — De finder hende vist let på billedet.

dagen i forvejen var blevet pebet ud af Empire Pool. Det skete i kvartfinalen i double, hvor vi mødte Ferry Sonneville og Tan Joe Hok — og det var, fordi vi i virkeligheden forærede dem de sidste points i tredie sæt.

Men det var ikke uden grund, Poul Erik og jeg mistede humøret.

Vi havde vundet første sæt 15—8 og tabt andet 12—15. Ved stillingen 9—11 i tredie sæt fik Poul Erik held med en smashbold. Den faldt ned inde på banen — stillingen var altså ændret til 10—11. Men Ferry Sonneville opførte et helt orientalsk skuespil i protest mod linjedommeren, der ellers var i sin gode ret. Alligevel blev han nervøs — til sidst slog han ud med armene og ændrede sin kendelse, dømte bolden ude og stillingen tilbage til 9—11. Det var lidt for meget af det gode, og det kneb med at holde nerverne i ro. Vi var dog så tæt ved at vende billedet. Jeg knækkede min ketcher over det ene knæ og kylede stumperne hen ad gulvet — og så brød en infernalsk pibekoncert ud.

Den varede kampen ud — og selv om jeg er klar over, at jeg bar mig forkert ad, kan jeg endnu ikke forstå, hvordan linjedommeren kunne reagere, som han gjorde. Poul Erik og jeg var totalt uden humør — vi gjorde intet mere for at vinde kampen.

Det var den sidste fredag aften. Hvordan ville tilskuerne reagere, når jeg kom på banen til finalen lørdag eftermiddag? Det var det spørgsmål, der optog mig.

Men der var ingen grund til bekymring. Der forekom ikke demonstrationer af nogen art. Jeg fik en ovenud pæn behandling af de 7.000—8.000 tilskuere.

— Jubelen skyllede ned gennem den halvtomme, pakhusagtige Empire Pool ved Wembley, da Erland Kops i eftermiddags blev uofficiel verdensmester for femte gang. I løbet af 35 minutter nedkæmpede han i All England-finalen thailænderen Channerong (det var altså Ratana-Saeng-Suang) 15—7, 15—7 efter en flot og koncentreret indsats, hvor han ikke gav sin modstander en eneste chance for at komme i gang, skrev Sv. Aa. i Berlingske Tidende. De 7.000 tilskuere,

der ikke fyldte meget i den store hal, takkede med taktfast bifald de to spillere for en kamp, der rummede alle de skønne slag og raffinerede udspilninger, som tænkes kan.

Man havde ventet, at folk ville demonstrere mod Kops efter episoden i herredouble aftenen før, men det fik folk slet ikke tid til at tænke på. De havde nok gerne set, kampen var blevet noget mere spændende, men den sammenbidte Erland Kops var helt oppe på tæerne og løb ikke en eneste risiko. Det spil, han viste, er ikke set bedre, siden amerikaneren Dave Freemans og malayen Wong Peng Soons dage. Kops spillede nøjagtigt lige så godt som i fjor og i forfjor, men at han har kunnet holde sig så længe på toppen, siger vist mere end noget andet om hans kvaliteter. Det sker desværre meget ofte, at danske sportsfolk under uvante forhold i udlandet kommer ud for uventede nederlag, men badmintonspillerne, og i særdeleshed Erland Kops, er en forfriskende undtagelse.

I Politiken var Simon så venlig at skrive:

Erland Kops har det match-temperament, der skal til for at skabe en virkelig storspiller, men et temperament, han forstår at beherske, og som først giver sig udslag, når han har pint sin modstander og kørt ham så træt, at han begynder at fejle. Så først springer han op i luften som en panter og hamrer sine uimodståelige smashes ind, som lammer modstanderen, hvis muskler er som bly og skriger af træthed.

Denne taktik demonstrerede han tilfulde mod thailænderen i en fra begge sider meget smukt spillet kamp. Han drev ham i andet sæt, hvor han kom bagud 3—5, rundt på banen med maskerede, hårfine drops fra baglinjen og lange angrebsbolde til baglinjen, indtil thailænderen var ved at segne af træthed ...

... Hvad enten det drejer sig om indonesere, thailændere eller malayer, så er deres spil bygget på defensiv og lange slagudvekslinger. Men ingen af dem har Erland Kops' lange, hårde spil, og mens thailænderen hidtil havde samlet alt op, så satte Erland Kops på dette psykologisk rigtige tidspunkt eksplosive smashes ind, som modstanderen hele tiden skulle

være på vagt over for og ikke mere kunne returnere. Og lykkedes det undtagelsesvis, så var det med en svag defensiv bold, som Kops i næste øjeblik dræbte.

Det var kattens leg med musen. Kops dirigerede hele tiden og beherskede både spillet og banen.

Men trods sin robusthed både af krop og spil er Erland Kops en meget følsom natur. Man så det, da han i 2. sæt fik dømt en serve fejl, fordi han gik i serven. Det irriterede ham, men det er den slags påvirkelighed, som kun gør, at han koncentrerer sig yderligere, som den storspiller i toppen af verdensklassen han er.

Derfor var man heller ikke så nervøs for, at Erland Kops skulle blive slået ud af det, hvis det engelske publikum skulle begynde at demonstrere imod ham efter den bevægede episode i aftes, hvor han og Poul Erik Nielsen holdt op at spille og forærede matchen til indoneserne Ferry Sonneville og Tan Joe Hok. Og hvor Erland Kops i raseri havde brækket sin ketcher over knæet, fordi Sonneville med en yderst usportslig indstilling havde stillet sig demonstrativt op foran en snorksovende linjevogter flere minutter med ryggen til banen — indtil linjevogteren ændrede sin kendelse i de altid usportslige indoneseres favør.

... Men Erland Kops vandt sit verdensmesterskab i den reneste idyl. Alle bøjede sig for hans suverænitet, selv om englænderne, som det er naturligt og almindeligt, holdt med den svage og klappede ad thailænderen, når han vandt et point, selv når det skyldtes et af Kops' sjældne fejlslag i denne kamp, hvor han selv var en mur at spille imod og med en kunstners smidige håndled helt fra baggrunden af banen droppede bolden lige over netkanten med en fabelagtig sikkerhed.

Jeg var jordens lykkeligste i det øjeblik, bolden ramte banen og gav mig sejren 15—7, 15—7.

Lykkelig, fordi jeg endnu en gang kunne ringe hjem og fortælle, at jeg var blevet verdensmester. Jeg vidste, hvor godt det ville gøre min mor, som i de dage var indlagt på hospital, og min far, som ellers igen skulle have været med

i Empire Pool. Han var imidlertid blevet syg lige før afrejsen til London og måtte blive hjemme.

Og jeg var lykkelig, fordi min taktik lykkedes 100 pct.

Efter kampen var der mange, der udtrykte undren over, at jeg først i andet sæt for alvor begyndte at bruge hårde smashes, men Channerong var ikke nem at passere. Til at begynde med bakkede han selv de hårdeste returneringer op, og derfor foretrak jeg at udmatte ham, så jeg i andet sæt kunne få virkelig fornøjelse af mine smashes.

Det var kun, når jeg havde vundet serven, at jeg turde tage chancen, for så kunne jeg jo gøre fejl, uden at det kostede noget.

Jeg var lykkelig, fordi det viste sig endnu en gang, at jeg havde forberedt mig på den rigtige måde.

Det er jo ikke blot den tid, finalen tager, der er afgørende for det gode resultat.

Jeg begyndte forberedelserne til All Englandmesterskaberne 1963 tidligt på efteråret 1962, og der er ret mange, jeg er tak skyldig for det femte mesterskab i single. En halv snes stykker hjalp mig til det — de assisterede mig i træningsomgangene.

Lyder det lidt mærkeligt med træningsomgange, når det drejer sig om badminton? Det gør det vel, men forklaringen er, at jeg i løbet af et par timer spillede mod forskellige modstandere.

I begyndelsen — det var et halvt års tid før All Englandmesterskaberne — havde jeg seks modstandere. Jeg spillede 20 minutter mod hver af dem. Da jeg havde nået toppen konditionsmæssigt, øgedes antallet af træningsmodstandere til en halv snes, som hver spillede 10 minutter imod mig. Det blev til et par timers koncentreret træning hver gang. På grund af mit arbejde kunne jeg kun afse en enkelt eller to træningsaftener pr. uge, men der kom alligevel en masse godt ud af denne træningsform. Jeg blev tvunget til at variere mit spil, når jeg i løbet af et par timer mødte 6—10 spillere med hver sin spillefacon.

Og selv om jeg i begyndelsen af 1963 havde den omtalte

svaghedsperiode, vidste jeg, at den fysiske side af sagen ville være i orden.

Skulle jeg miste All Englandmesterskabet, skulle det være til én, der var bedre end jeg. Det skulle ikke være, fordi mine forberedelser ikke var tilstrækkelige.

I det hele taget har jeg altid forberedt mig grundigt til store opgaver — jeg har også berørt det tidligere i denne bog. Men det har ikke været på samme måde før hver opgave. Hvilket vil sige, at der ikke kan opstilles bestemte regler for træning — der kan ikke gives nogen opskrift på, hvordan man bliver en god badmintonspiller.

Det er heller ikke nødvendigt at være en god spiller for at få fornøjelse af badminton.

Men det kan slås fast, at man naturligvis må koncentrere sig om det, man har med at gøre. Og at det med hensyn til træning gælder om at arbejde med det, der ligger sværest for en. Det er lettere at arbejde med det, man kan — men det giver ikke noget rigtigt.

Talent alene gør det ikke, og selv om jeg tidligere har nævnt, at vi kan leve som almindelige mennesker og alligevel blive verdensmestre, skal der selvsagt gøres en indsats, hvis man vil hævde sig blandt de bedste.

For dansk badminton har det nu i omkring 15 år været så lykkeligt, at vi har kunnet præge verdensbilledet. Tænk engang — vi har vundet halvdelen af de All Englandmesterskaber, der er spillet om siden anden verdenskrig.

Hvorfor klarer vi os nu så godt i netop denne sportsgren?

Det er ikke let at besvare det spørgsmål, men en del af svaret ligger sandsynligvis i det klubliv, der rører sig i vore haller. Ja, først og fremmest er det naturligvis afgørende, at vi har haller. Spillepladser i det hele taget.

Badminton kræver ikke så meget. Det kan spilles i en gymnastiksal, i et forsamlingshus eller lignende. Men næsten alle steder er der mulighed for klubliv — der findes et sted, hvor man kan sætte sig hen og sludre over en sodavand eller en kop kaffe.

Der er hygge forbundet med dansk badminton.

Mange steder i udlandet må man stadig opholde sig i en kold gang med en sodavand i hånden. Mange steder er det ikke muligt at få et bad efter kampen — men må nøjes med at tørre sveden af panden!

Selv i Amerika kan det knibe med komforten. Jeg oplevede det igen, da jeg efter All Englandmesterskaberne var på turné der og i Canada. Men jeg oplevede tillige en masse venlige mennesker — det var både arrangører og mange danskere i USA og Canada, som gjorde alt, hvad der var muligt, for at mit ophold skulle blive behageligt.

Og det var et behageligt ophold. Invitationen gjaldt forøvrigt også til et par turneringer i Mexico, men den vej nåede jeg ikke. Før jeg rejste hjemmefra, havde jeg lovet at være med i den åbne turnering i Nykøbing Falster.

Og så måtte Mexico vente.

Men det var også blevet til en rejse på omkring 30.000 km fra London til Montreal, Vancouver, Ottawa, gennem USA og tilbage til København. Da jeg kom til Københavns hovedbanegård, overraskedes jeg af en formidabel velkomst — repræsentanter for Dansk Badminton Forbund, for KBK, familie og venner var mødt op i så stort tal, at jeg blev ganske forlegen.

Men — det skal ikke nægtes — også en smule stolt. Jeg var glad og lykkelig for den modtagelse. Det varmede — det var dejligt at være hjemme efter den månedlange turné.

Da jeg nåede hjem til mine forældre, ventede endnu en overraskelse. Blandt mange breve var der et, der faldt særligt i øjnene. Det var kommet fra Australien, og det indeholdt et tilbud fra Australian Badminton Association — et tilbud om at blive rigstræner i Australien.

Det var et meget smigrende tilbud, og når det i det hele taget var kommet til mig, skyldtes det en meget flot anbefaling fra det thailandske forbund. Herfra havde man ladet det australske forbund forstå, at jeg har en stor del af æren for den succes, thailandsk badminton har haft i de seneste år. I den tid, jeg opholdt mig i Bangkok, hjalp jeg selvfølgelig de unge spillere, så godt jeg kunne, og jeg spillede

bl. a. på kongehusets private baner. Det var det arbejde og de forbindelser, det gav, der førte til denne henvendelse.

En virkelig fornem måde var det at blive honoreret på.

Foreløbig er det dog blevet ved tilbudet og mine betingelser — der bl. a. forudsætter, at engagementet tidligst kan realiseres i sidste halvdel af 1964.

11. kapitel

Sejrene har haft deres pris,
men jeg har haft det dejligt.

Hvorfor ikke tidligere? vil mange måske spørge. Der ligger en god sum penge og venter. Der er muligheder for at få hjem, hvad det har kostet at være i toppen i badminton.

Eller er der ikke?

Hvad mon det i grunden koster at være verdensmester?

Jeg ved det ikke. Men jeg ved, at sejrene på sportspladsen har haft deres pris. Jeg har ofret mit kraftoverskud på min sport — jeg er 26 år og skal først nu til at tænke på at bygge en fremtid op. Om 10 eller 15 år kan jeg ikke leve på, at jeg engang var sportsstjerne. Hørte til de begunstigede.

Så drejer det sig om, hvad jeg duer til i det borgerlige liv.

Tro nu ikke, jeg klager. Jeg hører til de heldige — det ved jeg. Jeg har haft en vis succes, jeg har rejst verden rundt med min hobby. Jeg er heller ikke blind for, at jeg ind imellem er blevet beundret — feteret.

Men hvordan ligger det med den uddannelse, som skal give rygstød og muligheder senere i livet?

Jeg har ofte tænkt på, om jeg ikke ville have været bedre stillet, hvis jeg havde haft mindre held med mig. I mit vidnesbyrd fra skolen stod der, at jeg ville have fået en bedre eksamen, hvis jeg ikke havde haft andre ting i hovedet.

Det har krævet arbejde at holde sig på toppen i badminton. Jeg har sjældent haft mere end to aftener om ugen til andet end badminton. Det er næppe tilstrækkeligt, når man skal passe sit arbejde og helst udvide sin horisont. Derfor er jeg heller aldrig kommet i gang med det handelsstudium, som jeg i flere år har vidst, jeg burde begynde på. Jo ældre man bliver, jo sværere er det at starte noget, men man kan selvfølgelig trøste sig med, at man hidtil har haft en ønsketilværelse. Mine jævnaldrende må spare sammen i et år for at

komme til Italien — jeg har været jorden rundt med badminton. Jeg har set Indien, Mexico, Canada, USA, Thailand, Indonesien, og hvad ved jeg.

Da jeg var i Bangkok hos ØK, lærte jeg den thailandske konge og dronning at kende, fordi de gerne ville spille badminton med mig. Jeg har masser af dejlige minder at se tilbage på.

Jeg er taknemlig for minderne.

Men jeg indser de farer, der lurer.

Der er mange, der vil klappe mig på skulderen, men skulderklappene forsvinder den dag, jeg bliver slået. Det er et nervepres år efter år at skulle være den bedste, hundreder af gange at skulle vinde og føle, hvordan publikum ligefrem håber på det uventede — at favoritten bliver slået. Jeg bebrejder ingen den indstilling, jeg er vel næppe selv anderledes, når jeg ser en sportskamp.

Men man er alene på toppen, også når det gælder sport.

Jeg er på en måde blevet forkælet af tilværelsen. Jeg har i virkeligheden altid levet beskyttet, men det har bevirket, at jeg er blevet mere følsom over for livets brutalitet. Jeg bliver mere overrasket over skuffelser og baghold end de fleste. Sladder går mig frygteligt på. Måske forlanger jeg for meget af dem, jeg tror er mine venner.

Mine forældre har været enestående til at støtte mig, både praktisk og menneskeligt — far er maskinsnedker, og mor er sygeplejerske — men der er mange, der ikke forstår, at når man ofrer alt, hvad man har i sig, for at hævde sig på ét område, så må man have krav på en smule hensyn på andre områder. Man kan ikke være 100 pct. med overalt. Hvis en forretningsmand må slide i sin forretning, kan hans kone ikke forvente, at han skal være oplagt til alt, hvad hun kunne tænke sig af teaterture, når han kommer hjem.

Når jeg har hævdet mig godt i badminton, er det først og fremmest på grund af mit temperament. Jeg eksploderer. Jeg har en nærmest frygtelig vilje til at vinde — og det betyder mere end talentet. 50 pct. vilje og 50 pct. talent er vist den rette kombination. På mit område har jeg haft succes,

men ind imellem spørger jeg mig selv, om det ikke er en tvivlsom succes. Jeg spekulerer en gang imellem på, om jeg ikke skal nøjes med at være knap så god. Se at vinde noget på et nyt område. Jeg vil ikke være sportsidiot. Man skal have et bredere syn på tilværelsen.

Uddannelse er for mig ikke et spørgsmål om at kunne tjene flere penge, men det, at man gennemfører noget, at man sætter sig et mål og når det, beviser for en selv, at man kan noget.

Jeg skylder mine forældre at vise, at jeg kan noget. Det har der hidtil ikke været tid til. Men de har vist mig så megen tillid — jeg har altid sikkert kunnet regne med dem.

De skal have lov til at opleve, at jeg ikke blot duer på sportspladsen, men også i livet. Det vigtigste er familie og venner — man skal ikke skuffe dem, der har vist en tillid.

Efter min mening er familieindstillingen i Danmark forkert. Mange snakker om deres nærmeste som en tilfældig hr. Larsen eller fru Hansen i Ledøje eller Smørumovre, og man ser hinanden ved nogle tilfælde hvert andet eller tredie år. Det er alt for få, der holder sammen. Da jeg opholdt mig i Østen, rørte det mig at se familiesammenholdet og den respekt og værdighed, der stod om de ældre.

Mine forældre skal aldrig få lov at sidde gamle og ensomme tilbage.

Enhver medalje har sin bagside. Også min. Jeg husker tydeligt, hvordan det chokerede, da jeg første gang mødte med cigar i munden ved den store afslutningsfest, der holdes på Hotel »Criterion« på Piccadilly Circus efter All Englandmesterskaberne. Navnlig Østens spillere troede, jeg var blevet splittergal, og flere spurgte, hvordan jeg kunne tillade mig at have så frygtelig en last.

Men det er jo frivilligt, om man vil være med — om man til stadighed vil have projektørerne rettet imod sig.

Heldigvis er glæderne i overtal.

I virkeligheden har jeg haft det dejligt. Jeg er taknemlig for de oplevelser, badminton-sporten har givet mig. Som sportsmand har jeg nået det største, der kan nås.

Jeg vil aldrig glemme den lørdag eftermiddag i marts 1958, da jeg kunne ringe hjem fra London og sige:

— Jeg blev verdensmester . . .

DANMARKS LANDSKAMPE

Thomas Cup mod:	k	v	t	cifre
Australien	1	1	0	9—0
England	4	4	0	34—2
Indien	2	1	1	9—9
Indonesien	1	0	1	3—6
Irland	4	4	0	34—2
Malaya	2	0	2	2—16
Skotland	1	1	0	8—1
Sverige	4	4	0	32—4
Thailand	1	0	1	2—7
USA	1	1	0	7—2
Wales	2	0	2	9—0
Uber Cub mod:				
England	2	2	0	12—2
Irland	2	2	0	12—2
Indien	1	1	0	6—1
New Zealand	1	1	0	7—0
Skotland	1	1	0	5—2
USA	1	1	0	7—2
Andre kampe mod:				
England	12	10	2	60—20
Indien	2	1	1	5—7
Irland	1	1	0	6—1
Malaya	2	1	1	8—8
Holland	2	2	0	9—2
Skotland	1	1	0	7—0
Sydafrika	9	9	0	87—12
Sverige	23	23	0	145—16
Wales	5	4	1	21—10
ialt	88	76	12	542—143

Danske mestre

Herresingle:	*Damesingle:*
1930—31 Kaj Andersen	Ruth Frederiksen
1931—32 Sven Strømann	Ruth Frederiksen
1932—33 Kaj Andersen	Ruth Frederiksen
1933—34 Sven Strømann	Ruth Frederiksen
1934—35 Poul Nielsen	Ruth Frederiksen
1935—36 Poul Nielsen	Ruth Frederiksen
1936—37 Eric Kirchhoff	Ruth Dalsgaard (Frederiksen)
1937—38 Tage Madsen	Tonny Olsen
1938—39 Conny Jepsen	Tonny Olsen
1939—40 Tage Madsen	Tonny Olsen
1940—41 Conny Jepsen	Agnete Friis
1941—42 Tage Madsen	Tonny Olsen
1942—43 Tage Madsen	Tonny Olsen
1943—44 Tage Madsen	Agnete Friis
1944—45 Tage Madsen	Tonny Olsen
1945—46 Tage Madsen	Tonny Olsen
1946—47 Jørn Skaarup	Kirsten Thorndahl
1947—48 Jørn Skaarup	Tonny Ahm (Olsen)
1948—49 Poul Holm	Tonny Ahm
1949—50 Jørn Skaarup	Tonny Ahm
1950—51 Poul Holm	Kirsten Thorndahl
1951—52 Poul Holm	Tonny Ahm
1952—53 Poul Holm	Aase Schiøtt Jacobsen
1953—54 Jørn Skaarup	Aase Schiøtt Jacobsen
1954—55 Finn Kobberø	Inger Kjærgaard
1955—56 Palle Granlund	Tonny Petersen
1956—57 Finn Kobberø	Tonny Ahm
1957—58 Finn Kobberø	Hanne Jensen
1958—59 Knud Aage Nielsen	Inger Kjærgaard
1959—60 Finn Kobberø	Tonny Holst-Christensen (Petersen)
1960—61 Erland Kops	Hanne Jensen
1961—62 Erland Kops	Karin Jørgensen
1962—63 Henning Borch	Ulla Rasmussen

Herredouble:

1930—31 Søren Raaskou og Sven Strømann
1931—32 Søren Raaskou og Sven Strømann
1932—33 Søren Raaskou og Sven Strømann
1933—34 Aksel Hansen og Sven Strømann
1934—35 Aksel Hansen og Sven Strømann
1935—36 Eric Kirchhoff og Poul Nielsen
1936—37 Tage Madsen og Carl Frøhlke
1937—38 Tage Madsen og Carl Frøhlke
1938—39 Gunnar Holm og Niels Kjems
1939—40 Tage Madsen og Carl Frøhlke
1940—41 Tage Madsen og Carl Frøhlke
1941—42 Tage Madsen og Carl Frøhlke
1942—43 Jesper Bie og Børge Frederiksen
1943—44 Tage Madsen og Carl Frøhlke
1944—45 Tage Madsen og Carl Frøhlke
1945—46 Jørn Skaarup og Preben Dabelsteen
1946—47 Jørn Skaarup og Preben Dabelsteen
1947—48 Jørn Skaarup og Preben Dabelsteen
1948—49 Tage Madsen og Børge Frederiksen
1949—50 Ib Olesen og John Nygaard
1950—51 Jørn Skaarup og Preben Dabelsteen
1951—52 Poul Holm og Ole Jensen
1952—53 Poul Holm og Ole Jensen
1953—54 Poul Holm og Ole Jensen
1954—55 Finn Kobberø og Jørgen Hammergaard Hansen
1955—56 Jørn Skaarup og Preben Dabelsteen
1956—57 Finn Kobberø og Jørgen Hammergaard Hansen
1957—58 Finn Kobberø og Jørgen Hammergaard Hansen
1958—59 Finn Kobberø og Bent Albertsen
1959—60 Finn Kobberø og Bent Albertsen
1960—61 Erland Kops og Poul Erik Nielsen
1961—62 Finn Kobberø og Jørgen Hammergaard Hansen
1962—63 Finn Kobberø og Jørgen Hammergaard Hansen

Damedouble:

1930—31 Gerda Frederiksen og Ruth Frederiksen
1931—32 Gerda Frederiksen og Ruth Frederiksen
1932—33 Gerda Frederiksen og Ruth Frederiksen
1933—34 Gerda Frederiksen og Ruth Frederiksen
1934—35 Gerda Frederiksen og Ruth Frederiksen
1935—36 Bodil Strømann og Tonny Olsen
1936—37 Gerda Frederiksen og Ruth Dalsgaard
1937—38 Bodil Rise og Tonny Olsen
1938—39 Bodil Rise og Tonny Olsen
1939—40 Bodil Duus (Rise) og Tonny Olsen
1940—41 Agnete Friis og Jytte Thayssen
1941—42 Ruth Dalsgaard og Jytte Thayssen
1942—43 Agnete Friis og Tonny Olsen
1943—44 Marie Ussing og Jytte Thayssen
1944—45 Marie Ussing og Jytte Thayssen
1945—46 Agnete Friis og Tonny Olsen
1946—47 Agnete Friis og Tonny Ahm (Olsen)
1947—48 Agnete Friis og Tonny Ahm
1948—49 Kirsten Thorndahl og Aase Svendsen
1949—50 Agnete Friis og Birgit Rostgaard Frøhne
1950—51 Aase Schiøtt Jacobsen og Tonny Ahm
1951—52 Jytte Kjems og Marie Ussing
1952—53 Agnete Friis og Birgit Schultz-Petersen (Rostgaard Frøhne)
1953—54 Agnete Friis og Birgit Schultz-Petersen
1954—55 Aase Winther (Svendsen) og Anni Jørgensen
1955—56 Aase Winther og Inge Birgit Hansen
1956—57 Kirsten Granlund (Thorndahl) og Anni Hammergaard Hansen (Jørgensen)
1957—58 Agnete Friis og Birte Kristiansen
1958—59 Kirsten Granlund og Hanne Jensen
1959—60 Aase Winther og Inge Birgit Hansen
1960—61 Kirsten Thorndahl og Hanne Jensen
1961—62 Karin Jørgensen og Ulla Rasmussen
1962—63 Karin Jørgensen og Ulla Rasmussen

Mixed-double:

1930—31 Aksel Hansen og Bodil Clausen
1931—32 Søren Raaskou og Gerda Frederiksen
1932—33 Sven Strømann og Ruth Frederiksen
1933—34 Sven Strømann og Ruth Frederiksen
1934—35 Sven Strømann og Ruth Frederiksen
1935—36 Poul Nielsen og Tonny Olsen
1936—37 Aksel Hansen og Ruth Dalsgaard
1937—38 Tage Madsen og Bodil Strømann
1938—39 Tage Madsen og Ruth Dalsgaard
1939—40 Tage Madsen og Ruth Dalsgaard
1940—41 Jan Schmidt og Jytte Thayssen
1941—42 Tage Madsen og Ruth Dalsgaard
1942—43 Jan Schmidt og Jytte Thayssen
1943—44 Jan Schmidt og Jytte Thayssen
1944—45 Jan Schmidt og Jytte Thayssen
1945—46 Tage Madsen og Kirsten Thorndahl
1946—47 Poul Holm og Aase Schiøtt Jacobsen
1947—48 Jørn Skaarup og Tonny Ahm
1948—49 Tage Madsen og Kirsten Thorndahl
1949—50 Poul Holm og Tonny Ahm
1950—51 Arve Lossmann og Kirsten Thorndahl
1951—52 Poul Holm og Tonny Ahm
1952—53 Jørgen Hammergaard Hansen og Anni Jørgensen
1953—54 Finn Kobberø og Inge Birgit Hansen
1954—55 Poul Erik Nielsen og Kirsten Thorndahl
1955—56 Jørn Skaarup og Anni Jørgensen
1956—57 Finn Kobberø og Lis Hagen Olsen
1957—58 Finn Kobberø og Lis Hagen Olsen
1958—59 Poul Erik Nielsen og Inge Birgit Hansen
1959—60 Finn Kobberø og Kirsten Thorndahl
1960—61 Poul Erik Nielsen og Inge Birgit Hansen
1961—62 Finn Kobberø og Kirsten Thorndahl
1962—63 Finn Kobberø og Anne Flindt

Poul Erik Nielsen var min doublemakker i turneringen i Blackburn — vi vandt rækken og de store pokaler, og jeg sikrede mig endvidere sejren i single.

Badminton kan spilles på mange måder — et slag som dette kan være nødvendigt, men det anvendes for det meste for fotografernes skyld.

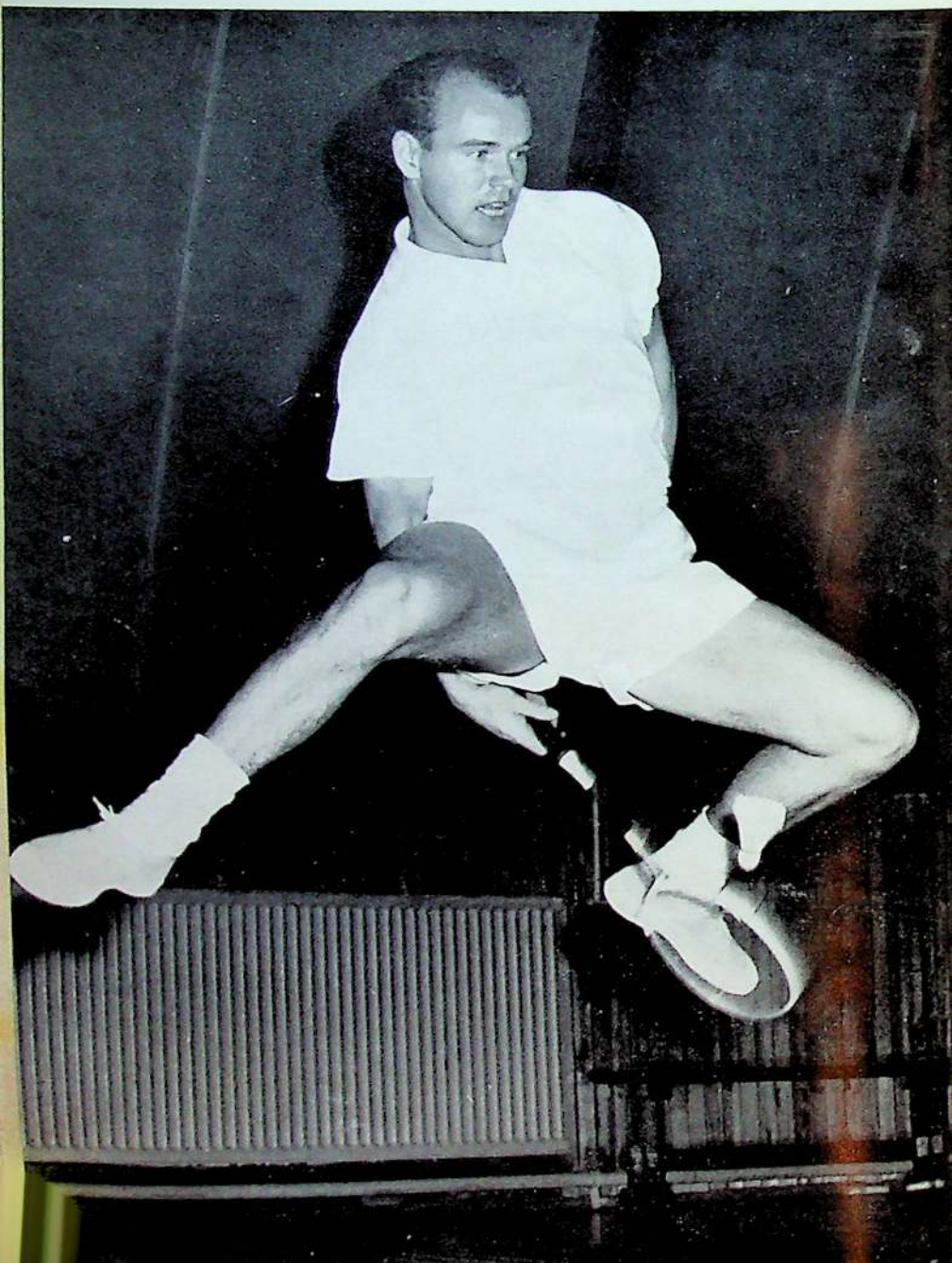

Danske All England-mestre

Herresingle:	*Damesingle:*
1939 Tage Madsen	
1947 Conny Jepsen	Marie Ussing
1948 Jørn Skaarup	Kirsten Thorndahl
1949	Aase Schiøtt Jacobsen
1950	Tonny Ahm
1951	Aase Schiøtt Jacobsen
1952	Tonny Ahm
1953	Marie Ussing
1958 Erland Kops	
1960 Erland Kops	
1961 Erland Kops	
1962 Erland Kops	
1963 Erland Kops	

Herredouble:

1947 Tage Madsen—Poul Holm
1948 Preben Dabelsteen—Børge Frederiksen
1950 Preben Dabelsteen—Jørn Skaarup
1955 Jørgen Hammergaard Hansen—Finn Kobberø
1956 Jørgen Hammergaard Hansen—Finn Kobberø
1958 Erland Kops—Poul E. Nielsen
1960 Finn Kobberø—Poul E. Nielsen
1961 Jørgen Hammergaard Hansen—Finn Kobberø
1962 Jørgen Hammergaard Hansen—Finn Kobberø
1963 Jørgen Hammergaard Hansen—Finn Kobberø

Damedouble:

1939 Ruth Dalsgaard—Tonny Olsen
1947 Tonny Ahm—Kirsten Thorndahl
1948 Tonny Ahm—Kirsten Thorndahl
1950 Tonny Ahm—Kirsten Thorndahl
1951 Tonny Ahm—Kirsten Thorndahl
1952 Tonny Ahm—Aase Schiøtt Jacobsen
1957 Kirsten Granlund—Anni Hammergaard Hansen
1962 Tonny Holst-Christensen—Judy Hashman

Mixed-double:

1947 Poul Holm og Tonny Ahm
1948 Jørn Skaarup og Kirsten Thorndahl
1950 Poul Holm og Tonny Ahm
1951 Poul Holm og Tonny Ahm
1952 Poul Holm og Tonny Ahm
1955 Finn Kobberø og Kirsten Thorndahl
1957 Finn Kobberø og Kirsten Granlund
1959 Poul E. Nielsen og Inge Birgit Hansen
1960 Finn Kobberø og Kirsten Thorndahl
1961 Finn Kobberø og Kirsten Thorndahl
1962 Finn Kobberø og Ulla Rasmussen
1963 Finn Kobberø og Ulla Rasmussen

DANSKE THOMAS CUP-MATCHER

TURNERINGEN 1948—49

2.—3. november 1948 i København, Danmark—Irland 9—0:

Singlerne: Jørn Skaarup slog P. W. Peard 15—3, 15—2 og J. J. Fitzgibbon 15—10, 15—5.
Poul Holm slog Fitzgibbon 15—4, 15—1 og Peard 15—3, 15—2.
Knud Christensen slog D. B. Green 15—6, 15—8.

Doublerne: Jørn Skaarup og Preben Dabelsteen slog T. H. Boyle og J. L. Rankin 15—6,, 15—7 og D. B. Green— T. T. Majury 15—12, 15—12.
Poul Holm og Erik Friis slog Green og Majury 15—6, 15—7 og Boyle—Rankin 18—15, 15—9.

7.—8. december 1948 i København, Danmark—Sverige 9—0:

Singlerne: Jørn Skaarup slog N. Jonson 15—6, 15—3 og I. Blomberg 15—2, 18—15.
Mogens Felsby slog I. Blomberg 15—8, 15—1 og Jonson 15—2, 15—7.
Børge Frederiksen slog K. Malmgren 15—4, 4—15, 18—16.

Doublerne: Jørn Skaarup og Preben Dabelsteeen slog H. Paulson og B. Polling 15—5, 15—7 og Jonson—Blomberg 15—10, 12—15, 15—4.
Poul Holm og Børge Frederiksen slog Jonson og Malmgren 15—8, 15—8 og Paulsson—Polling 15—7, 17—14.

20.—21. januar 1949 i København, Danmark—England 9—0:

Singlerne: Jørn Skaarup slog N. B. Radford 15—0, 15—4 og H. R. Marsland 15—2, 15—0.
Mogens Felsby slog Marsland 15—8, 15—0 og Radford 15—6, 15—5.
Knud Christensen slog H. J. Wingfield 15—5, 15—8.

Doublerne: Jørn Skaarup og Preben Dabelsteen slog R. C. F. Nichols og K. L. Wilson 15—1, 15—6 og Marsland—W. Shute 15—17, 15—8, 15—8.
Børge Frederiksen og Ib Olesen slog Marsland og Shute 15—9, 15—4 og Nichols—Wilson 15—4, 15—5.

25.—26. februar 1949 i Preston, finale Malaya—Danmark 8—1:

Singlerne: Law Teik Hock slog Jørn Skaarup 15—5, 15—0.
Mogens Felsby slog Law Teik Hock 15—11, 15—1 og tabte til Ooi Teik Hock 9—15, 2—15.
Ooi Teik Hock slog Jørn Skaarup 14—18, 15—13, 15—9.
Ong Poh Lim slog Poul Holm 17—14, 15—8.

Doublerne: Yeoh Teck Chye og Shang Kon Leong slog Poul Holm og Ib Olesen 15—4, 15—6 og Skaarup—Dabelsteen 15—2, 15—4.
Teoh Seng Khoon og Ooi Teik Hock slog Skaarup og Dabelsteen 15—11, 15—10 og Poul Holm—Ib Olesen 15—6, 15—7.

TURNERINGEN 1951—52

9.—10. november 1951 i Bessbrook, Danmark—Irland 7—2:

Singlerne: Poul Holm slog F. W. Peard 15—8, 12—15, 15—9 og J. P. Doyle 15—4, 15—4. Jørn Skaarup slog Doyle 15—4, 15—5 og Peard 15—2, 15—7.
Ib Olesen slog K. J. Diplock 15—7, 15—4.

Doublerne: Jørn Skaarup og Preben Dabelsteen tabte til Peard og J. J. FitzGibbon 9—15, 12—15 og slog Majury—Green 15—4, 15—4.
Ib Olesen og Arve Lossmann slog Majury og Green 12—15, 15—5, 15—10 og tabte til Peard—FitzGibbon 15—12, 2—15, 8—15.

17.—18. marts 1952 i Sale, Manchester, Danmark—England, Europafinale, 9—0:

Singlerne: Poul Holm slog K. R. Greasley 15—13, 15—10 og N. B. Radford 15—8, 15—2.
Jørn Skaarup slog Radford 15—1, 15—6 og Greasley 15—4, 15—5.
Jørgen Hammergaard Hansen slog H. R. Marsland 15—7, 15—11.

Doublerne: Ib Olesen og John Nygaard slog Marsland og Jordan 18—15, 15—6 og Wingfield—Shute 15—6, 18—13.
Poul Holm og Ole Jensen slog Wingfield og Shute 15—11, 15—8 og Marsland—Jordan 18—15, 15—7.

24.—25. marts 1952 i Kuala Lumpur, Indien—Danmark, Inter-zone, 6—3:

Singlerne: T. N. Seth slog Jørn Skaarup 15—6, 15—13 og Poul Holm 15—1, 18—17.
Devinder Mohan Lal slog Poul Holm 15—3, 15—10 og Jørn Skaarup 15—12, 18—16.
Ole Jensen slog Armit Lal Dewan 15—8 15—13.

Doublerne: Devinder Mohan Lal og H. Ferreira slog John Nygaard og Ib Olesen 18—17, 15—9 og tabte til Poul Holm—Ole Jensen 5—15, 7—15.
T. N. Seth og M. Guha tabte til Poul Holm og Ole Jensen 7—15, 10—15 og vandt over John Nygaard—Ib Olsen 15—7, 17—15.

TURNERINGEN 1954—55

6.—7. december 1954 i Cardiff, Danmark—Wales, 9—0:

Singlerne: Finn Kobberø slog F. Griffith 15—5, 15—0 og J. C. Morgan 15—0, 15—0.
Jørn Skaarup slog Morgan 15—4, 15—3 og Griffith 15—1, 15—1.
Jørgen Hammergaard Hansen slog V. H. Richards 15—0, 15—5.

Doublerne: Finn Kobberø og Jørgen Hammergaard Hansen slog P. R. Davis og F. Griffith 15—3, 15—9 og Morgan—Richards 15—2, 15—6.
Palle Granlund og Poul Erik Nielsen slog Richards og Morgan 15—10, 15—4.
Jørn Skaarup og Poul E. Nielsen slog Davis og Griffith 15—4, 15—0.

11.—12. december 1954 i Dublin, Danmark—Irland, 9—0:

Singlerne: Finn Kobberø slog F. W. Peard 15—1, 15—3 og J. P. Doyle 15—0, 15—3.
Jørn Skaarup slog Doyle 15—3, 15—3 og Peard 12—15, 15—5, 15—4.
Palle Granlund slog R. C. McCormack 15—2, 15—3.

Doublerne: Finn Kobberø og Jørgen Hammergaard Hansen slog Peard og FitzGibbon 15—5, 15—7 og Doyle—S. S. J. Huey 10—15, 15—9, 15—9.
Palle Granlund og Poul Erik Nielsen slog Doyle og Huey 15—13, 15—6 og Peard—FitzGibbon 15—12, 7—15, 18—16.

1.—2. april 1955 i Malmø, Danmark—Sverige, Europafinale, 8—1:

Singlerne: Finn Kobberø slog Bertil Glans 15—10, 15—11 og Leif Ekedahl 15—10, 15—6.
Jørn Skaarup slog Ekedahl 18—13, 17—14 og tabte til Glans 15—9, 4—15, 4—15.
Jørgen Hammergaard Hansen slog Nils Jonson 15—8, 15—1.

Doublerne: Finn Kobberø og Jørgen Hammergaard Hansen slog Knut Malmgren og Inge Blomberg 15—11, 15—4 og Niels Jonson —Stellan Mohlin 15—2, 15—7.
Ove Eilertsen og Ole Mertz slog Jonson og Mohlin 15—11, 15—7 og Malmgren—Blomberg 15—3, 15—6.

27.—28. maj 1955 i Singapore, Danmark—Australien, Interzone, 9—0:

Singlerne: Finn Kobberø slog D. Murray 15—10, 9—15, 15—2 og J. S. Russell 15—12, 15—1.
Jørn Skaarup slog Russell 15—8, 15—8 og Murray 18—13, 15—12.
Ole Jensen slog R. J. Collins 15—11, 15—3.

Doublerne: Finn Kobberø og Jørgen Hammergaard Hansen slog Murray og C. J. Cutt 15—7, 18—14 og McCabe—Russell 15—3, 15—1.
Ove Eilertsen og Ole Mertz slog McCabe og Russell 15—8, 15—13.
Ove Eilertsen og Ole Jensen slog Murray og Cutt 15—8, 15—10.

31. maj.—1. juni 1955, Danmark—Indien, Interzonefinale, 6—3:

Singlerne: Jørn Skaarup tabte til Nandu Natekar 8—15, 13—15 og slog T. N. Seth 15—10, 15—3.
Finn Kobberø slog Seth 18—14, 15—11 og Natekar 8—15, 15—6, 15—10.
Ole Jensen slog P. S. Chawla 15—4, 18—14.

Doublerne: Ove Eilertsen og Ole Mertz tabte til Natekar og R. A. Dongre 3—15, 15—18 og til Guha—Hemmady 10—15, 15—3, 3—15.
Finn Kobberø og Jørgen Hammergaard Hansen slog Guha—Hemmady 15—12, 15—5 og Natekar—Dongre 15—8, 15—3.

4.—5. juni 1955 i Singapore, Malaya—Danmark, finale, 8—1:

Singlerne: Eddie Choong slog Finn Kobberø 15—6, 15—4 og Jørn Skaarup 15—10, 15—9.
Wong Peng Soon slog Jørn Skaarup 15—5, 16—18, 15—4 og Finn Kobberø 12—15, 15—0, 15—7.
Ong Poh Lim slog Ole Jensen 15—10, 15—8.

Doublerne: Lim Kee Fong og Tan Jin Eong slog Ove Eilertsen og Ole Mertz 15—9, 15—3 og tabte til Finn Kobberø—Hammergaard Hansen 13—18, 15—4, 6—15. Teik Hock og Ong Poh Lim slog Kobberø—Hammergaard Hansen 15—4, 15—8 og Ove Eilertsen—Ole Mertz 15—8, 15—1.

TURNERINGEN 1957—58

9.—10. januar 1958 i København, Danmark—Sverige 9—0:

Singlerne: Finn Kobberø slog Bertil Glans 15—5, 15—5 og Berndt Dahlberg 11—15, 15—4, 15—7.
Erland Kops slog Dahlberg 15—11, 15—10 og Bertil Glans 18—15, 15—2.
Palle Granlund slog Inge Eliasson 11—15, 15—1, 15—7.

Doublerne: Poul Erik Nielsen og John Nygaard slog Nilsson og Göran Wahlquist 15—6, 15—5 og Bertil Glans—Berndt Dahlberg 14—17, 15—6, 15—7.
Finn Kobberø og Jørgen Hammergaard Hansen slog Glans—Dahlberg 15—6, 15—5 og Nilsson—Wahlquist 15—7, 15—4.

10.—11. marts 1958 i København, Danmark—England, Europafinale, 7—2:

Singlerne: Erland Kops slog Hugh Findlay 15—12, 15—1 og E. J. Timperley 15—2, 15—10.
Finn Kobberø slog Timperley 15—4, 15—8 og Findlay 15—5, 15—4.
Palle Granlund slog P. J. Waddell 11—15, 15—4, 15—3.

Doublerne: Poul E. Nielsen og John Nygaard tabte til Best og Jordan 9—15, 15—9, 5—15 og til Timperley—Findlay 15—17, 15—9, 13—15.
Finn Kobberø og Jørgen Hammergaard Hansen slog Timperley—Findlay 15—3, 15—9 og Best—Jordan 15—7, 15—8.

7.—8. juni 1958 i Singapore, Indonesien—Danmark, Interzone: 6—3:

Singlerne: Freddy Sonneville tabte til Finn Kobberø 13—18, 7—15 og slog Erland Kops 15—12, 15—9.
Tan Joe Hok slog Kops 15—8, 15—5 og Kobberø 1—15, 15—12, 15—10.
E. Yusuf tabte til Palle Granlund 8—15, 9—15.

Doublerne: Tan King Gwan og Njoo Kiem Bie slog Finn Kobberø og Jørgen Hammergaard Hansen 5—15, 15—11, 18—14 og Erland Kops—Ole Mertz 15—11, 10—15, 15—11.
Tan Joe Hok og Lie Po Djian slog Poul E. Nielsen—Ole Mertz 18—14, 13—15, 15—2 og tabte til Kobberø—Jørgen Hammergaard Hansen 6—15, 8—15.

TURNERINGEN 1960—61

16.—17. december 1960 i Londonderry, Danmark—Irland 9—0:

Singlerne: Erland Kops slog J. P. Doyle 15—1, 15—1 og W. L. Robbinson 15—3, 15—0.
Finn Kobberø slog Robbinson 15—1, 15—4 og Doyle 15—4, 15—8.
Henning Borch slog S. Blair 15—7, 15—2.

Doublerne: Finn Kobberø og Arne Rasmussen slog K. Carlisle og S. Blair 15—5, 15—9 og R. C. McCormack—C. W. Wilkinson 15—2, 15—5.
Erland Kops og Poul E. Nielsen slog McCormack og Wilkinson 15—5, 15—3 og Carlisle—Blair 15—6, 15—6.

19.—20. december 1960 i Greenock, Danmark—Skotland, 8—1:

Singlerne: Erland Kops slog R. S. McCoig 15—2, 15—3 og J. Barrie 15—3, 15—4.
Finn Kobberø slog Barrie 15—5, 15—4 og McCoig 13—18, 15—8, 15—4.
Henning Borch slog W. F. Shannon 15—11, 15—1.

Doublerne: Erland Kops og Poul E. Nielsen slog McCoig og Shannon 15—6, 17—14 og D. Ross—M. Henderson 15—6, 15—0.
Finn Kobberø og Arne Rasmussen slog Ross og Henderson 6—15, 15—12, 15—13 og tabte til McCoig—Shannon 10—15, 10—15.

12.—13. marts 1961 i Southend-on-Sea, Danmark—England, Europafinale, 9—0:

Singlerne: Erland Kops slog C. T. Coates 15—9, 15—8 og P. J. Waddell 15—13, 15—4.
Finn Kobberø slog Waddell 15—7, 15—10 og Coates 15—9, 15—5.
Henning Borch slog Hugh Findlay 15—9, 10—15, 17—14.

Doublerne: Erland Kops og Poul E. Nielsen slog Findlay—Lockwood 15—8, 15—11 og Jordan—Waddell 15—4, 15—1.
Finn Kobberø og Jørgen Hammergaard Hansen slog Jordan og Waddell 15—12, 15—6 og Findlay—Lockwood 12—15, 15—7, 15—8.

3.—4. juni 1961 i Djakarta, Danmark—USA, Interzone, 7—2:

Singlerne: Erland Kops slog J. Pool 15—10, 4—15, 18—4 og W. E. Berry 15—11, 15—0.
Finn Kobberø slog Berry 15—10, 12—15, 15—10 og Pool 15—6, 15—3.
Knud Aage Nielsen tabte til R. Palmer 15—6, 6—15, 4—15.

Doublerne: Erland Kops og Henning Borch slog J. C. Alston og Palmer 15—10, 17—16 og tabte til T. W. Rogers—M. H. Hartgrove 15—9, 12—15, 14—17.
Finn Kobberø og Jørgen Hammergaard Hansen slog Rogers og Hartgrove 15—4, 15—8 og Alston—Palmer 15—2, 15—6.

6.—7. juni 1961 i Djakarta, Thailand—Danmark, Finalerunde, 7—2:

Singlerne: Som Sook Boonyasukhanonda tabte til Erland Kops 8—15, 8—15 og til Finn Kobberø 1—15, 2—15.
Channarong Ratana-Saeng-Suang slog Kobberø 17—15, 15—13 og Kops 15—1, 15—11.
Narong Bhornchima slog Knud Aage Nielsen 15—9, 15—11.

Doublerne: Chavalert Chumkum og Chuchart Vatanatham slog Erland Kops og Henning Borch 15—10, 17—16 og Finn Kobberø—Jørgen Hammergaard Hansen 15—4, 13—15, 15—10.
Narong Bhornchima og Raphi Kanchanaraphi slog Kobberø—Hammergaard Hansen, 15—13, 15—11 og Kops—Borch 5—15, 15—11, 15—10.

6.60

5 x VERDENSMESTER I SINGLE

– talentet alene gør det ikke, hvis man skal nå så langt. Taktik, koncentration og kondition må være i orden. Det slås fast gang på gang i Erland Kops' bog om vejen til verdensmesterskabet.

Kr. 17,75 hft. – 24,75 indb. i. o.

ARNE KRISTENSEN, BOGTRYKKERI. KBH